

Ba tên tiểu đệ đệ đều vỗ tay hô quá tốt, cuối cùng cũng được cùng tham gia rồi. Cung yến lần này nhất định rất náo nhiệt nha.

“Oan gia, người nói hươu nói vượn gì đó, giả truyền khẩu dụ là từ tội có biết không?”

“Không có giả truyền khẩu dụ ta là nói thật a.” Sát Duệ Kỳ cười híp mắt giải thích. Hắn phải thuyết phục lâu lắm phụ hoàng mới đồng ý nha. Hắn phải lấy lý do bốn tướng quân cùng lập đại công trở về nếu để nàng ở lại phủ rất không tốt cứ như là đối đãi không công bằng với Sầm gia vậy.

Sầm Hảo Nguyệt thấy mọi người nhìn mình lập tức ngồi ngay ngắn xua xua tay: “Không đi, bốn tiểu thư cao giá lắm người mời không nổi đâu.”

Sầm Bí Uy ôm trán thở dài, vì sao khẩu dụ không đến sớm một chút a. Hiện tại lại phải một phen dụ dỗ nữa rồi. Hắn bày thái độ hòa nhã nói: “Nguyệt nhi lúc này không phải muốn đi sao, giờ liền cùng đi thôi.”

“Ai bảo thế, người ta khi nào bảo muốn đi.” Sầm Hảo Nguyệt lắc đầu phủ nhận tất cả mọi thứ bản thân làm từ hôm qua đến giờ.

Phí Khả Doanh lúc này mới lên tiếng nói: “Nháo từ hôm qua đến giờ chẳng phải là hiện tại đạt được mục đích rồi sao, sao lại phủ nhận rồi.”

“Chẳng phải muốn xem bảo vật sao, nhanh nhanh cùng tiến cung thôi.” Sầm Minh Kiệt cũng là có dờ khóc dờ cười rồi. Khó khăn lắm nàng mới từ bỏ ý định tiến cung giờ lại phải thuyết phục lần nữa.

Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi âm ức nói: “Đến đó a, ăn thì bị bảo chết đói, không ăn thì đói chết.” Đương nhiên đây là nàng bịa ra thôi, cho dù nàng ăn sạch mọi thứ người ta chỉ dám ở sau lưng nói năng, mà nàng có bao giờ để tâm mấy lời đó đâu chứ.

Sát Duệ Kỳ cười khỏ nhưng hắn tuyệt không để nàng ở lại trong phủ đâu: “Ai dám nói thế bốn vương thay người dạy bảo kẻ đó.”

Thấy Sầm Hảo Nguyệt vẫn là không hợp tác, Sầm Minh Kiệt uy nghiêm hạ lệnh: “Bắt tiểu thư lại trói mang lên xe cùng nhau tiến cung.”

Sát Duệ Kỳ vội khuyên ngăn, hắn nhỏ giọng bên tai của nàng thương lượng: “Ta biết người không muốn tham gia, nhưng là lần này xem như là vì ta đi có được hay không? Nếu người đồng ý giúp, ta nhất định sẽ làm theo một chuyện người yêu cầu.”

Buôn bán có lời như vậy Sầm Hảo Nguyệt đương nhiên là đáp ứng. Nàng cao hứng nói: “Đề ta trở về viện hoán...”

Lời còn chưa rồi hết cả đám người trảm miệng một lời hô to: “Không cần!” Nếu là để nàng vào trong một phen trang điểm nhất định là trẻ mất a.

Sát Duệ Kỳ vội vàng nói: “Trong có tất cả mọi thứ chuẩn bị đầy đủ rồi, chúng ta mau đi thôi.”

Nàng vui vẻ leo lên xe ngựa tiến cung trong con mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người. Nữ nhân chính là mau thay đổi a, còn nhanh hơn cả lật sách nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tự làm tự chịu

Xe ngựa đến hoàng cung, Sầm Hảo Nguyệt không cùng đám người Sầm gia vào trong mà là phải theo Sát Duệ Kỳ đi thương lượng âm mưu phá hoại Thanh Đẳng yến hôm nay. Đương nhiên chuyện này được tiến hành bí mật không một ai biết a.

Chỉ là Sát Duệ Kỳ đột nhiên bị Tiêu hiền phi gọi đi, hắn dặn dò Sầm Hảo Nguyệt đứng ở ngự hoa viên đợi hắn. Nàng gật đầu liền đứng ở một bên ngắm hoa thôi, trong lòng liên tục đoán đó sẽ là loại bảo vật gì.

Ngay thời gian nàng nghĩ đến xuất thần thì phía sau có âm thanh bén nhọn tiếng vào trong tai khiến nàng phải hồi thần nhìn lại.

“Ta còn nghĩ là ai, nguyên là chính là hoàn khó nữ Sầm gia a.”

“Hừ! Chẳng phải thứ gì tốt cả, chỉ biết mang danh tiếng của Sầm quốc công cùng Sầm tướng quân ra để làm vậy.”

Đôi mày liễu của Sầm Hảo Nguyệt cực lực vận thành một đoàn. Hai nữ nhân này biết nàng là chuyện bình thường vì nàng ở đây nổi tiếng như sao hạng A rồi, nhưng nàng không biết các nàng nha. Lại nói, nàng chưa từng đắc tội qua các nàng vì sao các nàng sẽ nói những lời khó nghe với nàng như vậy.

Nữ nhân ăn vận xa hoa bắt mắt, tóc búi cực kỳ phức tạp vàng hoa hộc màu sắc linh tinh cấm ở trên, chỉ vào Sầm Hảo Nguyệt khẩu khí cực to mắng: “To gan nhìn thấy bốn công chúa vì sao không hành lễ?”

“Các người là ai bốn tiểu thư còn không biết làm sao hành lễ a?” Sầm Hảo Nguyệt cực bình tĩnh buông ra một câu nói khiến hai người đối diện đen mặt lại.

Nữ nhân tự xưng là công chúa kia đột nhiên lại thu hồi thái độ hung hăng lúc này nhếch mép châm biếm: “Cũng đúng thôi, người đã bao lâu rồi bị phụ hoàng cấm tiến cung không biết cũng phải thôi.”

Nữ nhân cạnh vênh vào nói: “Đây là Tĩnh Thư công chúa người còn không mau hành lễ.”

Sắt Tĩnh Thư là do Vạn quý phi sở sinh, là bào muội của Sắt Ngạo Lang, năm nay mười bốn tuổi. Tuy cũng đã từng học cùng trong Thư Lạc các Sầm Hảo Nguyệt chơi cùng một đám nam nhân nên thông tin về nữ nhân này hầu như không biết gì cả a.

“Thế còn người là ai, nếu có hành lễ thì cũng không có hành lễ với người, người ở đây đắc ý cái gì?” Sầm Hảo Nguyệt nhếch môi phản vấn, nàng hiện chính là ngênh ngang mà đứng không hề có ý tứ muốn hành lễ nha.

“Ta là thiên kim của Thôi thừa tướng Thôi Lạc Tranh.” Thôi Lạc Tranh cực kỳ tự tin nói ra thân phận của mình, trong mắt nhìn Sầm Hảo Nguyệt đầy tức giận cùng oán hận.

Lúc này Sầm Hảo Nguyệt mới bừng tỉnh a, có lẽ là do vì chuyện của Thôi Cẩm Hòa mà đến gây sự với nàng đây mà. Tiến cung thứ vũ khí gì cũng không có bên mình nha.

“Thế nào? Nghe được đại danh của chúng ta liền sợ rồi sao?” Sắt Tĩnh Thư đầy khinh bỉ nói: “Dù là sợ vẫn phải hành lễ nha.”

Sầm Hảo Nguyệt bày vẻ mặt ngây thơ nhún vai ung dung nói: “Hành cái gì lễ nha, ta cái gì cũng quên hết rồi.” Nàng rời khỏi Họa Liễm cung cũng đã lâu lại cũng không tiến cung dự yến nhiều, ở Luyện Quân khu thì không có hành lễ nên nói như thế ai cũng sẽ tin thôi.

Sắt Tĩnh Thư vẫn còn chưa hiểu mà đắc ý chỉ đại một cung nữ nói: “Người làm thử cho hoàn khố nữ xem.” Đúng là hoàn khố, ngay cả hành lễ mà cũng không biết. Nàng sẽ cho hoàn khố nữ này biết chạm vào Hòa ca ca của nàng là tội lớn cỡ nào.

Cung nữ được chỉ định hiểu ý của Sắt Tĩnh Thư liền quỳ xuống hướng nàng ta hành đại lễ: “Nô tỳ gặp qua công chúa.”

Thôi Lạc Tranh mắt cũng tràn đầy khinh thường cùng chẳng đáng cao ngạo hỏi: “Thấy rõ chưa?”

“Vẫn chưa hiểu lắm a.” Sầm Hảo Nguyệt chớp chớp mắt đưa tay vào miệng cắn rất dỗi thiên chân: “Vẫn là người làm thử cho ta xem đi, dạng cung nữ này đáng người thô thiển phải là vóc dáng xinh đẹp như người mới dễ thấy a.”

Thôi Lạc Tranh được khen nên mặt cũng đỏ ửng, trong đắc ý nàng thực sự làm theo lời của Sầm Hảo Nguyệt. Để lấy lòng Sắt Tĩnh Thư cùng hạ bộ Sầm Hảo Nguyệt nên nàng không chút luyến tiếc cũng thi đại lễ: “Thần nữ gặp qua công chúa.”

Sắt Tĩnh Thư cực kỳ có mặt mũi, héch càm vênh vào nói: “Nhìn cũng đã nhìn rồi, đến lượt người.” Chỉ cần Sầm Hảo Nguyệt hành lễ nàng liền nhân cơ hội này hào hào khi dễ nàng ta.

Sầm Hảo Nguyệt lại nói: “Nga, hóa ra là hành lễ chưa được miễn cũng được đứng lên sao?” Muốn khi dễ nàng cũng phải xem nàng có đồng ý hay không nha.

Thôi Lạc Tranh cùng cung nữ kia lập tức quỳ trở lại. Sắt Tĩnh Thư giận đến nha dương dương nhưng vẫn cố gắng nói một từ ‘miễn’ rồi hừ một tiếng: “Đến người rồi, nói nhiều như vậy làm gì?”

“Bọn họ mỗi người đã thay bốn tiểu thư hành lễ tận bốn lần người còn điều gì không hài lòng nha?” Sầm Hảo Nguyệt đưa tay che miệng khẽ cười trêu chọc.

Sắt Tĩnh Thư cùng Thôi Lạc Tranh lúc này mới biết bản thân bị lừa gạt mặt trận xanh trận đỏ cực kỳ khó xem. Hoàn khố nữ chết tiệt dám trêu đùa các nàng.

Sầm Hảo Nguyệt không chút khách khí bật cười to, giọng nói đầy khiêu khích: “Bốn tiểu thư vì sao phải hành lễ? Chỉ bằng các người hướng bốn tiểu thư hành lễ trước đi nếu hài lòng bốn tiểu thư liền trả lễ nga.” Chỉ bằng hai nữ nhân tay trái gà không chặt liền đến đây muốn gây sự với nàng sao.

Thôi Lạc Tranh được Thôi Cẩm Hòa kể lại cũng biết được Sầm Hảo Nguyệt không phải như lời đồn nên nàng biết được Sắt Tĩnh Thư có ý với đại ca của mình nên mới lợi dụng nàng ta giúp Thôi gia xuất khẩu khí này a. Hiện tại nàng phải nhân cơ hội lửa cháy đổ thêm dầu nhất quyết không để Sầm Hảo Nguyệt toàn vẹn rời khỏi cung.

“Công chúa, nàng ta không đặt người vào mắt a, đến lễ không hành, đây chẳng phải là trước mặt mọi người ném mặt mũi của người sao?”

Sắt Tĩnh Thư vốn cùng Thôi gia đi được cận lại một lòng muốn gả cho Thôi Cẩm Hòa nên nghe được chuyện của hần liền rất sinh khí đến điên, muốn vì hần xuất khẩu khí này. Hiện có cơ hội rồi a, cho dù Sầm Hảo Nguyệt có to gan thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không dám làm bậy trong cung, càng không dám đánh nàng a.

“Bốn công chúa cho người cơ hội cuối cùng, nếu không hành lễ ta sẽ cho người vạ vào mồm người.”

Sầm Hảo Nguyệt vẫn đứng đó nhìn nàng ta đầy thách thức, miệng cười nhưng lại không nói. Nàng là muốn xem nàng kiên nhẫn hay bọn họ kiên nhẫn hơn nha. Muốn tìm phiền phức cho người khác không phải chỉ là mồm to gia thế mạnh là được đâu, còn phải có não có thực lực nha.

Thấy thái độ không xem ai ra gì của Sầm Hảo Nguyệt, Sát Tinh Thư tức giận kéo tay Thôi Lạc Tranh nói: “Người đánh nàng cho ta, đánh đến khi nào ta hả giận mới thôi.”

Thôi Lạc Tranh ngăn cả người nhìn Sát Tinh Thư. Đây khác nào bảo nàng đi nạp mạng a. Sầm Hảo Nguyệt tuy nhỏ hơn nàng một tuổi nhưng chính là biết võ công nha, cả đại ca cũng đâu không lại nàng ta a, nàng sao làm đối thủ đây. Mất thấy Sát Tinh Thư mất hết bình tĩnh nàng liền hạ giọng nhắc nhở:

“Công chúa, đây là chuyện của cung nhân nên làm.”

Sát Tinh Thư cũng không phải ngu, sờ đi nàng bảo Thôi Lạc Tranh đánh là vì nếu Sầm Hảo Nguyệt trở tay sẽ lập tức ghép cho nàng ta một tội. Nếu là để cung nhân đánh liên đề nàng ta càng dễ dàng trở tội rồi. Hy sinh một Thôi Lạc Tranh kéo được lòng của Thôi Cẩm Hòa tại sao nàng không làm chứ.

“Nàng còn dám ở trước mặt bốn công chúa đánh người sao? Nếu là cung nhân đánh phụ hoàng trách tội xuống sợ là ta cùng người đều tránh không thoát tội a.”

Thôi Lạc Tranh như được câu kia tiếp thêm sức mạnh. Đúng nha, đây là hoàng cung nàng không tin Sầm Hảo Nguyệt có lá gan lớn như vậy đâu. Nghĩ như vậy nàng bùng bùng khí thế bước đến trước mặt Sầm Hảo Nguyệt, khoe môi lộ ra nụ cười ngoan độc, tay vung lên một cái hương mặt Sầm Hảo Nguyệt tắt tối.

Trong nháy mắt Sầm Hảo Nguyệt nắm lấy tay còn lại của Thôi Lạc Tranh. Nàng lùi một bước xoay nàng ta vài vòng để nàng ta mất phương hướng. Bàn thân lại liên tục ngồi lên thụp xuống núp bàn tay đang bay trong không trung của nàng ta. Tiếp đến chính là dùng tay đẩy eo của nàng ta một cái. Cứ như vậy nàng ta xoay vài vòng hướng đến Sát Tinh Thư nhào tới. Một cái tát trong lúc vô ý in vào một bên má mịn màng hồng nhuận của Sát Tinh Thư.

Một âm thanh cực vang truyền vào trong tai từng người khiến mọi người một phen hít khí lạnh, thêm đó là mặt của Sát Tinh Thư dâng lên một trận rất, đầu của năm ngón tay in trên khuôn mặt trắng nhuận hồng kia hiện lên ngay một rõ ràng.

Tất cả mọi người ngẩn ngơ trong nháy mắt nhìn một tràn trước mắt. Hơn nửa ngày Sát Tinh Thư mới hồi qua thần, tay nàng bung mặt trừng mắt hung tợn nhìn Thôi Lạc Tranh không nói lên được lời nào.

Thôi Lạc tranh cũng sững sờ ngồi trên mặt đất nhìn bàn tay rồi nhìn lại trên một bên mặt của Sát Tinh Thư lấp bắp nói: “Ta...ta...” Câu chữ hiện tại ở trong đầu rất nhiều nhưng cứ chạy loạn xạ cả lên khiến nàng vô pháp bóc lấy mang ra miệng để nói.

Sát Tinh Thư được cung nhân đỡ từ dưới đất đứng lên, nàng trừng mắt Thôi Lạc Tranh gặng từng chữ: “Thôi Lạc Tranh, người dám đánh bốn công chúa?”

Sầm Hảo Nguyệt khoác tay lùi sang một bên đứng thương thức vỡ tuồng hay trước mặt sắp được khai màn. Vốn là đến gây sự với nàng nhưng hiện là nội chiến rồi. Ở hoàng cung nàng không được tự ý đánh người nhưng là mượn tay người đánh người liền được nha.

Ngay thời gian Sát Tinh Thư mất hết lý trí nhào tới bên Thôi Lạc Tranh thì hoàng thượng cùng bốn tướng quân và đám đại thần hướng phía này bước đến. Thấy được màn kia hoàng thượng tức giận hô to: “Ngừng tay lại.”

Hắn quay sang đám cung nhân quát: “Các người còn đứng đó làm gì, mau kéo các nàng ra.”

Sầm Hảo Nguyệt cúi thấp đầu cắn cắn môi không nói chuyện. Giờ phút này nàng đang khiến bản thân mau chóng có thể khóc nha. Hai vai run lên tay bụng miệt mài bộ dáng như là đang trong khủng hoảng vậy.

Sự tình dẹp yên, hoàng thượng đen mặt hỏi: “Nói, đến cùng là xảy ra chuyện gì?”

Sầm Bí Uy thấy được nữ nhi đứng một bên run rẩy, một trận đau xót bước đến ôm lấy, bế nàng lên ân cần hỏi thăm: “Nguyệt nhi, đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này Sầm Hảo Nguyệt ngẩng đầu lên, đầy mặt nước mắt như đã khóc rất lâu rồi, âm thanh run rẩy nhưng không kém phần thuần khiết vang lên tay đồng thời chỉ vào hai nữ nhân trước mặt: “Bọn họ đánh nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Bại không thể tránh

Câu nói của Sầm Hảo Nguyệt khiến mọi người hụt hẫng đến cực điểm. Lúc này đến đây chẳng phải cũng thấy được rồi sao, đầu cần nàng nói a. Đúng là hoàn khổ nữ mà, có mỗi một chuyện cũng là không xong, vấn đề trọng điểm thì không nói.

Thôi Lạc Tranh nhanh chóng chỉ chứng hô to: “Hồi hoàng thượng, là Sầm Hảo Nguyệt ra tay đánh người a.” Hiện nàng là đánh công chúa nha, cho dù là vô ý hay bị người ta hại đi nữa thì truy cứu xuống tới vẫn là có tội. Thế nên phải nhân cơ hội này chuyển nhanh chủ đề thôi.

Sắt Tinh Thư vẫn chưa thức tỉnh mà trừng mắt Thôi Lạc Tranh, hận ý nồng nặc bốc lên. Nếu không phải cung nhân giữ chặt lấy nàng, nàng nhất định nhào qua đó lấy mạng nàng ta.

Sầm Minh Kiệt thở dài nhìn tràng cảnh trước mắt rồi cũng bước đến bên tôn nữ hỏi: “Vì sao bọn họ đánh nhau?”

Câu hỏi của Sầm Minh Kiệt khiến Sắt Tinh Thư cùng Thôi Lạc Tranh lúc này mới thông suốt. Bọn họ bị Sầm Hảo Nguyệt dẫn một vòng rồi tự mắc bẫy. Nhìn nhau rồi nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút, bọn họ chính là chột vật bất kham còn Sầm Hảo Nguyệt lại toàn vẹn không chút tổn hại gì a.

Hoàng thượng nhíu mày hỏi: “Rõ ràng thứ Trẫm nhìn thấy không phải là như vậy.” Ngoài hăn ra thì ở đây không ít người nhìn thấy a, nếu là có lòng thiên vị cũng không thể được rồi.

Ngay lúc Sắt Tinh Thư cùng Thôi Lạc Tranh lúng túng không biết nên nói thế nào thì Sắt Vu Thần ngồi trên cổ kiệu được người nâng mà đến. Mùi thuốc nồng nặc cùng tiếng ho khan quen thuộc truyền đến.

“Nhi thần gặp qua phụ hoàng.”

Đám người khác đồng loạt hành lễ với hăn. Sau tiếng hô miễn lễ của hoàng thượng mọi người mới bình thân. Sắt Vu Thần không nhanh không chậm nói: “Hồi phụ hoàng, lúc này nhi thần ở bên kia cũng thấy được một ít a.” Giọng nói hư nhược của hăn xen vào vài tiếng ho khan mọi người cũng quá quen thuộc rồi.

Sầm Hảo Nguyệt gục mặt vào hõm vai của soái cha nhíu mày lại. Trục giác của nữ nhân cho nàng biết Sắt Vu Thần đến lần này chính là không có hảo ý với nàng nha. Nhưng nàng vẫn lựa chọn tin hăn trước, dù gì nàng cùng hăn cũng không có thù oán cơ mà.

“Nói tiếp.” Hoàng thượng nhàn nhạt phun ra hai chữ. Mắt vẫn không rời ba nữ nhân có mặt tại hiện trường.

Giọng nam hư nhược của Sắt Vu Thần lại lần nữa vang lên: “Lúc này nhi thần vô ý nghe được vài lời khích bác cùng hành động của Sầm tiểu thư nên Thôi tiểu thư cùng hoàng muội mới nháo ra bộ dạng này.”

Hoàng thượng có hơn mười hai phần kinh ngạc, mắt mở thật to như thể không tin tưởng vậy. Một hoàn khổ nữ có thể khiến cho hai nữ nhân bình thường tình cảm cực tốt nháo đến bộ dạng bất hòa như vậy thật thể người kinh ngạc a.

Không để người nào hỏi Sầm Hảo Nguyệt nức nở nói một tràng dài vì mình biện giải: “Kính Lang vương gia thật sự nghe được thấy được rõ ràng sao? Người chưa từng rời khỏi cổ kiệu, lại liên tục ho như vậy sẽ ảnh hưởng đến phổi tạng thị giác cùng thính giác, lại thêm cái trường mạn trước mắt của người nữa, người chắc chắn thứ người nói là sự thật liên chứng minh đi.”

Uổng công nàng đi cùng đám người Sắt Duệ Kỳ bất chấp sợ hãi đi thăm hỏi hăn, mặc dù là trong lòng cũng không muốn đi nhưng là cũng đi rồi, thế mà hăn lại đối xử với nàng như vậy. Đùng là loại người lấy oán báo ân, bệnh suốt đời cũng không có người nào thương hại đâu. Lại nói từ này đến giờ nàng đứng ngoài cuộc, không hề động thủ làm sao có thể bị nghi ngờ lại đánh người được chứ.

Đám đại thần cũng là nhỏ giọng nghị luận. Bọn họ đâu hề thấy Sầm Hảo Nguyệt tham gia trận chiến này a. Sắc mặt của Thôi thừa tướng ngày một khó coi, hết tên này đến tên khác gây rắc rối cho hăn. Năm đó là Thôi Phiến Phiến, lần trước là Thôi Cẩn Hòa giờ lại đến Thôi Lạc Tranh, đây là cào hết mặt mũi của hăn ném đi rồi.

Tròng mắt của Sắt Vu Thần nhất run, nhưng lại bình tĩnh đáp trả: “Một mình bốn vương không đủ nhưng tám kiệu phu của bốn vương liền nghe được, thấy được thanh thanh sở sở.” Mồm mép của nữ nhân này quả thật là lợi hại theo thời gian nha. Tuy phần lớn thời gian hăn đều không có xuất phủ nhưng trên đường hạ triều hỏi phủ chuyện của nàng ít nhiều cũng là truyền vào tai hăn a.

Tám kiệu phu tuy là đặt kiệu xuống đất nhưng vẫn đứng ở vị trí đỡ kiệu của mình không hề di dời, vừa nghe bị điểm tên bọn họ đồng loạt ngẩng người ra rồi quỳ phịch trên mặt đất. Bọn họ chỉ lo nâng kiệu ngoài trừ thấy diễn biến nhưng cũng không có nghe gì a. Lại nói một bên là chủ tử, một bên là hoàn khổ nữ nhưng sức lực phi thường không nhỏ bọn họ làm sao cũng không phải a.

Hoàng thượng đảo đôi mắt quét lên mắt của từng người như muốn xem biến hóa trên đó để tra xét vậy. Sầm Minh Kiệt nghe được liền trấn tĩnh nói: “Các người chỉ cần đem chuyện mình biết nói ra là được.”

Một kiệu phu trong số đó nuốt một ngụm nước bọt đi đầu mở miệng: “Hồi hoàng thượng, lúc này chúng nô tài đều ra sức nâng kiệu thứ gì cũng không biết a.” Bán đứng chủ tử thôi, dù sao cũng là một ma bệnh làm được gì bọn hăn chứ. Ngược lại hoàn khổ nữ kia được sủng ái như vậy nhất định tìm đến chỗ bọn hăn gây họa a.

“Đùng vậy.” Đám kiệu phu còn lại nhao nhao cả lên.

Thấy vụ án không có chứng cứ khả quan mà người bị hàm nghi cũng không có phần của Sầm Hảo Nguyệt hoàng thượng trọng trọng thở dài một hơi. Nếu hăn chỉ nghe theo lời của một bên của Sắt Vu Thần chứng tỏ công khai thiên vị, đối địch cùng Sầm gia cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

“Các người còn gì muốn nói?” Bây giờ chỉ có thể để hai nữ nhân này nhận tội thôi.

Sầm Bí Uy cùng Sầm Minh Kiệt thoáng thờ phào nhẹ nhõm. Trong lòng của Sầm Hảo Nguyệt thắng lớn nhưng lại không có chút vui vẻ nào cả. Lúc này nàng đang muốn bóp chết Sắt Vu Thần a, tên đáng chết này, nàng còn chưa từng chọc qua hăn a. Đương nhiên không tính lần đột nhập phủ của hăn

dọa ngất Sát Ngao Lang bởi hán đầu có biết.

“Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi.” Sát Tinh Thư cúi đầu hạ giọng thỉnh tội. Nàng biết cho dù hiện tại bản thân làm gì đi nữa thì Sầm Hào Nguyệt cũng không bị khép tội được, vẫn là sớm một chút nhận sai để không cần mất mặt nữa.

Thôi Lạc Tranh cũng cúi đầu nhận lỗi, tay nàng nắm chặt song quyền, đôi mắt đầy hận ý bị giấu dưới mặt đất không người nào thấy được. Sầm Hào Nguyệt, nữ nhân đáng chết này, nàng nhất định tìm cơ hội mà hảo hảo chinh trị mới được.

Hoàng thượng ninh chặt đôi mày ra lệnh: “Vậy liền mau chóng trở lại cung của mình chỉnh lý một chút đi. Ở trong phòng hảo hảo xám hối tội lỗi, yến tiệc hôm nay tối mới được tham gia.” Dù gì tối nay cũng là thanh đăng yến lý nào chặn còn đường của nữ nhi mình chứ.

Hai nữ nhân nhanh chóng hành qua lễ rồi được cung nhân đỡ lui xuống. Sau đó hoàng thượng cùng đám đại thần đến Thừa Càn điện chuẩn bị nhập yến. Sát Vuơ Thần cũng được kiệu phu nâng về phía phương hướng đại điện.

Trong kiệu hán cũng cực kỳ không vui. Nha đầu này còn hiểu không ít về tình trạng bệnh của hán nữa, cũng may phụ hoàng cũng biết rõ nếu không một khi triệu thái y liền thua không thể chối cãi nữa. Thật không nghĩ đến căn bệnh mà hán sớm cho là lợi thế của mình lại bị nàng biến thành khuyết điểm lớn nhất của hán.

Thấy được đám người đi xe, Sầm Bí Uy hạ giọng uy nghiêm hỏi nữ nhi của mình: “Nguyệt nhi dùng tay nào đánh người?”

Sầm Hào Nguyệt gục mặt vào vai của soái cho ủy khuất khóc lóc kêu oan: “Oan uổng, oan uổng a, người ta thực sự không có đánh người.”

Thấy cả soái gia gia cùng soái cha đều im lặng không chút phản ứng, nàng ngẩng đầu lên đều thấy họ nhìn mình đầy nghi hoặc. Chẳng lẽ trong mắt bọn họ nàng không đáng tin đến như vậy sao? Thế là nàng ngồi thẳng thắt lưng đưa tay chỉ lên trời thề thốt: “Người ta phát thệ nếu như đánh người liền...”

Không để tôn nữ nói hết Sầm Minh Kiệt trầm giọng nói: “Không cần thề nữa, bọn họ làm sao lại thành nông nổi như vậy?” Tôn nữ của hán đã bày ra bộ dạng này thề chính là tuyệt đối đáng tin.

Sầm Hào Nguyệt vui vẻ kể lại quá trình gây án sau đó chốt lại bằng một câu: “Thấy chưa, người ta thực sự không có đánh người.”

Sầm Bí Uy gật gù nữ nhi của hán quả thực cao chiêu nha, không có đánh người lại khiến người chật vật như vậy hán liền lo lắng hỏi: “Vậy tay nào gây án?”

Sầm Hào Nguyệt nâng đôi bàn tay ngọc nhỏ nhắn lên nói: “Đây.”

Sầm Minh Kiệt thờ dài thường thước, cầm lấy tay nhỏ của tôn nữ đau lòng nói: “Có đau chỗ nào không? Chút nữa để Sùng Kính xem qua một chút.”

“Lần sau đánh người phải nhìn trước ngó sau không có ai mới động thủ có biết không?” Sầm Bí Uy cẩn thận dặn dò, mắt nhìn thấy được tay nữ nhi không chút tổn hại mới đặt trái tim đang treo ngược xuống.

“Ân, người ta nhớ rồi.” Sầm Hào Nguyệt gật đầu đáp ứng, nàng đối với sự bao che của soái gia gia cùng soái cha không hề có chút ngạc nhiên a. Sầm gia năm đời mới có tôn nữ cơ mà.

Sầm Bí Uy đặt nữ nhi xuống rồi cùng Sầm Minh Kiệt tiến về phía đại điện. Sầm Hào Nguyệt nhìn theo bóng lưng của họ tiếp tục ở bên này thưởng cảnh ngâm nga bài nào đó.

Chưa được nửa khắc, đã thấy Sát Duệ Kỳ gấp gấp đi về phía này: “A Nguyệt không sao chứ, lúc nãy ta nghe cung nhân nói chuyện phát sinh ở đây a.” Biết trước hán đã bảo nàng sớm tiến điện rồi.

Sầm Hào Nguyệt chậm rãi xoay người nhìn hán đáp phi sở vấn: “Người cùng Sát Vuơ Thần quan hệ thế nào?” Nàng đã nghĩ qua rồi, nếu bản thân cùng tên ma bệnh không thù không oán thì có có khả năng cao nhất là nằm trên người Sát Duệ Kỳ thôi.

Sát Duệ Kỳ cũng không chút giấu diếm nói: “Quả thật là tam hoàng huynh cùng đại hoàng huynh không thích ta a. Sẽ không phải lúc nãy hán(SVT) làm gì đối với người bất lợi chứ?”

Thật là chuyện này hán cũng muốn cùng nàng nói lâu rồi, chỉ là đạo trước hán bận còn nàng thì tránh hán nên không thể nói thôi. Những lúc khó khăn lắm mới gặp mặt đương nhiên là bàn chuyện vui rồi.

“Hán muốn vạch trần ta, chỉ là kết quả không có được như hán mong đợi nên buồn bực bỏ đi rồi.” Sầm Hào Nguyệt thông suốt liền vân đạm phong kinh đáp. Vậy từ nay về sau nàng cùng mấy tên vương tử khác vạch rõ ranh giới là vừa rồi, dù sao Sát Duệ Kỳ cũng cùng nàng làm bằng hữu lâu như vậy rồi, nàng tin tưởng hán sẽ làm một hoàng đế tốt.

Sát Duệ Kỳ phì cười rồi cùng nàng đi về phía Thừa Càn điện cùng dự yến. Đáng lẽ là cùng nhau bàn kế hoạch chỉ là hiện tại thời gian không cho phép a. Nếu lúc này mẫu phi không gọi hán đi cũng là sớm bàn xong rồi, lát nữa đành phải dùng thời gian nghỉ trưa để cùng thảo luận thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Đây là bảo vật

Tiến đến Thừa Càn điện, mọi người đều đồng loạt nhìn Sát Duệ Kỳ cùng Sầm Hảo Nguyệt. Ai cũng biết quan hệ của bọn họ xưa nay rất tốt, chỉ là những năm gần đây bọn họ không có đi được cận nữa khiến mỗi một nữ nhân đều nghĩ bản thân có cơ hội. Không nghĩ đến hôm nay lại đi cùng nhau rồi. Trong lòng đám nữ nhân muốn bao nhiêu khó chịu liền có bấy nhiêu.

Mọi người đều đồng loạt hành lễ nhưng Sầm Hảo Nguyệt vẫn là xem như bản thân là tượng đá một dạng đảo mắt nhìn xung quanh tìm bóng dáng đám người Sầm gia. Nàng rất ít phải hành lễ với người khác nha.

Sầm Hảo Lân nhìn thấy cũng có chút không vui, nếu lúc này không phải tiểu tỷ tỷ bảo có chuyện phải thương lượng thì hẳn cũng không để nàng cùng nam nhân khác ở chung một chỗ đâu. Được miễn lễ hẳn đứng lên bước đến nắm cổ tay của tiểu tỷ tỷ dắt về chỗ ngồi trong sự ngạc nhiên của tất cả mọi người.

Sau khi mọi người an vị, hoàng thượng ban thưởng không ít đồ cho bốn vị tướng quân chúc mừng bọn họ thắng trận trở về. Sầm hảo Nguyệt nhìn rương châu bảo mà Sầm Bí Uy được ban không chớp mắt. Xem ra đi mười một năm liền nhận được không ít đồ nha.

Đường tướng quân bước ra giữa đại điện quỳ một chân xuống ôm quyền nói: “Hồi hoàng thượng, lần này ở biên cương thân vô tình tao ngộ được vật trân quý độc nhất vô nhị muốn dâng lên cho hoàng thượng.”

“Chuẩn.” Hoàng thượng cao hứng, ánh mắt chứa đầy tia mong chờ cùng háo hức.

Đường tướng quân quay sang phía sau hô to một tiếng: “Hiển bảo.”

Lập tức bên ngoài một cung nhân cầm một khay bước vào cung kính hành đại lễ. Vật được đựng trên khay được chiếc khăn lụa đỏ trơn thuần phủ kính khiến mọi người đều hiếu kỳ nhìn không rời mắt, cả hô hấp nhất thời cũng bị đình trệ.

Thái giám bên cạnh hoàng thượng bước xuống tiếp nhận khay rồi mang đến trước mặt hoàng thượng. Hoàng thượng đưa tay kéo khăn xuống, đôi mắt vốn tràn đầy hiếu kỳ liền có chút tối lại, trầm giọng hỏi: “Đường khanh gia nói đây là bảo vật?”

Trước mắt hắn chỉ có một cái ly bạch ngọc nhỏ làm gì có cái gì gọi là đặc biệt đâu. Hắn vươn tay cầm lên chiếc ly nhìn tới nhìn lui cũng nhìn không ra huyền cơ gì.

Mọi người có mặt cũng có một số người ném ánh mắt chẳng đáng cho Đường tướng quân cùng chiếc ly hân dâng. Loại ly này ở bên đường cũng có bán a, có gì trân quý gì đâu.

“Vâng.” Đường tướng quân vẫn cung kính đáp: “Đây gọi là Ân Ảnh bôi, hoàng thượng chỉ cần đổ nước vào trong liền có thể thấy được hình xuất hiện ở bên trong.”

Lúc đầu hắn cũng không biết đâu, chỉ là tiện tay dùng đựng rượu liền thấy được. Thăm nghĩ bên trong chính là hình của mỹ nhân a, thế là dâng lên cho hoàng thượng thôi.

Hoàng thượng nghe vậy lập tức cho cung nữ rót rượu vào trong ly. Quả thực, nước vào hình lập tức hiện lên. Bên trong chỉ là một mỹ nhân vận y phục cổ đại kiểu diêm cười khiến hoàng thượng cao hứng vô tay.

“Quả nhiên kỳ diệu, ban thưởng.”

“Tạ hoàng thượng.” Đường tướng quân tạ ân xong liền trở về chỗ ngồi của mình.

Hoàng hậu ở ngồi ở bên phải của hoàng thượng cũng hiếu kỳ nhìn sang. Khi ánh mắt của nàng sắp chạm đến trong ly còn chưa kịp nhìn thấy thứ gì liền bị hoàng thượng cầm qua đưa cho Tiêu hiền phi ở bên trái xem. Điều này khiến mắt của hoàng hậu tối đi không ít, mặt cũng có chút đỏ lên.

Vạn quý phi ngồi ở bên dưới cũng là đồ kỳ nhưng chỉ dám giấu ở dưới đáy lòng thôi. Ai bảo nhi tử của nàng lại không tốt như Sát Duệ Kỳ cơ chứ.

Sầm Hảo Nguyệt nghe được liền bĩu môi thất vọng. Tướng là thứ gì đặc biệt hóa ra chính là thứ này, ở hiện đại nàng xem còn ít sao? Yếu hội chi có ăn là tốt nhất thôi. Không nói nhiều nàng cùng ba tiểu đệ đệ cùng cầm đầu bảo hết thức ăn có mặt trên bàn.

Lúc này Quân tướng quân cũng đứng lên hiển báo của mình. Bảo vật của hắn chính là một đôi vòng ngọc chuyển màu theo thời tiết. Hoàng thượng cáo hứng ban cho Tiêu hiền phi cùng Vạn quý phi mỗi người một chiếc.

Mặt hoàng hậu triệt để đông cứng lại, hoàng thượng đây là công khai bôi bẩn lên mặt của nàng rồi. Tay ở dưới bàn nắm chặt gậy vấy kiềm chế sự tức giận. Mặt nàng nhìn cổ kiệu của Sát Vu Thần không rời. Nếu không phải hoàng thượng ít đi giá đến chỗ nàng, nếu không phải Sát Vu Thần không thừa nhận nàng thì nàng làm sao có kết quả như hôm nay.

Hắc tướng quân cũng dăng phần lễ vật mà hắc xem là bảo vật lên. Bảo vật của Hắc tướng quân chính là một bức long phụng hí châu, nhưng điều đặc biệt chính là khi mở ra đây chỉ là một trang giấy trắng nhưng khi thổi tắt hết nến liền thấy rõ được hình vẽ tinh xảo bên trong, ngàn năm hiếm có.

Mọi người trong đại điện nhìn đến mắt lom lom, bảo vật của lần này chính là trân quý nha. Hoàng thượng cười đến vui vẻ thu nhận. Bảo vật này Sầm Hảo Nguyệt cảm thấy là đáng giá nhất cả buổi yến hội hôm nay.

Đến lượt Sầm Bí Uy bước ra đứng giữa đại điện quỳ xuống. Hắc ở phía tây không có bảo gì hiếm lạ chỉ là có được một con mèo Tây Vực. Con mèo này một bên mắt lam sắc, một bên hoàng sắc, hắc vốn là mang về cho Sầm Hảo Nguyệt chơi làm lễ vật nhưng hoàng thượng thấy được bảo hắc nhượng lại.

Mọi người vừa thấy cung nhân ôm con mèo lông trắng dài trắng muốt vào liền ồ lên một trận. Nhất là đám nữ quyến, bọn họ ai cũng cảm thấy con mèo kia khá ái. Chỉ có Sầm Hảo Nguyệt là tỏ ra hững hờ, bản thân nàng còn không có thời gian chăm sóc làm sao sẽ để ý đến một con mèo chứ, có đẹp hơn nữa thì nàng cũng không lưu tâm đâu.

Sầm Bí Uy thấy được nữ nhi mình như vậy liền cảm thấy tâm nhẹ nhõm. Lòng hắc vốn là cảm thấy tiếc nuối vô cùng, nhưng không ngờ hoàng thượng mang đi chính là may mắn a.

Hoàng thượng cười ha hả nói: “Hoàng hậu, Trẫm biết nàng thích mèo nên đặc biệt bảo Sầm Khanh gia nhượng lại.”

“Đa tạ hoàng thượng.” Hoàng hậu mặt mày cứng đờ vẫn cố gắng cười tạ ân. Nhận lấy con mèo mà trong lòng thập phần không hài lòng. Trên đời này thứ nàng ghét nhất chính là mèo, lại nói nàng dị ứng lông thú vật a. Hoàng thượng đây là có ý tứ gì?

Mọi người trở về chỗ của mình, đám nữ quyến cũng bắt đầu thể hiện tài nghệ của bản thân. Đây là cơ hội để các nàng biểu diễn a, nếu là tốt tới nay liền sẽ có người đến tặng hoa đăng cho mình a.

Sầm Hi Mộc chỉ có năm tuổi thôi lại nói lớn lên trong quân doanh nên đối với những thứ tao nhã này chính là cảm thấy buồn chán. Hắc gục đầu vào Sầm Chi Dĩ bên cạnh ngủ một giấc ngon lành.

Sầm Chi Dĩ bĩu môi nhìn đám nữ nhân đang thi nhau phô diễn mà chép miệng lắc đầu, hắc cũng không có hứng thú nha. Hắc nhìn qua Sầm Hảo Nguyệt nhỏ giọng hỏi: “Đại tỷ, lát nữa ngươi biểu diễn thứ gì?”

“Giết người.” Sầm Hảo Nguyệt nhàn nhạt phun ra hai chữ. Đồ ăn đã hết hiện tại không được xuất cung cảm giác của nàng chính là muốn giết người.

Sầm Chi Dĩ gạt gù tán thành, đúng là cung yến không có gì vui. Chẳng trách đại tỷ lại không hề muốn tham gia như vậy. Chỉ là mấy bảo vật lúc này hắc thấy đại tỷ cũng chẳng có quan tâm a.

Sầm Hảo Lân hết nhìn tiểu tỷ lại nhìn đến hai tiểu đệ đệ. Cung yến hắc cũng đã từng tham gia, cũng là cảm thấy rất tẻ nhạt chỉ là nếu miễn cưỡng ngồi hắc làm được.

“Nguyệt nhi nếu là buồn ngủ liền dựa vào ta đi.”

Sầm Hảo Nguyệt không nói một lời nghiêng thân thể nhỏ nhắn ghé vào người hắc, mắt cũng nhắm lại. Có người tình nguyện thích hầu hạ nàng lại là loại người thích được hầu hạ liền thành toàn thôi.

Sầm Chi Dĩ thấy vậy liền cùng dựa vào đầu của Sầm Hi Mộc ngủ. Cung yến làm nơi để ngủ quả là tốt nha, âm nhạc du dương, không khí ấm áp rất thích hợp để ngủ nha.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Không hẹn mà gặp

Không biết Sầm Hảo Nguyệt đã ngủ qua bao lâu, chỉ biết bên tai chỉ biết bên tai nàng vang lên tiếng gọi khẽ của Sầm Hảo Lân: “Nguyệt nhi, thập nhất vương gia tìm người.”

Sầm Hảo Nguyệt chậm rãi đưa tay dụi dụi mắt, hình ảnh trước mắt mờ nhạt như bị phủ sương dần dần hiện rõ ra. Khuôn mặt tuấn tú của Sát Duệ Kỳ phóng đại đập tại mi mắt, nàng chép chép miệng hỏi: “Chuyện gì?”

“Chuyện của chúng ta.” Sát Duệ Kỳ hạ thấp giọng đến mức nhỏ nhất, mắt hắc còn lén lút đảo xung quanh như đề phòng thứ gì đó.

Sầm Hảo Nguyệt chậm rãi ngồi dậy chỉnh lại y phục tóc tai rồi hỏi Sầm Hảo Lân: “Mọi người đi đâu vậy?” Hiện ở đại điện từng tốp người được cung nhân mang đi nơi nào đó khiến nàng cảm thấy rất hiếu kỳ.

Sầm Hảo Lân nghe được gì liền nói ra thứ đó: “Hoàng thượng nói tối nay có Thanh Đằng yến bảo chúng ta đến Nhâm Hi cung nghỉ ngơi.”

“Ân, ta cùng oan gia đi một chút gặp người sau.” Sầm Hảo Nguyệt uống xong một ly trà để lại một câu rồi cùng Sát Duệ Kỳ rời đi.

Sau lưng bọn họ là vô số ánh mắt đổ kỵ dèm pha, nếu là Sát Duệ Kỳ thực sự chọn Sầm Hảo Nguyệt...Không được, bọn họ nhất định phản đối a.

Hai người bước đến nhà thủy tạ ở ngự hoa viên, bên trong đã thấy Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên ngồi chờ từ lâu. Đáng lẽ là sẽ đi chung như sợ bị nghi ngờ liền tách ra, nếu có người thấy thì bảo là trùng hợp gặp thôi.

Bốn người ngồi nói về Thanh Đằng yến tối nay, sau khi kể tiết mục xong Sầm Hảo Nguyệt thấy được ba tên bằng hữu của mình đều là đáng đáp sâu thăm bắt kham liền ra ý kiến: “Vậy liền như dự định ban đầu, ba người các người tặng hoa đăng cho bốn tiểu thư đi.”

“Nhưng là hoa liền chỉ có một.” Sát Duệ Kỳ chán nản nói. Đúng là lúc đầu bọn hắn dự định như vậy nhưng nghĩ đến hoa chỉ có một đóa phụ hoàng nhất định căn cứ vào đó mà tử hôn a.

Sầm Hảo Nguyệt đưa tay đẩy cái đầu to của hắn khi dễ một trận: “Sáng nay ra ngoài vội quên mang theo nào sao? Ta còn chưa cập kê làm sao có hoa mà tặng.”

Nghe xong sáu con mắt phát sáng chưa từng có, vì sao bọn họ lại quên mất chuyện này a. Cùng nàng quen biết đã lâu vẫn là không nhớ rõ thật là đáng trách. Thế là trăm miệng một lời.

“Quyết định như vậy đi.”

Ngay thời gian cả bốn người phá ra cười to thì Sầm Hảo Lân mang theo hai tiểu đệ đệ cùng hai nữ nhân khác đến.

“Nguyệt nhi.”

Cả bốn người quay sang nhìn theo, thì đám người kia đã bước đến nhà thủy tạ rồi. Sầm Hảo Lân cười hi hi nói: “Nguyệt nhi, bọn họ bảo muốn tìm người.”

“Sầm tiểu thư hảo.” Mạch Nhiễm Thuần mỉm cười dịu dàng chào hỏi.

Sầm Hảo Nguyệt nhìn hai nữ nhân kia, một người là Mạch Nhiễm Thuần nàng đương nhiên nhớ rõ, còn nữ nhân còn lại...

“Mạch tiểu thư hảo.” Chào Mạch Nhiễm Thuần xong, Sầm Hảo Nguyệt nhìn nữ nhân đen nhẻm còn lại hỏi: “Vị này là...?”

Quân Tử Lan bước đến vỗ vai của Sầm Hảo Nguyệt hào sảng cười một trận nói: “A Nguyệt quên ta rồi?” Nói thật nàng cũng không nhận ra khuê mật này nữa cùng may là có Sầm Hảo Lân ngồi ở bên nên nàng mới biết a. Lúc này không có cơ hội hỏi thăm nhưng giờ liền khác rồi.

“A Lan?” Sầm Hảo Nguyệt phi thường bất ngờ, Quân Tử Lan khuê mật lúc nhỏ của nàng đây sao? So với dáng vẻ lúc nhỏ thì khác rất nhiều a, khả ái hoạt bát hơn cũng có...phong phạm nam nhân hơn. Có lẽ do ở biên cương tiếp xúc với nam tử nhiều nên mới có tính cách này a.

“Ân, nhớ rồi sao, ta cứ nghĩ người sớm quên mất ta rồi.” Quân Tử Lan bạo dạng ôm lấy Sầm Hảo Nguyệt: “Ta thật nhớ người nha, trước lúc đi cũng không thể gặp người nói lời từ biệt nữa.”

Sầm Hảo Nguyệt cũng ôm lấy nàng ta, hai người từ lúc nhỏ cũng đã thường xuyên thân mật thế này rồi nên không có chút ngạc nhiên nào về hành động này cả. Tay nàng vỗ vỗ vai của nàng ta xúc động nói: “Ta cũng rất nhớ người a.”

Đám người còn lại há mồm nhìn như thể hành động kia rất lạ vậy. Qua một lúc hai người mới rời nhau, Sầm Hảo Nguyệt liền hỏi: “Các người tìm ta có việc gì?”

Chưa người nào kịp trả lời liền nghe được âm thanh của Sát Ngạo Lang từ phía xa truyền đến: “Thật trùng hợp, mọi người đều tập trung hết ở đây làm gì?”

Cả một đám người nhanh chóng cúi người hành lễ, chỉ duy nhất có Sát Duệ Kỳ cùng Sầm Hảo Nguyệt vẫn ngồi trên ghế thôi. Sát Duệ Kỳ bật cười to giọng hào sảng nói: “Đại hoàng huynh cũng đến góp vui sao?”

Sát Ngạo Lang hừ một tiếng bước đến nhìn Sầm Hảo Nguyệt như muốn ăn tươi nuốt sống, bức từng chữ từ kẽ răng chen ra: “Người không hưởng bốn vương hành lễ?” Nữ nhân to gan dám đụng đến hoàng muội của hắn? Những lần trước chọc trước hắn vốn đã ghi nhớ đến thời cơ thích hợp sẽ hảo hảo cùng nàng tính, không ngờ vừa tiến cung đã để hoàng muội của hắn mất mặt.

Mạch Nhiễm Thuần nhìn thấy Thôi Cẩm Hòa ở bên cạnh Sát Ngạo Lang liền rút người lại nép vào sau lưng Sầm Hảo Lân. Từ sau hôm đó nàng cực kỳ sợ nam nhân này, nếu là Sầm Hảo Nguyệt thật sự là hoàn khổ nữ thì cả ba người đều đã sớm thành tàn hoa bại liễu rồi.

“Người có từng thấy bốn tiểu thư hành lễ với người bao giờ chưa?” Sầm Hảo Nguyệt nhàn nhạt phản vấn, mắt nàng nhìn ra phía xa. Hoàng thượng hoàng hậu nàng còn ít hành lễ nữa là.

Đám người mím chặt môi nén cười. Sát Ngạo Lang bị chọc đến đỏ bừng cả mặt, lúc trước là do mẫu phi bảo hắn lấy lòng nàng nên hắn mới không để

cập đến a. Nhưng từ khi hấn lập phi liên khác rồi.

Thôi Cẩn Hòa ở bên cạnh tức giận đến trán đầy gân xanh. Nữ nhân này quá không để ai vào mắt rồi. Chuyện kia hấn còn chưa tính đến nàng hiện liên chọc đến cả muội muội hấn cũng bị liên lụy.

“Sầm Hảo Nguyệt người thật to gan.”

“Nga, Thôi thiếu ta nói người mới chính là to gan nha, Ngao vương gia đang nói chuyện cũng dám xen miệng vào, đây là không để Ngao vương gia vào mắt sao?” Sầm Hảo Nguyệt lật ngược vấn đề, mắt tràn đầy tiểu ý nhìn Thôi Cẩn Hòa không rời.

Ba tên tiểu đệ đệ nhìn tiểu tỷ tỷ lòng tràn đầy ngưỡng mộ, quá thực như lời đồn nha gặp vương gia hoàng thượng đều là không hành lễ a. Giờ còn có thái độ cao ngạo như vậy chính là tấm gương sáng cho bọn họ noi theo. Chỉ là gia gia cùng cha nương sẽ không cho phép đâu.

Còn không để người nào đáp trả nàng lại nói: “Ai đó, răng mới của người thật đẹp nha, hôm đó người đến Sầm phủ ta còn chưa thấy đẹp mắt như vậy đâu. Người nào giúp người làm, tiêu hết bao nhiêu bạc?”

Sầm Chi Dĩ nghe được liền bước đến bên đại tỷ mở ta mắt ra nhìn răng của Thôi Cẩn Hòa. Hấn thập phần ngạc nhiên nói: “Đại tỷ, Thôi thiếu là dùng răng giả sao? Thật giống nha.”

Thôi Cẩn Hòa nhanh chóng đưa tay che miệng mình lại trừng mắt đôi tỷ đệ Sầm gia. Nếu thật sự ánh mắt có thể giết người thì không biết hai tỷ đệ đã chết bao nhiêu lần rồi.

Sầm Hi Mộc cũng nhảy đến bên đại tỷ hỏi ra suy nghĩ trong lòng mình: “Đại tỷ, làm sao biết được răng của hấn là giả?” Hấn nhìn đều rất giống thật cơ mà, đại tỷ thực sự uy vũ đến mức một chớp mắt liền phát hiện.

Sầm Hảo Lân nghe cũng là hiểu chuyện rồi nên chỉ nhàn nhạt cười. Chuyện của tiểu tỷ tỷ nhà hấn hấn nghe cũng không ít. Tuy là chuyện nàng khiến Thôi Cẩn Hòa mất đi hai cái răng đã bị hai nhà đề đến không ai biết nhưng nhìn thái độ kia hấn cũng là đoán ra được.

Nụ cười nhạt của hấn khiến người nào đó mặt đỏ đến tai chôn xuống đất, nhưng lâu lâu mắt vẫn là len lén nhìn hấn. Đương nhiên mọi người bận chuyện khác nàng không ai để ý đến chuyện này.

Sầm Hảo Nguyệt đưa tay lên miệng khẽ cười đầy khiêu khích. Sát Duệ Kỳ hiếu kỳ quan sát tiểu bằng hữu của mình để tìm câu trả lời. Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên có cơ hội gặp Sầm Hảo Nguyệt nhiều hơn nên biết chuyện này a.

Sát Ngao Lang xiết chặt hai bàn tay đang chấp sau lưng lại trừng mắt Sầm Hảo Nguyệt. Chuyện này hấn là có nghe qua nha chỉ là không có chứng cứ làm không được gì. Kinh qua mấy chuyện hấn biết Sầm Hảo Nguyệt thật sự giả hoàn toàn khó liên đến mẫu phi cùng hấn cũng là bị lừa rồi, khẩu khí này hấn thực sự nuốt không trôi.

“Hôm nay thời tiết tốt, chi bằng Hảo Nguyệt cũng bốn vương thi cười ngửa, thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tỷ thí thứ khác

Sát Ngao Lang: “Hôm nay thời tiết tốt, chi bằng Hảo Nguyệt cũng bốn vương thi cười ngửa, thế nào?”

Sát Duệ Kỳ nhanh chóng đỡ lời: “Đại hoàng huynh có nhã hứng liền để đệ bồi vậy, làm sao có thể để một nữ hài như A Nguyệt xuất mã a.”

Sát Duệ Kỳ cũng đã sớm trở thành cái gai trong mắt của Sát Ngao Lang rồi. Cũng may đám hoàng đệ một số đã chết, số ít còn lại bị điều đến đất phong hoang vu, Sát Vu Thần tuy ở lại nhưng là cùng hấn một phe nên địa vị của hấn ngày hôm nay xem như ngang hàng với Sát Duệ Kỳ, phụ hoàng lại chậm trễ không chịu lập thái tử mặc kệ chúng thần đáng tấu. Nhưng nếu để Sát Duệ Kỳ chiếm được thế lực của Sầm gia sợ là ngôi vị thái tử cũng vượt ra khỏi tầm tay của hấn.

“Thập nhất hoàng đệ muốn cùng tham gia cũng được thôi, chỉ là bốn vương muốn cùng Hảo Nguyệt thử một chút.” Hấn hoàn toàn không lo lắng việc có ai nói hấn cá cược với một nữ nhân bởi vì Sầm Hảo Nguyệt từ trước luôn cùng Sát Duệ Kỳ đầu đá không ngừng.

Thôi Cẩn Hòa bắt được ánh mắt đầy sát khí của Sát Ngao Lang liền nói đôi lời khích bác Sầm Hảo Nguyệt để dụ nàng vào bẫy: “Sầm gia đường đường là võ tướng, không lý nào không dám nhận lời thách đấu nha.”

Sầm Hảo Lân lúc này mới lên tiếng ôm quyền nói: “Nếu Ngao vương gia muốn cùng Sầm gia thi thử liền để ta thay Nguyệt nhi vậy.” Muốn tiểu tỷ tỷ xuất mã thì phải qua ải của hấn trước đi. Hấn đường đường là nam tử hấn làm sao để nữ nhi xuất mã chứ.

“Ta cũng có thể thay đại tỷ cùng Ngao vương gia cười ngựa nha.” Sầm Chi Di nhẹ nhàng cười tươi tắn, ở biên cương bao lâu nay hẳn cười ngựa cũng không tệ. Tuy chưa từng thấy đại tỷ cười qua ngựa nhưng cũng không để đại tỷ ứng chiến được. Nam tử của Sầm gia không thể đứng sau nữ nhân.

Sầm Hi Mộc có chút không vui cúi đầu. Trán hắn tựa sát vào eo của Sầm Hảo Nguyệt, hẳn cũng muốn giúp a, chỉ là hắn chưa được học cười ngựa biết làm sao đây. Sầm Hảo Nguyệt vòng tay qua người hắn vỗ vai cái an ủi.

Sát Ngao Lang nhếch môi mắt không hề rời Sầm Hảo Nguyệt: “Bất quá bốn vương chỉ muốn cùng Hảo Nguyệt đây cười một hồi ngựa.”

“Nếu Ngao vương gia muốn cười ngựa thân nữ cũng có thể thay A Nguyệt.” Quân Tử Lan cũng nhịn không được mà lên tiếng. Thanh danh hoàn khổ của Sầm Hảo Nguyệt vang xa, nàng sẽ biết cười ngựa sao? Nàng đã lâu không gặp nên không muốn nhiều nhưng thấy mọi người thay nàng ta đỡ lời có lẽ là không biết đi.

Lừa trong lòng Sát Ngao Lang to hơn một phần. Nếu lần này Sầm gia cùng Quân gia đều là giúp Sát Duệ kỳ hẳn liền cơ hội thắng rất ít. Hiện bên hắn chỉ có Hác gia thôi, Đường gia vẫn chưa tỏ rõ thái độ, Sầm gia cùng Quân gia cũng chưa có động tĩnh nhưng nhìn một tràng này hẳn càng không dám nắm chắc a.

“Các người ai muốn tham gia đều được, chỉ là Hảo Nguyệt nhất định cũng phải tham gia.” Hắn muốn nhìn thấu hoàn khổ nữ này.

Sầm Hảo Nguyệt chống cằm nhìn Sát Ngao Lang một hồi, nàng biết hắn muốn thử mình xem bản thân có thật sự hoàn khổ hay không. Qua mấy chuyện gần đây nàng đều là chọc phải người của hắn, hẳn nghi ngờ cũng là có đạo lý a.

“Nhưng là hiện tại bốn tiểu thư lại không có nhã hứng cười ngựa, không biết Ngao vương gia có muốn cùng bốn tiểu thư cược thứ khác không?”

Sát Ngao Lang nhướng mày lộ vẻ hứng thú, mỗi lần nàng bày trò chính là toàn trò thú vị mà cũng sẽ không bị trùng lặp, nhếch môi đáp ứng: “Nói đi!”

“Chúng ta chơi rút gỗ đi.” Buổi trưa nắng nóng như thế này bảo đi cười ngựa, nghĩ nàng điên chắc, vẫn là dùng trò chơi cà phê văn phòng nhàn nhã một chút vẫn hơn.

“Rút gỗ?” Sát Ngao Lang không hiểu phản vấn. Đây là loại hình trò chơi gì, vì sao hắn nghe một chút cũng không hiểu.

Đám người Cổ Sùng Kính nghe được lại cực kỳ hưng phấn, mắt đều là mở to chờ đợi. Trò này bọn hắn cùng Sầm Hảo Nguyệt thường chơi nhưng chưa bao giờ thắng được nàng.

“Đại tỷ, đó là trò gì?” Sầm Chi Di cùng Sầm Hi Mộc đồng thanh hô, mắt mở to nhìn đại tỷ cực kỳ mong đợi. Hôm nay chính là ngày bọn hắn đại khai nhãn giới nha.

Sầm Hảo Nguyệt cũng hiếu kỳ không thôi: “Trò chơi rút gỗ mà Nguyệt nhi nói cách thức chơi thế nào?” Nếu là vượt quá mức hắn liền tìm cách thay nàng vậy.

Sát Duệ Kỳ cao hứng vỗ tay gọi cung nhân mang trò chơi đến. Bọn hắn chơi cùng nàng bao lâu nay còn chưa từng thắng được, hẳn không tin Sát Ngao Lang lại có thể thắng a. Vẫn là theo dõi hạ tràng thôi, thật mong đợi.

“Trò này thích hợp với không khí ở nhà thủy tạ lúc này a.” Sầm Hảo Nguyệt nháy mắt gian xảo nói: “Chỉ là người thua phải trút y phục, thế nào?”

Mắt của Sát Ngao Lang tối lại một phần, hắn nhìn thấy cổ kiêu của Sát Vu Thần theo hướng này tiến lên hô to: “Tam hoàng đệ đến thật đúng lúc, chúng ta đang cá cược a.” Hắn là cố tình kéo dài thời gian đáp ứng để khi nhìn thấy được trò kia mới tính. Đây là trút y phục a, nhất định là làm xấu mặt hắn.

Mọi người lại một phen hành lễ, hiện liền là có ba người không hành lễ. Sầm Hảo Nguyệt hừ một tiếng từ trong lỗ mũi ra đầy nộ khí. Tên ma bệnh này lại đến đây làm gì? Mà cho dù có hắn thì kết cục kia cũng đã quyết định rồi.

Kiệu to của Sát Vu Thần được đặt xuống nhà thủy tạ. Mắt đảo hết lên mọi người nhàn nhạt hô ‘miễn’ rồi đường nhìn dừng lại trên lưng tiểu kiều của Sầm Hảo Nguyệt. Sau khi nghe qua Thôi Cận Hòa thuật lại hắn cũng cảm thấy thú vị khẽ gật đầu: “Nghe qua rất tốt bốn vương cũng muốn nhìn thử một chút.”

Sầm nha đầu này luôn có những chủ kiến rất quái dị, hắn cũng muốn thử trải nghiệm. Nhìn thái độ của nàng chính là bất mãn chuyện lúc sáng đây. Muốn cùng hắn vạch rõ quan hệ sao, sợ là khiến nàng thất vọng rồi, sau này giữa hắn và nàng vẫn là phải có rất nhiều chuyện liên quan đến nhau a.

“Kính Lang vương gia thân thể không được tốt cũng không nên ở nơi này tiêu dao, nhớ như gió độc thổi trúng mắt luôn mạng thì không hay, vẫn là trở về nghỉ ngơi cho tốt.” Sầm Hảo Nguyệt kéo dài giọng mát mẻ con ma bệnh trong cổ kiêu quen thuộc ở sau lưng kia. Toàn bộ bầu không khí từ khi Sát Vu Thần xuất hiện chính là tràn ngập mùi thuốc đông y rồi.

“Bốn vương tự biết không phiền người phi tâm.” Sát Vu Thần lạnh nhạt phun ra một câu. Đây là công khai nguyên rủa hắn.

Đám người có mặt nghe được khoe miệng liên tục co rút không ngừng, tiếng hút khí cũng dần dần tăng mạnh. Thân thể suy nhược của Sát Vu Thần chính là sẽ như nàng nói a. Nhờ cái tốt không cái xấu linh thì...ai..

Lúc này cung nhân cũng mang bộ đồ chơi rút gỗ đến. Bộ đồ chơi này được làm bằng hồng mộc trân quý, không mùi chỉ có một màu đỏ thuần. Khi Sát

Duệ Kỳ lấy từng khúc gỗ nhỏ ra khiến mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Cổ Sùng Kính ở bên vọi vàng phở biến cách chơi tránh Sầm Hảo Nguyệt cùng Sát Vưu Thần thật sự khẫu thiết qua lại. Hấn còn xếp trận hình ra mình họa cho mọi người thấy rõ nữa. Kỳ thực nhìn thì dễ nhưng đòi hỏi người chơi phải có tính kiên nhẫn cực kỳ, mà Sát Ngạo Lang lại không có nha.

“Ngạo vương gia vẫn còn chưa đáp ứng nha.” Ân Mặc Nguyên lên tiếng nhắc nhở. Trút y phục sợ là Sát Ngạo Lang không dám đâu.

Khỏe miệng của Sát Ngạo Lang liên tục co rút, trò này...mất hấn nhìn qua bên Sát Vưu Thần rồi mới hít một hơi đáp ứng. Dù gì cũng đã nói rồi biết làm sao được: “Bổn vương cùng người chơi.”

Hai phiên mỗi mọng nước mỏng manh của Sầm Hảo Nguyệt kéo lên một hình bán nguyệt cực đẹp, âm thanh nhu như nước vang lên: “Ngạo vương gia cũng không thể vứt bỏ thanh danh được vậy liên phiên Thôi thiếu chịu phạt vậy.” Đáng lẽ nàng chỉ đích danh Sát Vưu Thần cơ nhưng nghĩ nghĩ hấn cũng là ma bệnh liền để Thôi gia triệt để mất mặt mũi vậy.

Thôi Cẩn Hòa muốn lên tiếng phản bác nhưng lại nhận được ánh mắt ‘không lẽ để bổn vương cười’ của Sát Ngạo Lang liền nhịn xuống. Vì sao lúc nào người thua thiết cũng sẽ là hấn?

Sát Ngạo Lang tà cười tầm mắt dừng lại trên người của nữ nhân đang run rẩy nép sau lưng Sầm Hảo Lâm: “Nếu Hảo Nguyệt chọn người chịu phạt bên bổn vương vậy bổn vương liền chọn Mạch tiểu thư.”

Nếu đã là trút y phục liền để nữ nhân trút mới tốt, mà nữ nhân ở đây liền chỉ còn Mạch Nhiễm Thuần là đã cập kê. Sầm Hảo Nguyệt tư chất tốt chỉ là còn nhỏ, Quân Tử Lan đen nhem cũng là chưa cập kê không hợp khẩu vị của hấn.

“Nhưng vậy có chút không tốt.” Ân Mặc Nguyên liền lên tiếng cản lại: “Mạch tiểu thư dù gì cũng là nữ nhi chi bằng để hạ quan thay nàng.”

Sát Vưu Thần ho từ nãy đến giờ mới lên tiếng: “Vậy làm sao có thể, Sầm tiểu thư đã chọn người bên chúng ta, đại hoàng huynh chọn lại cũng rất hợp đạo lý nha.”

“Tam hoàng huynh nói vậy liền không đúng rồi.” Sát Duệ Kỳ cũng lên tiếng cản trở, lý nào lại chọn nữ nhân chứ, dù cho Sầm Hảo Nguyệt có nắm chắc phần thắng thì cũng không thể được: “Bên của nhị vị hoàng huynh đều là nam nhân, mà hai người lại còn là vương gia nên A Nguyệt bắt đắc dĩ mới phải chọn Thôi thiếu.”

Mạch Nhiễm Thuần nuốt một ngụm nước bọt quan sát sắc mặt của Sầm Hảo Nguyệt mới chậm rãi nói: “Thần nữ chấp nhận.” Sắc mặt này chính là như lần trước vậy, nàng thập phần xác định nàng ta nắm chắc phần thắng. Nếu là còn từ chối sợ là không xong nha.

Sầm Hảo Nguyệt vốn là giận đến nộ hỏa đầy lòng, nàng định nói ‘vậy cũng mời Ngạo vương phi cùng đến thử đi’ nhưng nghe được lời đáp ứng của Mạch Nhiễm Thuần lời đến miệng không cách nào phun ra được. Đầu mạnh quay về phía sau, mắt nàng mở thật to trần trối nhìn nữ nhân vừa phát ngôn. Thấy được ánh mắt kiên định của nàng ta nàng nén giận nói:

“Quyết định thế đi, chúng ta bắt đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cứu giá kịp lúc

Ở trong cổ kiệu Sát Vưu Thần nhàn nhạt cười khi nghe xong đoạn đối thoại trên. Hai bàn tay của hấn mỗi bên cầm hai viên đá tròn liên tục xoay không ngừng, trong mắt như có điều suy nghĩ nhìn về phía bàn đá trước mặt quan sát tình huống.

Bên này Sầm Hảo Nguyệt cùng Sát Ngạo Lang cũng bắt đầu khai tỷ thí. Cái chồng gỗ lần lượt được xếp cao lên rồi lần lượt bị sụp đổ xuống. Đồ xuống lại được xếp cao lên không biết bao nhiêu lượt rồi.

Sát Ngạo Lang đầy đầu mồ hôi, được cung nữ ở bên cạnh giúp hấn cầm khăn thấm mãi vẫn không hết. Tay hấn run run rút thanh gỗ hình hộp ra khỏi chồng gỗ bị hỏng rất nhiều lỗ, cực kỳ yếu a.

Sầm Hảo Nguyệt lại bình tĩnh chống cằm phóng mắt vào trong cổ kiệu. Con ma bệnh Sát Vưu Thần đáng chết, mỗi lần đến lượt nàng rút gỗ hấn lại có ý ho để dọa nàng. Đáng tiếc chính là dọa không được, nàng đã sớm luyện được tinh thần thép khi chơi trò này nha.

Lại nói nàng nghi ngờ tên này nội lực rất cao a. Mỗi lần đến lượt nàng bàn đá lại có chút run. Nàng để ý ở trong cổ kiệu mấy có hạt sen tằm đường bắn ra. Đáng chết nhất chính là hạt sen chạm bàn liền rã thành bột khiến nàng vô pháp có chứng cứ buộc tội hấn. Hấn đây là đang cùng nàng gây sự đây mà. Huynh đệ nhà hấn đầu đá liên đầu đá đi, nàng làm bằng hữu của Sát Duệ Kỳ cũng bị liên lụy sao? Đây là đạo lý gì?

Sát Vưu Thần ở trong cổ kiệu cũng là chống lại ánh mắt đầy nộ khí của Sầm Hảo Nguyệt. Hai bàn tay không ngừng xoay, hấn biết nàng đã phát hiện rồi.

Bất quá hần ở trong này, chỉ có một mình hần nhìn thấy được dung mạo thần sắc của nàng, còn nàng chưa từng nhìn thấy được bất cứ thứ gì ở bên trong cổ kiệu.

Sầm Hảo Lân cùng Sát Duệ Kỳ cũng nhìn thấy được nhân thần không tốt của Sầm Hảo Nguyệt. Bọn hần không biểu lý do nhưng cảm nhận được nàng nghi kỵ Sát Vuư Thần.

Cổ Sùng Kính ngồi một bên cực kỳ đặc ý khi thấy được dáng vẻ chật vật của Sát Ngao Lang cùng Thôi Cẩn Hòa. Những năm gần đây Sát Ngao Lang luôn gây rối cho Sát Duệ Kỳ, có lần còn bị thương nặng nữa. Hần tuy ở bên thái y viện không được tham chính nhưng vẫn là muốn giúp bằng hữu xuất khẩu khí a.

Ân Mặc Nguyên lại bận rộn hơn bởi vì hần đem hết lực chú ý tập trung lên người của Sát Ngao Lang để tránh hần chơi ăn gian. Sầm Hảo Nguyệt trước nay chưa từng để cho chồng gỗ bị ngã nhưng lần này đã ngã hết năm lần rồi.

Cũng may Quân Tử Lan nhanh trí bảo là phục sức là đi chung nên Mạch Nhiễm Thuần tháo trang sức trước. Hiện tại chính là ngoại bảo cũng thoát hết một cái rồi a. Đây đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Bên kia Thôi Cẩn Hòa chỉ còn một chiếc áo nữa là lột tới phần trung y bên trong rồi. Trán của hần mồ hôi lạnh ứa ra còn nhiều hơn cả Sát Ngao Lang nữa, đôi mắt hiện đầy gân máu mờ to nhìn tay của Sát Ngao Lang. Cả hai người bọn họ lưng cũng ướt đầm rồi

Sát Ngao Lang vẫn đang nín thở, run rẩy, chăm rầy rút thanh gươm ra. Ngay khi thanh gươm còn một chút nữa là an toàn lấy ra được thì Thôi Cẩn Hòa bị một ngọn gió thổi qua hất-xì một cái khiến cho cả chồng gỗ sập xuống. Đôi mắt đầy sát khí của Sát Ngao Lang quay sang trừng Thôi Cẩn Hòa phía sau lưng, tay xiết chặt đảm xuống bàn.

Thôi Cẩn Hòa cũng là cực kỳ bất đắc dĩ a, không thể trách hần được, do y phục quá ít nên mới bị lạnh a. Kim quan ngọc bội y phục trên người của hần đều đã lần lượt tháo xuống rồi còn gì nữa đâu.

Sầm Hảo Nguyệt thu hồi tầm mắt, mỉm cười đầy cao ngạo: “Phiền Thôi thiếu lại phải trút thêm một kiện nữa rồi, thật là ngại quá đi.” Tay nàng che miệng cười kiêu mị một cái.

Hoàng thượng cùng Sầm Minh Kiệt đột nhiên thấy bên này tập trung đông người nên cũng hiếu kỳ bước đến xem. Không ngờ thấy được Thôi Cẩn Hòa định trút y phục liền mở to miệng ngăn lại: “Các người đang làm gì?”

Thôi Cẩn Hòa đưa tay định trút thêm một kiện thì nghe được cứu tinh đến lập tức xoay người cung kính hành lễ. Bảo hần ở trước mặt mọi người lộ ra bản thân mặc trung y thật là không còn mặt mũi nữa a.

Đám người còn lại cùng là toàn bộ khom người cung kính hành lễ. Ngay cả Sát Vuư Thần ngồi trong cổ kiệu vẫn phải chấp tay cong thất lưng, chỉ có mỗi mình Sầm Hảo Nguyệt vẫn ngồi đó mắt lom lom nhìn hoàng thượng mặc một thân vàng chói chói mắt. Nàng còn không quên trực tiếp bỏ qua những cái nháy mắt của soái gia gia đang nhắc nhở mình nữa.

Bọn họ vì chơi rút gươm mà đã quên mất thời gian rồi, hiện tại Thanh Đằng yến cũng sắp bắt đầu mà không ai chú ý đến a.

Hoàng thượng nheo mắt lại nhìn Sầm Hảo Nguyệt hỏi: “Sầm nha đầu, lâu rồi không tiến cung đến hành lễ cũng không nhớ rồi. Hôm nay gặp Trẫm đến ba lần mà cũng không có lần nào hành lễ.”

Nữ hậu đại của Sầm gia này hần quả thực xem không thấu. Nàng thực sự là hoàn khổ sao? Chuyện của nàng hần nghe cũng không ít, quan hệ của nàng cùng Sát Duệ Kỳ lại cực tốt, nếu là không có cái thanh danh kia hần nhất định đã sớm ban hôn rồi.

“Hoàng thượng, lão thần...” Sầm Minh Kiệt vội vàng bước đến trước mặt hoàng thượng cung kính chấp tay khom người chuẩn bị vì tôn nữ đỡ lời.

Nhưng còn không để hần nói hết hoàng thượng liền đánh gãy: “Sầm ái khanh lui sang một bên, Trẫm đang hỏi Sầm nha đầu không hỏi ái khanh.” Ánh mắt một lần nữa lại dời đến trên gương mặt khả ái của Sầm Hảo Nguyệt.

Sầm Minh Kiệt không biết làm gì khác hơn chính là lui sang một bên chờ xem tình hình. Hần trừng mắt tôn nữ của mình trách nàng không biết phân nặng nhẹ.

Hôm nay trên đại điện hoàng thượng nói đến là bởi vì muốn nhìn biểu hiện của chúng đại thần khi thấy nàng cùng Sát Duệ Kỳ cùng tiến điện, còn có thái độ của hoàng thượng như vậy ngầm như để đám đại thần hiểu nhầm là nàng thực sự là nhi tửc hoàng thượng chọn mà thôi.

Lúc này hần cũng bị hoàng thượng ám chỉ rằng có phải nàng giả hoàn khổ không, lại đánh tiếng một chút về việc hôn sự của nàng. Hần đã phải tổn không ít tinh thần cùng hoàng đế đấu trí một phen mới được thả dây này. Giờ lại gây thêm chuyện nữa, thật tình không còn biết phải nói thế nào nữa.

Sầm Hảo Nguyệt ngồi ở chỗ cũ vui vẻ nhún vai cười: “Đã lâu như vậy không có dùng đến người ta đã sớm quên mất rồi.” Nàng thấy được ánh mắt không tốt của soái gia gia nhưng vẫn lựa chọn không để ý. Nếu là cứ quý quý bái bái như vậy thật khiến nàng cảm thấy khó chịu a, chỉ bằng nhân cơ hội này tránh được lần nào tốt lần đó.

“Người...” Sầm Minh Kiệt há mồm không biết nên nói từ nào tiếp theo, lý do vô lý như vậy mà cũng nói ra được. Nhưng nghĩ theo chiều hướng khác đây cũng là nàng đang giả hoàn khổ nha, hần cũng nên diễn cho giống mới được.

“Ai dò gia gia, người ta lâu như vậy không dùng đến đã sớm quên mất rồi.” Sầm Hào Nguyệt nghịch nghịch lộn tóc ở trước vai thong dong nói

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cứu cũng không thoát

Đôi mắt của hoàng thượng đảo sang Mạch Nhiễm Thuần cùng Quân Tử Lan đang hành lễ cực kỳ nghiêm trang đúng quy cách thế mà Sầm Hào Nguyệt dám dùng lý do này để nói. Rõ ràng Quân Tử Lan ở biên cương mười một năm mới trở về cũng được ma ma trong cung đến dạy hành lễ, nàng có phải là đang nói hấn bỏ sót mình không? Hay nàng thực sự là hoàn khố?

“Trẫm nghe nói bên cạnh Sầm nha đầu luôn có một người gọi là Lưu cố vấn chuyên nhắc nhở lễ nghi, vậy liền truyền Lưu cố vấn cùng ma ma dạy lễ nghi năm đó đến để Trẫm một lần trượng tử vì tội thất trách.”

Sầm Hào Nguyệt vẫn là thờ ơ, đánh bọn họ thôi mà, hoàng thượng đánh cứ đánh đi nói với nàng làm gì. Nàng vẫn ngồi nhấp ngụm trà thơm trong ly trên tay đầy thường thức, miệng không quên hô to: “Mau mau gọi Lưu cố vấn đến không nên để hoàng thượng đợi lâu.”

Sầm Minh Kiệt ở bên nhìn thấy được long nhan có chút không được tốt liền tấu: “Hồi hoàng thượng, đây không thể trách Lưu cố vấn cùng ma ma kia được. Là tôn nữ của lão thần quên liền để nàng học lại thôi.” Dám xem hấn như không khí, lần này phải mượn cơ hội này hảo hảo dọa nàng một phen mới được.

Sầm Hào Nguyệt vừa nghe đến lợi ích hoàn khố của mình bị thu giảm lập tức đứng lên ngón tay chỉ lên không trung cao giọng nói: “Đột nhiên người ta nhớ ra rồi.”

“Vậy liền hành lễ đi.” Hoàng thượng bỗng dưng bắt được Sầm Hào Nguyệt chỉ là lo đến lợi ích của bản thân thôi, vậy đây chính là hoàn khố nữ rồi. Nhưng những chuyện phát sinh kia...lại phải giải thích thế nào?

Sầm Hào Nguyệt nhìn hai nữ nhân đang hành lễ rồi lúng túng vờ như bắt trước bọn họ cũng khom người: “Thần nữ tham kiến hoàng thượng.”

“Miễn lễ.” Lúc này hoàng thượng thu hồi suy nghĩ hô một tiếng, ánh mắt nhìn một đồng hồ nhỏ hình hộp dài nằm ngổn ngang trên bàn.

Đám người từ nãy đến giờ hành lễ đến cả thân người mỏi nhừ, mồ hôi liên tục xuất vừa được miễn liền đứng lên lau mồ hôi. Sầm Hào Nguyệt bĩu môi, đến cùng nàng vẫn tránh không thoát.

Hoàng thượng lại hỏi: “Đó là thứ gì, còn có người vì sao lại trút hết y phục thế này?”

Sát Ngao Lang vội đáp lời. Sau khi hoàng thượng nghe xong mọi chuyện liền hỏi: “Vậy trò chơi này lúc nào mới có thể kết thúc?” Chẳng phải là Thôi Cận Hòa chỉ còn mỗi bộ trung y thôi sao?

Sát Duệ Kỳ nhanh chóng tiếp lời: “Hồi phụ hoàng, trò chơi sẽ kết thúc khi người thua không còn món nào trên người.” Chuyện này không nên để những người khác nói. Dù sao hấn nói cũng bị trách phạt nhẹ hơn a.

“Hò nháo, các người làm sao có thể chơi những trò như vậy, đây là chủ ý của người nào?” Hoàng thượng quát to một tiếng hỏi.

Sát Vuơ Thần là bắt đúng cơ hội chậm rãi xen vào: “Hồi phụ hoàng, chủ ý này là của...”

Hấn còn chưa nói hết Sát Ngao Lang liền chen vào: “Là Hào Nguyệt đưa ra chủ ý này.” Hấn thầm đắc ý chờ xem đáng đáp bị trách phạt của Sầm Hào Nguyệt.

Sầm Minh Kiệt mở to mắt không thể tin nhìn tôn nữ. Nàng sao lại chơi cái trò này ở trong hoàng cung a. Nàng có thể hoàn khố ở bên ngoài cơ mà, hiện giờ...bảo hấn làm sao giúp đây? Trong lòng khối khối khăn trương lên, phải mau mau nghĩ cách thôi.

Hoàng thượng ninh chặt mí lại lần nữa nhìn chằm chằm Sầm Hào Nguyệt như muốn hỏi ‘thật chẳng?’. Đây thực sự là trò chơi của một hoàn khố a.

Sầm Hào Nguyệt ngây thơ gật đầu cười: “Đúng a, lúc này Ngao vương gia cùng Kinh Lang vương gia cũng rất hào sảng tán thành a. Ngao vương gia còn bắt Mạch tiểu thư chịu phạt nữa cơ.”

Hoàng thượng lại nhìn sang, quả thực Mạch Nhiễm Thuần lúc này không có đến một trang sức trên tóc, một kiện ngoại bào cũng được khoác hờ trên vai. Đây là lúc này Ân Mặc Nguyên nhanh tay mà vì nàng khoác lên a.

“Nam nữ hữu biệt các người có biết không?”

Sầm Hào Nguyệt chạy đến ôm lấy soái gia gia, một tay ngậm trong miệng ngây thơ hỏi: “Gia gia, vì sao nam nữ lại khác biệt? Người ta thấy đều giống cả

thôi.”

Hoàng thượng nghe đến vấn đề này mới phát hiện Sầm Hảo Nguyệt đã lâu không có học, những chuyện này nàng thậm chí có lẽ cũng là không biết đi, bởi nàng có thể phá phách ở bất kỳ ngõ ngách nào trong kinh thành trừ Trường Sinh nhai cùng Bất Thụ nhai a. Hai nơi đó luôn là điểm đến an toàn nhất cho người muốn tránh hoàn khổ nữ, chỉ là có tránh thế nào cũng không thoát thôi.

Hắn hít một hơi sâu liền cao giọng trách phạt đám người đã làm lễ cấp kê, đương nhiên cũng phạt không ít tội a. Lớn như thế này còn chấp nhận chơi hình phạt ấu trĩ như vậy. Đã thế còn kéo cả nữ tử vào cùng chơi nữa, mắt hắn không tự chủ nhìn về phía Sát Ngao Lang.

Sầm Duệ Kỳ lập tức quỳ xuống cầu xin: “Thỉnh phụ hoàng thứ tội cho Mạch tiểu thư, nàng là bị ép buộc tham gia.”

Cổ Sùng Kính, Ân Mặc Nguyên cùng Sầm Hảo Lân cũng là quỳ xuống giúp Mạch Nhiễm Thuần cầu xin.

Hoàng thượng nhìn nhìn liền gật đầu, chuyện này không nên làm to tránh truyền đi liền cũng không hay. Sầm Hảo Nguyệt liền nói: “Vậy ván thua lúc này...”

“Còn muốn chơi tiếp?” Hoàng thượng cùng Sầm Minh Kiệt đồng thanh nạt nộ.

“Nhưng là...nhưng là Ngao vương gia thua người ta cơ mà.” Sầm Hảo Nguyệt lại bắt đầu khóc tu tu làm nũng, đáng về hiện tại chính là muốn hoàn khổ bao nhiêu có bấy nhiêu.

“Phụ hoàng đã phạt hết rồi còn chơi gì nữa.” Sầm Ngao Lang bị phạt nặng nhất vì dám kéo khuê nữ vào cùng. Đương nhiên hắn nhận chuyện này không chịu phạt ván thua lúc này rồi.

Sầm Hảo Nguyệt khóc càng lợi hại hơn: “Ngươi khi dễ bọn tiểu thư còn nhỏ dễ lừa, ngươi ở trước mặt mọi người lừa bọn tiểu thư.” Lúc này đại danh hoàn khổ được nàng phát huy triệt để đánh lừa mắt người nhìn.

Hoàng thượng bắt dĩ cho tiếp tục phạt, chỉ là không được cời ý phục nữa. Nếu là không cho phạt mặt mũi của hoàng thất cũng mất hết a. Xem ra chuyện của Sầm Hảo Nguyệt có lẽ chỉ là may mắn thôi.

Thôi Cận Hòa đột nhiên run một trận cực kỳ lợi hại. Hy vọng là không nhằm vào hắn nữa, hắn không còn gì nữa rồi. Cũng may là hoàng thượng nói câu này khiến tâm hắn nhẹ lại không ít. Nhân lúc không ai chú ý đến mình hắn vội vã mặc lại y phục chỉnh tề.

Tiếng khóc của Sầm Hảo Nguyệt nhỏ lại không ít, nàng hít hít mũi nói: “Vậy liền phạt Ngao vương gia mặc váy rom múa điệu thổ dân đi.”

Vừa nghe xong hình phạt mọi người trở mắt ra. Trong đầu của hoàng thượng cùng Sầm Minh Kiệt và hai tiểu đệ đệ Sầm gia vòng vo chuyển, váy rom? Múa điệu thổ dân? Đây là loại ngôn từ gì?

Chỉ duy nhất đám người đã từng học ở Thư Lạc viện thì ai cũng biết được. Năm đó Sát Duệ Kỳ thua thảm hại bị Sầm Hảo Nguyệt bắt mặc váy rom múa điệu thổ dân nên ai cũng biết được. Khi đó Sầm Hảo Lân cùng Quân Tử Lan vẫn chưa đi biên quan nên cũng không chút ngạc nhiên

Sắc mặt của Sát Ngao Lang tối sầm lại, hắn đường đường một đại nam nhân lý nào bắt hắn mặc váy? Lại nói đó là váy rom cả thượng y cũng không có a. Năm đó Sát Duệ Kỳ còn nhỏ nhưng cũng là để lại danh tiếng không tốt rồi, nếu là giờ đây hắn đồng ý...

“Ô ô...Ngao vương gia không giữ lời hứa.” Sầm Hảo Nguyệt lại gào to cùng Sát Duệ Kỳ nháy mắt. Nàng tuyệt không cho tên này thoát, cứ nhiên lợi dụng nữ nhân để chiếm tiện nghi như vậy.

Ân Mặc Nguyên nhanh chóng an ủi tiểu bằng hữu: “A Nguyệt đừng khóc, Ngao vương gia là người rất trọng lời hứa a.” Đây là tước luôn đường lui của Sát Ngao Lang rồi.

Cổ Sùng Kính mỉm môi cúi đầu nén cười. Sát Ngao Lang muốn thoát xem ra cũng không thể nha: “Có hoàng thượng làm chủ A Nguyệt còn khóc gì nữa a.” Hắn lôi luôn boss bự vào triệt để dồn người vào chỗ chết.

Cảm nhận không ít ánh mắt nhìn mình mình Sát Ngao Lang mỉm chặt môi nói: “Bỏ vương khi nào nói dối, Thôi Cận Hòa ngươi lên đi.”

Sát Duệ Kỳ tựa tiểu phi tiểu nói: “Thôi thiếu có lẽ nhiễm phong hàn rồi, Sùng Kính ngươi giúp hắn bắt mạch đi. Đại hoàng huynh cách thức phạt bị thay đổi người phạt cũng được đổi a.”

Sát Ngao Lang còn định nói gì thì lại nghe được Sát Duệ Kỳ nói tiếp: “Không lẽ đại hoàng huynh muốn để tam hoàng huynh thay sao? Lúc này gỗ là ngươi rút nha.” Năm đó Sát Ngao Lang mở mắt bày vẻ mặt xem kịch vui nhìn hắn mặc váy rom vậy liền lần này đến lần này rồi.

Sát Ngao Lang buộc lòng chấp nhận nhưng là phải đến một nơi khác riêng tư hơn. Mặt mũi của hắn không thể bị mất hết được, những người đi xem đều phải thể không được tiết lộ chuyện này.

Mọi người đồng loạt tán thành. Hoàng thượng liền nói: “Thôi thần không còn sớm mau đi chuẩn bị một chút đi, yến tiệc sắp bắt đầu rồi.”

Không ngờ hoàng cung yên ắng đã lâu Sầm Hảo Nguyệt vừa đến thì hết hí khúc này đến hí khúc khác được khai mạc. Nhớ lại mấy ngày trước Sát Duệ Kỳ đến tìm hắn bảo bỏ lệnh cấm để nàng tiến cung, sợ là tối nay lại có chuyện không hay a. Hắn phải điều động thêm một ít ngự lâm quân canh phòng

nghiêm ngặt một chút mới được.

Sầm Hảo Nguyệt cùng mọi người đến Nhâm Hi cung còn đám vương tử lại trở về tẩm cung của bọn họ. Tuy được ban phủ nhưng hành cung của bọn họ vẫn được giữ lại phòng trừ hoàng đế triệu tiến cung giữ lại qua đêm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Nữ nhân phải chậm

Vừa đi Sầm Hảo Nguyệt vừa đa tạ vừa bồi tội với Mạch Nhiễm Thuần. Nàng ta lại chỉ mỉm cười bảo là tin tưởng nàng nên nàng cũng không biết làm sao cho phải.

Đến Nhâm Hi cùng nam nữ mỗi người một bên chia ra mà đi. Sầm Hảo Nguyệt chạy vội vào trong nhận y phục Lưu cố vấn vì nàng mang vào từ chỗ cung nữ, tắm rửa sạch sẽ rồi thay vào.

Nàng vận một bộ một thân thúy cực đậm lục sắc thêu hoa sen ở trước ngực cùng hoa nhỏ ở viền cổ áo, phi bạch thâm thúy lục sắc thêu rất nhiều hoa văn của Đường triều.

Quần Tử Lan sớm đã chuẩn bị xong ngồi ở trong cười hi hi trò chuyện cùng Mạch Nhiễm Thuần trong lúc chờ đợi Sầm Hảo Nguyệt. Quần Tử Lan ở biên cương nên cũng rất đơn giản y phục đều là thuần sắc thêu một ít hoa văn không bắt mắt. Mạch Nhiễm Thuần thích thanh lịch nên y phục so với Quần Tử Lan chỉ tốt hơn một chút thôi.

Ở đây có một số nữ nhân chính là kỳ thi Sầm Hảo Nguyệt cùng Quần Tử Lan vì cả hai đều không có cùng bọn họ học nữ hồng. Có một số thì hận Sầm Hảo Nguyệt ra mặt vì chuyện này làm đối với Sát Ngao Lang cùng Thôi Cẩn Hòa. Còn một số lại đối với chuyện chính phi vị của Sát Duệ Kỳ mà hận.

Sầm Hảo Nguyệt bước ra ngồi trước gương đồng được cung nhân giúp nàng chải tóc. Nàng ở bên này chỉ đông chỉ tây để bọn họ làm cho nàng bộ tóc khiến nàng hài lòng nhất.

Sầm Hảo Lâm cùng hai tiểu đệ sớm đứng ở bên ngoài hoa viên của Nhâm Hi cùng đợi tiểu tỷ tỷ. Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên cũng là đứng ở bên bọn họ cùng đợi.

Thấy cửa bên đám nữ quyến mở cửa đóng cửa hơn mười lượt, lần nào cả năm nam tử đều là rướn cổ nhìn sang tìm hành bóng quen thuộc. Chỉ là đám nữ quyến lần lượt đi ra cũng không thấy được thân ảnh của Sầm Hảo Nguyệt đâu.

Sầm Hi Mộc không kiềm được liền hỏi: “Vì sao đại tỷ lại lâu như vậy?” Hắn đưa tay đặt lên cái bụng sớm đang đánh trống của mình bĩu môi.

“A Nguyệt lúc nào mà chẳng lâu.” Cổ Sùng Kính phì cười: “Chi bằng ngươi cùng Hảo Lâm ra ngoài trước đi, để chúng ta đợi nàng là được rồi.” Bọn hắn đợi cũng đã sớm quen rồi a.

“Không được.” Sầm Hảo Lâm lập tức cự tuyệt, tiểu tỷ tỷ không thể cùng nam nhân khác ở cùng một chỗ.

“Ai da, ta nói, Hảo Lâm a, ngươi cũng thật là...sau này chúng ta nói với ngươi sau vậy.” Ân Mặc Nguyên cũng không biết nên làm gì cho phải nữa, sau này từ từ dạy thôi.

Cửa một lần nữa lại mở, mắt bọn họ đỏ ngầu nhìn sang, chỉ thấy được Quần Tử Lan cùng Mạch Nhiễm Thuần bước ra thôi. Năm nam tử không khỏi thất vọng thở dài đầy não nề.

Quần Tử Lan cười hề hề hỏi: “Làm sao? Thấy ta bước ra liền không vui như vậy?” Mắt nàng nhìn Sầm Hảo Lâm rồi dời sang bốn nam tử còn lại.

“Không có, chỉ là đang đợi Nguyệt nhi thôi.” Sầm Hảo Lâm nhàn nhạt trả lời.

“Lan tỷ tỷ, đại tỷ vì sao còn chưa ra ngoài, chúng ta đợi đã rất lâu rồi.” Sầm Chi Dĩ nhăn mày hỏi, hắn cũng là rất đói bụng rồi a.

“A Nguyệt vẫn còn ở bên trong chải tóc a, này giờ đổi mấy lượt vẫn cảm thấy không hợp nhãn, chúng ta sợ các ngươi đợi nên mới chạy ra đây.” Quần Tử Lan bắt đầu dĩ vãng, nàng cũng không có nhiều kiên nhẫn như Sầm Hảo Nguyệt ngồi chậm rãi chải chuốt đầu.

Mạch Nhiễm Thuần lấy tay che miệng khẽ cười: “Nữ nhân chúng ta đều tốn thời gian như vậy, các ngươi không nên sốt ruột.”

“Vẫn là Thuần tỷ tỷ tốt nhất.” Sầm Hi Mộc chạy đến nắm lấy váy của Mạch Nhiễm Thuần cười. Hắn là muốn đại tỷ cũng nên có một chút như Mạch Nhiễm Thuần thì hay biết mấy, chỉ là, tính tình của đại tỷ rất lớn nha.

“Chúng ta cũng đợi quen rồi, không sao?” Ân Mặc Nguyên nhàn nhạt đáp trả, về mặt đây thờ ơ.

Cổ Sùng Kính nhớ ra gì đó vội nói: “Đứng rồi, Mạch tiểu thư phải đến đại điện lấy hoa a, người nên mau chóng đi trước thôi.” Hoa không như hoa đăng, lấy trẻ chỉ còn những hoa xấu thôi.

“A Lan, người đưa Mạch tỷ tỷ ra đó đi.” Sầm Hảo Lân nghĩ là Mạch Nhiễm Thuần e ngại đi một mình nên bảo Quân Tử Lan bồi nàng ta.

“Ta cùng các người đợi Sầm tiểu thư.” Hoa xấu đẹp không quan trọng, chỉ là nàng cũng không biết nên tặng cho ai. Lại nói nàng cùng đám thiên kim kia cũng có chút giao tình nhưng cùng bọn họ chỉ toàn nói xấu người khác thôi. Còn ở cùng đám người Sầm Hảo Nguyệt chỉ có bày trò vui hơn nhiều. Thấy trò rút gỗ sáng nay nàng cũng rất muốn thử a.

Đã vậy bọn họ cũng không nói gì nữa. Lại qua đi một lúc, trời cũng bắt đầu tối, cả Nhâm Hi cung đều lên đèn, Sầm Minh Kiệt cước bộ vội vã từ ngoài tiến vào.

“Vi sao các người đều ở đây? Nguyệt nhi đâu?”

Cả bảy người đồng loạt chỉ tay vào gian phòng chỉ còn mỗi mình Sầm Hảo Nguyệt bên trong. Sầm Minh Kiệt đương nhiên hiểu nên nói: “Các người mau ra ngoài đại điện đi đến trễ sẽ không hay.”

“Nhưng mà...” Cả bảy người đồng loạt mở miệng nhưng nhìn đến ánh mắt không nộ mà uy của Sầm Minh Kiệt liền nín lại hành qua lễ rồi cáo lui. Trước khi đi mọi người đều nhìn vào trong gian phòng rất lâu mới lưu luyến bước ra khỏi Nhâm Hi cung.

Sầm Bí Uy ở đại điện thấy bảy người cũng đã đến mà phụ thân cùng nữ nhi đều chưa thấy bóng dáng liền lo lắng kéo Sầm Hảo Lân hỏi. Nghe xong hần nhin không được cũng phải rời đại điện đến Nhâm Hi cung.

Sầm Minh Kiệt ngồi ở bàn đá gần đó chờ đến sốt ruột, nếu lần này đến trễ hơn hoàng thượng lại là tội bất kính a. Chờ mãi không thấy Sầm Hảo Nguyệt bước ra lại thấy được Sầm Bí Uy đến.

“Phụ thân, Nguyệt nhi đâu?”

Sầm Minh Kiệt thở dài chỉ tay vào gian phòng nặng nề nói: “Không biết lại làm trò gì ở bên trong mà lâu đến như vậy vẫn chưa chịu ra ngoài.”

Sầm Bí Uy bước đến gõ cửa: “Nguyệt nhi, vì phụ vào được không?” Hần tuy là mười một năm không có gặp nữ nhi này nhưng cũng nhớ được cái lần thấy nàng lau mặt a. Chỉ mỗi cái lau mặt thôi cũng đã phí không ít thời gian rồi, đừng nói đến chải tóc, trang điểm, ăn mặc.

Sầm Hảo Nguyệt nhìn xung quanh không thấy có người nữa liền lên tiếng đáp ứng: “Ân.” Mắt nàng soi mình ở trong gương đồng nhìn tới nhìn lui không rời mắt.

“Nguyệt nhi đã chuẩn bị xong rồi sao? Thật đẹp nha, chúng ta cùng ra đại điện thôi.” Sầm Bí Uy nhìn thấy tóc nàng từ lâu đã được búi xong mà cung nữ kia vẫn quỳ bên cạnh giúp nàng chải chải đuôi tóc liền thốt lên.

Sầm Minh Kiệt nghe được cũng bước vào xem kết quả. Hần nhìn một mắt rồi ôm lấy trán thán thảm trong lòng. Đây chính là hậu quả của việc không được gặp nữ nhi mười một năm a, nên giờ đây cái gì cũng không biết.

Sầm Hảo Nguyệt hừ mạnh giận lấy nói: “Ai bảo đã xong, người ta vẫn còn chưa thi phần tô son a.” Nàng đương nhiên là đẹp rồi, chỉ là buổi tối ánh đèn không được tốt, phải trang điểm đậm một chút, nhưng hoàng cung nhiều loại phấn thể này nàng chọn mãi vẫn chưa xong.

Cũng may là nàng trưởng thành cũng sinh ra nữ tính dung mạo không còn giống Sầm Hảo Lân như trước nữa, nếu không nàng nhất định tự sát. Thật không uống công nàng luôn chăm sóc nha.

Sầm Bí Uy vốn định bế nữ nhi ra ngoài không ngờ nghe được câu kia cả người đông cứng. Tồn cả đồng thời gian mà giờ vẫn chưa xong sao? Hần quay sang nhìn thấy Sầm Minh Kiệt đang lắc đầu ngao ngán liền nở nụ cười gượng nói: “Nguyệt nhi để cung nữ giúp rồi chúng ta ra ngoài thôi.”

Sầm Hảo Nguyệt vốn là đang định bôi thử phấn, nàng liền bỏ hộp phấn xuống giận dỗi nhìn soái cha: “Nhiều phấn như vậy người ta không chọn được, lại nói nha, y phục này phải dùng yên chi cùng phấn màu nào người ta vẫn phối chưa có xong.”

“Ai da, để phụ giúp người chọn.” Sầm Bí Uy bước đến ngồi bệt luôn xuống bên cạnh mở vại hộp lên xem. Khi hần thấy được đồng phần nước cùng yên chi cũng tá hỏa mặt xanh không ít, nhiều như vậy chọn đến khi nào mới xong nha. Bảo hần đánh giấc còn được nha, chứ chuyện...hần đâu hàng.

Sầm Minh Kiệt nhìn mặt đám cung nữ mặt đầy son phấn đứng khép nép một bên cũng là biết bọn họ bị tôn nữ của mình mang ra thử nghiệm rồi. Nhưng chọn lâu như vậy cũng chưa xong sao?

“Nguyệt nhi a Nguyệt nhi chúng ta không thể ở đây lâu như vậy đâu.”

Sầm Hảo Nguyệt định phản bác gì đó lại bị Sầm Bí Uy nói: “Nhanh lên nhanh lên.” Nếu là còn tiếp tục nói xuống thì nàng cũng không thi phần nữa rồi.

Chọn qua chọn lại rốt cuộc Sầm Hảo Nguyệt cũng hài lòng. Dung mạo của một tiểu nữ tử mười ba tuổi so với hiện đại vẫn còn nhỏ nhưng so với cổ đại chính là sắp già đi được rồi.

Nàng ôm lấy soái gia gia quyết tâm đòi bế ra ngoài đại điện. Sầm Minh Kiệt khuyên mãi không xong bắt đắ dĩ vẫn là cúi người bế tôn nữ rồi cùng Sầm Bí Uy bước ra ngoài.

“Lúc này gia gia không giúp người ta.”

“Người không hành lễ với hoàng thượng đã là tội lớn rồi còn dám phốt lời cảnh cáo của ta, đáng trừng phạt.”

“Hừ! Người ta chán ghét gia gia.”

“Vậy liền qua bên cha của người đi.” Nàng qua bên đó hẳn còn khỏe hơn gấp bội a, không cần bế cục nợ này ra đại điện rồi.

“Người ta không qua.” Sầm Hảo Nguyệt đưa tay sống chết ôm lấy cổ soái gia gia không buông.

Sầm Bí Uy bên này luôn miệng cần nhân vì lý do gì nữ nhi lại bài xích hẳn. Sầm Hảo Nguyệt chỉ nói là: “Hôm nay gia gia vận bạch y nên hợp với y phục của người ta, y phục của cha trùng màu với người ta như vậy sẽ không nổi bật.”

Hai nam nhân nghe được thờ dài một hơi chân cũng không quên bước nhanh ra ngoài đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Ý của hoàng thượng

Khi ba người tiến điện cũng mau đám người hoàng thất chưa ai đến. Mọi người đều trầm trồ một phen, Sầm Minh Kiệt đứng thật oai phong nha, đến từng tuổi này vẫn có thể bế được tiểu oa nhi mười ba tuổi a. Lại nói hoàn khố nữ chính là được phụng trên tay như vậy, nên sợ Duệ vương phi vị sợ là ấn định sẵn rồi.

Hôm nay Sầm Hảo Lân cùng Sầm Hảo Nguyệt được Phí khả Doanh chọn y phục đồng bộ. Không những màu sắc mà hoa văn cũng là tương tự, không tính đám hoa hờ trên váy mà chỉ là hoa văn ở trên phi bạch thối. Đương nhiên đây là dựa vào thiết kế của Sầm Hảo Nguyệt mà tạo nên một kiện nam trang đồng bộ như vậy.

Thấy được tiểu tỷ tỷ đến Sầm Hảo Lân cười đến híp mắt: “Nguyệt nhi thật đẹp nha.”

“Đương nhiên rồi, ta đã phí không ít tâm tư a.” Sầm Hảo Nguyệt được đặt ngồi ở bên Sầm Hảo Lân, nàng chu môi đắc ý nói.

Lúc này hoàng thượng hoàng hậu phi tần cùng đám vương tử công chúa tiến điện. Mọi người một phen hành lễ, Sầm Hảo Nguyệt cũng không ngoại lệ nhưng nàng lại không cung kính như bọn họ mà chỉ làm cho người xem thôi.

Hoàng thượng quét mắt thấy được Sầm Hảo Nguyệt ngoan ngoãn hành lễ cũng là thỏa mãn không ít. Vốn nghĩ hẳn lại phải hù dọa nàng một phen a. Sau khi ngồi vững trên long ý mới cho bình thân.

Trên điện bắt đầu khai yến, bốn tỷ đệ Sầm gia lại như ban sáng bắt đầu bào đồ ăn không chút nề tình. Sát Duệ Kỳ ở bên kia vô cùng an tâm vì kế hoạch đã hoàn hảo. Sát Vu Thần ngồi trong cổ kiệu nhân nhạ không chút biểu tình

Sát Ngao Lang một bụng tức giận không cho chỗ phát tiết ngồi bên cạnh Hác thị. Sát Tĩnh Thu mím môi trừng mắt Sầm Hảo Nguyệt rồi lại nhu tình nhìn Thôi Cần Hòa ở phía đối diện.

Thôi Cần Hòa cùng Thôi Lạc Tranh cũng là phần nộ nhìn Sầm Hảo Nguyệt không rời mắt. Những gì của ngày hôm nay bọn họ bắt nàng phải trả gấp bội a.

Sầm Hảo Nguyệt cảm nhận được những ánh mắt dị thường nhìn về phía mình nhưng vẫn xem như không thấy. Nàng không sợ phiền toái đến tìm mình đâu.

Sau bữa yến tiệc đám người chưa đủ tuổi hoặc quá tuổi sẽ ở lại trong đại điện thưởng thức vũ khúc của đám ca cơ. Những người đã qua cập kê chưa thành thân liền được thả ra bên ngoài cùng nhau trao đổi hoa cùng hoa đăng.

Đương nhiên đám nữ nhi ở đây đa số vẫn là hướng về vị vương gia độc thân được cung sủng lại tài mạo song toàn nhất hiện nay là Sát Duệ Kỳ rồi. Hẳn chính là người có cơ hội thừa kế hoàng vị cao nhất. So với Sát Ngao Lang hẳn hơn rất nhiều a, chỉ là hẳn đối với hoàn khố nữ Sầm gia... khiến không ít nữ nhân cùng đại thần nghi kỵ a.

Cổ lão thái gia cùng Ân lão thái gia sớm đoán được Sầm Minh Kiệt muốn cùng bọn họ kết thân gia. Bọn họ không ngại thanh danh bên ngoài của Sầm Hảo Nguyệt bởi bọn họ biết được một người nghiêm khắc như Sầm Minh Kiệt để tôn nữ thanh danh không tốt ắt có khổ tâm.

Chương 59: Phương pháp giải quyết

Lúc này thái giám thiếp thân bên hoàng thượng mang một khay vào bưng đến trước mặt Sầm Hảo Nguyệt. Trên khay có một nhánh hoa mẫu đơn đậm phấn hồng sắc, hoa nở rộ nhiều cánh nhụy vàng cực bắt mắt.

“Sầm tiểu thư, thỉnh nhận!”

Sầm Hảo Nguyệt hồi qua thần mỉm cười ung dung cầm lấy trong khi đám tiểu bằng hữu khản trương đến quên cả hô hấp, “Tạ hoàng thượng.” Nhận nhặt phun ra một câu rồi ánh mắt của nàng nhìn đến ba tên bằng hữu đang sắc mặt ngưng trọng như cầu mong nàng có một quyết định hoàn mỹ.

Mọi người trong đại điện đều ngưng thở cầu mong Sầm Hảo Nguyệt không tặng cho Sát Duệ Kỳ a. Trong bốn người tặng hoa đáng chi có mỗi Sát Duệ Kỳ là ưu tú nhất, bọn họ không sợ làm sao được.

Sầm Hảo Nguyệt khẽ đưa tay vuốt ve từng cánh hoa kiều diễm rồi đưa lên mũi ngửi cực thưởng thức. Hai ngón tay nhỏ nhắn thon dài bức xuống một cánh, chân nàng đồng thời hướng sang giữa đại điện đứng trước mặt hoàng thượng nói:

“Cánh hoa đầu tiên thần nữ dâng lên cho hoàng thượng, nguyện hoàng thượng tiên phúc vĩnh hưởng – thọ ngang đất trời.”

Thực ra nàng vốn muốn dùng câu nàng với soái gia gia cùng tặng hẳn trước cơ nhưng ở cổ đại làm như thế là bất kính thế nên đành để hoàng thượng chiếm tiện nghi này. Kỳ thực chút nữa vẫn có thể len lén chúc soái gia gia câu này cơ mà.

Hoàng thượng cực kỳ bất ngờ bật cười to vang vọng cả đại điện: “Tốt tốt, mang lên đây cho Trẫm.” Nha đầu Sầm gia này đúng là có nhiều trò quái lạ, hôm nào hẳn cũng phải để người kể hẳn nghe vài chuyện của nàng mới có thể vui vẻ a.

Tiếp tới nàng lần lượt tặng cho hoàng hậu, Tiểu hiền phi cùng Vạn quý phi mỗi người một cánh hoa cùng lời chúc sắc đẹp của bọn họ trường tồn. Nữ nhân đương nhiên là thích trẻ mãi không già rồi. Bọn họ cũng cười đến mắt chỉ còn có một đường chân trời cảm tạ nàng không ít.

Sau đó nàng chuyển thân hướng trước mặt soái gia gia bước: “Tặng cho gia gia một cánh nguyệt gia gia thiên tăng tuế nguyệt, niên tăng thọ – xuân mãn càng khôn, phúc mãn đường.”

Sầm Minh Kiệt mãn diện hài lòng với phương pháp giải quyết của tôn nữ mình. Hắn đưa tay lên tiếp chận cánh hoa nàng đưa: “Nguyệt nhi có tâm rồi.”

Sầm Hảo Nguyệt mỉm cười, chân lại sải ngang qua chuyển thân đến trước mặt soái cha mỹ nương bên cạnh: “Cánh này tặng cho cha, nguyện cha tiên tổ phượng danh lưu quốc sử - Từ tôn tích học hiển gia phong. Còn đây là của nương, chúc nương mỹ mạo tựa thiên tiên – lại sớm sinh quý tử”

Sầm Bí Uy cùng Phí Khả Doanh cũng là cười đến híp mắt. Nữ nhi này của bọn họ thật lắm chiêu trò a. Ngay cả hoàng thượng cũng đầu hàng với cách làm của nàng rồi. Xem ra sau yến hội này hoàng thượng còn phải suy nghĩ nhiều nha.

Sầm Hảo Nguyệt lại đến trước mặt Cố lão thái gia. Tuy Cố lão thái gia đã từ quan nhưng hằng năm yến trọng cũng được mời đến tham dự. Nàng lại dâng một cánh hoa lên: “Đây là người ta tặng Cố gia gia nha, chúc Cố gia gia liên tọa đài tiền hoa hữu thực – Bỏ để thụ thượng quả thanh nhàn.”

Cố lão thái gia rất thích Sầm Hảo Nguyệt đến phủ chơi mỗi lần đến chính là lưu nàng lại rất lâu mới luyến tiếc thả trở về Sầm phủ. Chỉ là nàng mới mười ba tuổi để nàng gánh cái trọng trách này thì thật là...Hắn cũng mỉm cười khách sáo vài câu.

Sầm Hảo Nguyệt lại nói với Ân lão thái gia ở gần đó: “Ân gia gia an khang phú quý thái thái bình – Bách lão bá niên trường trường thọ, cánh hoa này người ta tặng cho Ân gia gia người”

Ân lão thái gia tuy cũng là cao tuổi nhưng vẫn không từ quan vì cảm thấy ngày qua rất nhàm chán. Hiện hắn vẫn giữ chức vụ cao nhất trong Tư Thiên giám. Mỗi lần Sầm Hảo Nguyệt đến Ân phủ đều rất chịu khó ở bên nghe hắn nói rất nhiều về các hiện tượng của chiêm tinh học khiến hắn rất cao hứng.

Thấy được nàng tặng cánh hoa cho mình hắn cũng nhận lấy khách sáo lại vài câu. Đây chính là tâm ý của nàng nha.

Sầm Hảo Nguyệt lần lượt bút những cánh hoa còn lại tặng cho Sát Duệ Kỳ, Cố Sùng Kính, Ân Mặc Nguyên, Quân Từ Lan, Mạch Nhiễm Thuần. Đến cuối cùng chỉ còn một cái nhụy hoa vàng nàng đưa cho ba tiểu đệ đệ: “Phần này là của chúng ta, nhụy hoa luôn mọc cạnh nhau chứng tỏ tình thân đoàn kết của Sầm gia chúng ta.”

Cả ba tên tiểu đệ đệ đều cao hứng cười hi hi đáp tạ. Lúc đầu háo hứng chờ đến lượt mình, đến khi thấy cánh hoa bức sắp hết mà vẫn chưa có phần của mình thì trong lòng buồn vô hạn a. Không nghĩ đến đại tỷ chính là có chủ ý tặng nhụy hoa cho bọn hắn.

Ngay cả thái giám thiếp thân của hoàng thượng cũng được nàng tặng cho phần lá xung quanh. Miệng mang nụ cười đầy giả tạo, ánh mắt đầy ngạo ý chân nàng đứng ở trước cổ kiệu của Sát Vưu Thần. Đem cánh hoa lục sắc bị nàng bóp đến dị dạng trong tay đưa vào trong cổ kiệu: “Đây là của Kinh Lang vương gia nha, độc nhất vô nhị cùng mọi người không giống nha.”

Sát Vưu Thần nhìn thấy cái cánh hoa đôi mắt run một cái. Sầm nha đầu này cư nhiên lạnh lẽo như vậy. Hắn vốn cũng là chuẩn bị tốt một vở kịch cùng nàng và Sát Duệ Kỳ chơi đến cùng không ngờ một chiêu bị nàng hóa giải.

Thấy hắn lâu như vậy không nhận ngoại trừ ho khan cũng không có nói gì âm thanh có chút trách móc của Sầm Hảo Nguyệt lại vang lên: “Đây là đáp lễ nha, Kinh Lang vương gia sẽ không phải là không muốn nhận chứ, nếu vậy...cùng lắm ta trả lại hoa đăng cho ngươi.” Tặng rồi mà trả lại đây chính là không để hắn vào mắt.

“Ngươi mang cái cánh độc nhất vô nhị này đưa cho bốn vương là có ý tứ gì?” Âm thanh hư nhược liên tục ngắt quãng vì tiếng ho khan kịch liệt của Sát Vưu Thần lại vang lên tựa như trách cứ lại tựa như Sầm Hảo Nguyệt đối với hắn có thứ đặc biệt khác người. Lúc này để người nghĩ rằng hắn vì không nhận được cánh hoa trả lại là cái cánh bị bóp đến biến dạng mà động nộ hại thân.

“Ai đó, là lúc này ta khấn trương nên cái cánh mới như vậy a.” Sầm Hảo Nguyệt vờ thể hiện sự bất đắc dĩ định rút tay về: “Nếu đã như vậy, ta liền...”

Ngay khi tay nàng sắp rút ra khỏi trường mạn, Sát Vưu Thần đưa tay nhận lấy cánh hoa. Hắn ho khan liên tục rồi không nói gì nữa. Mắt nhìn vào cánh hoa trong tay như muốn đốt cháy nó tuần táng cùng Sầm Hảo Nguyệt một dạng.

Vạn quý phi nhìn thấy cảnh kia mắt mang tiểu ý nói nhỏ với hoàng hậu: “Hoàng hậu tỷ tỷ, ta nói Sầm tiểu thư đối với Kinh Lang vương quả thật rất đặc biệt a.” Nàng là cố ý khiêu khích hoàng hậu, trong hậu cung ai mà không biết hoàng hậu thất sủng chứ, có được một nhĩ tử bệnh hoạn lại phải do mình sinh như Sát Vưu Thần thì hoàng hậu chỉ có tức chết thôi.

Hoàng hậu giận đến hai tay nắm chặt gấu váy cứ run lên bần bật. Mắt vẫn cố gắng duy trì nụ cười hòa nhã nhẹ giọng nói: “Hoàng nhi cũng thật là, mấy năm nay hắn đều cô độc cuối cùng cũng nhìn trúng nữ nhân rồi. Cánh hoa của Sầm cô nương tuy là có chút đơn bạc nhưng tình ý trong đó cũng là cùng mọi người một dạng. Bốn cung nói vậy có đúng không?”

Nàng nói đây là một phần giúp bản thân lấy lại mặt mũi một phần chính là tỏ thái độ hoàng thượng đối với Sát Vưu Thần bất công. Bên cạnh đó còn ám chỉ bảo hoàng thượng tư hôn Sầm Hảo Nguyệt cho Sát Vưu Thần vì phi, một là củng cố địa vị của mẫu tử nàng, hai là để Sát Vưu Thần không cô độc, ba chính là để Tiêu hiền phi cùng Vạn quý phi phải nịnh bợ gót chân hắn, bốn là nàng cũng đoán được Sát Vưu Thần ủng hộ Sát Ngạo Lang nên để Vạn quý phi không được cạy thế hiệp người.

Sầm Hảo Nguyệt nghe được cũng mỉm cười đáp trả: “Hoàng hậu nương nương nói thật đúng tâm ý của thần nữ.” Chết người chưa Sát Vưu Thần, dám hại bốn tiểu thư thế thâm như vậy, bốn tiểu thư cho người mất hết mặt mũi.

Nàng hừ một tiếng cực nhỏ rồi bước về chỗ của mình. Nếu không phải hoa mẫu đơn quá nhiều cánh nàng cũng không cần suy nghĩ tặng nhiều như vậy đâu.

Đám người Ân Mặc Nguyên cũng vui vẻ trở về chỗ ngồi. Trước khi đi còn tặng cho nàng một ngón cái cùng ánh mắt đầu tán thưởng. Thanh Đằng yển năm nay bọn họ là may mắn an toàn thông qua, năm sau lại tìm phương pháp khác a.

Mạch Nhiễm Thuần cầm hoa bước đến tặng cho Sầm Hảo Nguyệt: “Sầm tiểu thư, đây là cảm tạ ngươi giúp ta nhiều như vậy.”

“Là ta phải cảm tạ Mạch tiểu thư chịu mở miệng đáp ứng tham gia trò chơi mới đúng a.” Sầm Hảo Nguyệt khách sáo nhưng tay cũng không quên nâng lên nhận hoa trong ánh mắt lại lần nữa trở nên ngờ ngàng của mọi người.

Thanh Đằng yển năm nay tất cả đẹp đẽ đều bị Sầm Hảo Nguyệt chiếm trọn rồi. Đám nữ quyến bọn họ không còn có chỗ nào để tỏa sáng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Mục đích là gì

Lúc này đột nhiên thống lĩnh ngự tiền thị vệ chạy vào báo: “Mạt tướng tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.”

“Có chuyện gì?” Hoàng thượng nhàn nhạt hỏi, mắt sớm có chút ba động vì nhìn thấy thần sắc khẩn trương trên mặt người đến.

Thống lĩnh ngự tiền thị vệ vội báo cáo: “Hồi hoàng thượng, bảo vật lúc sáng các tướng quân dâng lên đều bị Hắc Bạch Vũ trộm hết rồi.” Miệng nói tay hắn dâng lên bốn cọng lông vũ bên trắng bên đen đặc trưng của tên đạo tặc.

Thái giám thiếp thân của hoàng thượng vội nhận lấy mang lên để hoàng thượng qua nhãn. Ở bên dưới đại điện đều nhón nháo một phen. Hoàng thượng nhíu mày tức giận vỗ long y: “Cần rồi, các ngươi khi nào phát hiện?”

Sầm Hảo Nguyệt sợ hãi nằng nhanh chóng tùy tiện khoác một kiện y phục rồi khoác áo choàng chạy ra ngoài hô to: “Người đến người đến.”

Hạ nhân trên dưới Sầm phủ đều tập trung lại ở giữa hoa viên to, những cây đuốt sáng tỏa khắp hoa viên, xé tan màn đêm đen kịt. Sầm Hảo Nguyệt đứng trên bàn đá hô to: “Các người nghe đây, Hắc Bạch Vũ mang bảo trộm được đến Sầm phủ giấu, các người nhanh chóng đi tìm hết các ngõ ngách trong phủ không được bỏ sót bất kỳ điểm nào. Nếu là tìm không được mạng của chúng ta khó bảo toàn.”

Mọi người khí thế hào hùng hô ‘vâng’ một tiếng lập tức tản ra, dù gì cũng là để giữ mạng nhỏ, đương nhiên là phải nỗ lực rồi. Dưới sự chỉ dẫn của Thương bá mọi người chia nhau ra thành nhiều top nhỏ lục soát phủ tập thể. Trên dưới Sầm gia đều loạn thành một mảnh. Ngoại trừ Sầm Hi Mộc đang ngủ ngon giấc thì mọi người đều thức giấc lo lắng tìm bảo.

Lúc này ở trong kinh thành cùng ngoại thành đều cũng bị ngự lâm quân chia làm nhiều top nhỏ mà lục soát. Sầm Bí Uy cùng Sầm Minh Kiệt cũng không có hồi phủ mà chỉ huy đám người tróc nã đạo tặc cùng tìm bảo trở về.

Sầm Hảo Nguyệt mệt mỏi trở về Trúc viên ngủ. Chỉ là nàng không biết Hắc Bạch Vũ vẫn một mực ở trên nóc gian chính của Trúc viên quan sát tất cả tình huống ở trong phủ. Tay hắc mân mê một chiếc vòng ngọc đôi màu đôi mắt lóe sáng đến cực điểm.

Nha đầu Sầm gia này quả là thật là cực phẩm a. Nàng bảo mọi người đi tìm bảo bản thân lại đi ngủ. Bất quá nàng chú ý sắc đẹp như vậy, hẳn có nên tặng nàng một kinh hi không. Sợ khi hắc dâng đại lễ đến cửa nàng không dám nhận nha.

Đôi môi mỏng sau chiếc mặt nạ khép hờ cực kỳ hoàn mỹ. Trong mắt hiện ra hận ý dần dần tản ra một mảnh to bao phủ cả người. Màn đêm đen kịt có một bóng người đứng giữa mặt trăng sáng, áo choàng hắc sắc phi dương khiêu vũ cùng gió. Sát khí, nộ khí hận ý, bao trùm cả màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Phải điều tra thôi

Sáng nay Sầm Hảo Nguyệt bị một mình Sầm Hi Mộc chạy đến hôn gọi tỉnh giấc: “Đại tỷ, mau thức dậy thôi, mọi người đều đã thức dậy cả rồi.”

Sầm Hảo Nguyệt muốn mở miệng mắng người nhưng nhớ ra chuyện lúc tối lập tức giữ hắc lại hỏi: “Bên ngoài mọi người đang làm gì?”

“Hình như là tìm đồ nha.” Sầm Hi Mộc vẫn ngây thơ trả lời: “Nhị ca bảo ta đến đây gọi đại tỷ thức dậy cùng nhau đứng tấn a.”

“Ân.” Sầm Hảo Nguyệt đáp ứng một tiếng rồi bảo hắc ra ngoài đứng tấn trước bản thân ở bên trong chậm rãi vệ sinh cá nhân.

Sau khi cùng Sầm Hi Mộc đứng tấn xong liền cùng hắc thử qua vài chiêu. Tên tiểu tử này cũng là phản ứng mau lẹ nha, nếu hắc chỉ năm tuổi đã có thân thủ như vậy thì Sầm Hảo Luân cùng Sầm Chi Di sẽ còn lợi hại thế nào nữa? Nàng sẽ thua mất sao? Không muốn không muốn đâu.

Sầm Hi Mộc thấy đại tỷ đứng yên một chỗ lâm vào trầm tư liền nắm lấy luyện võ phục của nàng kéo kéo lôi hồn nàng trở về: “Đại tỷ, người ta đói bụng lắm.” Mặt hắc nhăn nhó, trong mắt chứa đầy ủy khuất.

“Trở về tắm rửa ta đưa người ra ngoài dùng bữa, chuẩn bị xong ra tiền thính đợi ta.” Sầm Hảo Nguyệt cúi đầu nhìn tiểu đệ đệ mỉm cười. Tối qua mọi người nháo như vậy nhất định là không có người chuẩn bị đồ ăn sáng đâu.

“Tốt quá tốt quá!” Hắc ôm lấy nàng vui vẻ hô vài tiếng rồi tung tăng chạy về viện của mình.

Sầm Hảo Nguyệt chuẩn bị xong tất cả bước ra tiền thính. Trên đường đi thấy được Phí Khả Doanh mang dáng vẻ mệt mỏi chỉ huy mọi người lục soát liền bước đến nói: “Nương chúng ta thu thôi, tìm một đêm mọi người cũng mệt mỏi rồi, có lẽ Hắc Bạch Vũ cũng không giấu ở đây.”

Phí Khả Doanh cũng gật đầu, giờ đây quá sức mệt mỏi rồi nghĩ không được gì nữa đâu. Nàng thở một hơi liền nói: “Nương đi nghỉ ngơi đây, người bảo bọn họ cũng nghỉ ngơi đi.”

“Được.” Sầm Hảo Nguyệt ửng một tiếng, thấy Phí Khả Doanh rời đi nàng liền đi tìm Thương bá cùng Sầm Hảo Luân bảo bọn họ cho mọi người nghỉ ngơi chút nữa nàng mang thức ăn hồi phủ cho mọi người dùng.

Cùng Sầm Hi Mộc xuất môn, nàng đưa hắc đến đệ nhất lầu dùng bữa. Trùng hợp gặp phải Sát Duệ Kỳ ở ngoài đệ nhất lầu liền cùng hắc đặt một bao sương.

Sau khi món ăn dọn lên, Sầm Hảo Nguyệt kể ra chuyện hôm qua. Sát Duệ Kỳ phì cười một tiếng: “Ta cảm thấy Hắc Bạch Vũ chính là quá rảnh rồi a.” Trêu ai không trêu trêu phải hoàn khổ nữ Sầm Hảo Nguyệt rồi.

Sầm Hảo Nguyệt hừ một tiếng mát mẻ hắc: “Ta thấy hắc cũng không nhàn rồi như người đâu. Nghe nói Sát Ngạo Lang còn phải mang binh mã đi tróc nã đạo tặc mà người lại ở đây tiêu dao.”

Sắt Duệ Kỳ ngửa cổ bật cười ha hả bày dáng vô lại: “Ta ở đây cùng mỹ nhân dùng bữa sáng tốt hơn là cùng đám nam nhân kia đi truy người tìm bảo a.”

Sầm Hi Mộc nghe được đang ăn ngon miệng cũng phải ngừng đầu phản bác: “Ta không phải mỹ nhân, ta là nam tử hán.”

Sắt Duệ Kỳ xoa xoa đầu hần hạ giọng nói: “Đúng đúng, ngươi là nam tử hán.”

Sầm Hào Nguyệt không để ý đến hần nữa tiếp tục dùng bữa. Trước đó nàng đã đặt lã bàn một số lượng thức ăn lớn mang đến Sầm phủ.

Sắt Duệ Kỳ gấp cho nàng một cái tiểu long bao nói: “A Nguyệt hôm qua đa tạ ngươi, nếu là ngươi không nghĩ ra biện pháp chúng đa đều chết chắc a.”

“Ngươi nói sai rồi, phải là đa tạ Hắc Bạch Vũ mới đúng hần nếu là không trộm bảo thì sợ hoàng thượng sẽ tiếp tục ép uống a.”

Hôm qua nàng thấy được hoàng thượng không dễ bỏ qua như vậy đâu. Chưa kể thể lực của Sầm gia lại to như vậy, nếu là nàng được tứ hôn cho Sắt Duệ Kỳ liền cái gì cũng thành rồi. Mà nếu là nàng chọn Sắt Vu Thần hay người nào khác thì sợ Sầm gia cũng sẽ bị diệt a. Nhưng là thanh danh của nàng không tốt a, hoàng thượng sẽ dám ban chọn hi từ hần sung ái nhất sao?

Ai tâm ý của hoàng thượng thật là khó đoán! Thôi bỏ đi thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thắng.

“Vậy nếu là phụ hoàng tứ hôn ngươi cho ta thì sao?” Hiện ở đây ngoại trừ Sầm Hi Mộc thì chỉ còn có nàng cùng hần, lại đang nói đến vấn đề này nữa, vậy hần liền nhân cơ hội này thăm dò ý tứ của nàng một chút.

“Sẽ không đâu.” Sầm Hào Nguyệt cười ha ha, thanh danh của nàng xấu như vậy, hôm qua lại thể hiện ra rất nhiều cử chỉ hoàn khổ trước mặt hoàng thượng. Chỉ cần nàng còn là bằng hữu với Sắt Duệ Kỳ một ngày thì hoàng thượng vẫn nghĩ rằng Sầm gia theo hần liền sẽ không vội tứ hôn.

“Kỳ thực hôm qua mẫu phi gọi ta đến vì chuyện này a.” Sắt Duệ Kỳ lại tiếp tục nói mà không để ý đến câu đáp trả vô tình của Sầm Hào Nguyệt bên trên: “Phụ hoàng cũng từng triệu ta cùng Sầm gia gia đến nói a, chỉ là chúng ta vẫn chưa đáp ứng.”

“Ân.” Sầm Hào Nguyệt vẫn liên tục bảo thức ăn mà không để ý đến thành ý của Sắt Duệ Kỳ. Nàng cùng hần là bằng hữu liền mãi mãi sẽ là bằng hữu thôi. Nàng cũng muốn hần làm hoàng đế nên nhất định sẽ không gả cho hần đâu.

Sắt Duệ Kỳ thấy vậy cũng có chút thờ dãi. Hần cũng không tiếp tục nói xuống nữa mà cũng bắt đầu dùng bữa của mình. Kỳ thực nếu thú nàng hỏi phủ cũng rất tốt, chỉ là hần không nghĩ đến khi nàng làm thê tử của hần thì sẽ phải đối xử với nàng thế nào thôi.

Dùng bữa qua loa Sắt Duệ Kỳ đi đầu cáo từ trước. Hần vẫn còn công vụ phải giải quyết a. Nếu còn ở đây tiêu giao liền sẽ bị trách phạt nặng.

Hai tỷ đệ Sầm gia vẫn còn ở bên trong bảo thức ăn. Sắt Duệ Kỳ đi không lâu thì Quân Tử Lan lại đến. Nàng là thấy được Sắt Duệ Kỳ nói qua vài câu biết được Sầm Hào Nguyệt cùng đệ đệ ở đây dùng bữa nên mới tiến vào a.

Sầm Hào Nguyệt nghe được tiếng của Quân Tử Lan liền mời nàng ta tiến đến: “A Lan thật trùng hợp, cùng dùng bữa thôi.”

“Ân, A Nguyệt Mộc đệ hảo.” Quân Tử Lan nhìn thấy đệ đệ mà Sắt Duệ Kỳ nói không phải người muốn tìm lòng có chút buồn bã nhưng vẫn mỉm cười bước vào.

Sầm Hi Mộc ngừng câu lên cười: “Lan tỷ tỷ hảo.” nói xong một câu lại tiếp tục dùng bữa. Ở biên cương không có được ăn ngon như vậy đâu a.

Ánh mắt của nàng ta thoát không khỏi sự nhạy bén của Sầm Hào Nguyệt. Nàng nhìn qua Sầm Hi Mộc mới phát hiện một chuyện mà hôm qua nàng không có để ý. Chính là ba tiểu đệ đệ của nàng dường như đều có hảo cảm với Quân Tử Lan như quen biết đã lâu vậy, xưng hô cũng là thân mật như vậy a.

Quân Tử Lan vừa dùng bữa vừa hỏi: “Vi sao chỉ có hai ngươi, Lân cùng Dĩ đệ không đến?”

“Bọn hần vẫn còn ngủ chưa thức a.” Sầm Hào Nguyệt nhàn nhạt buông một câu. Xem ra phải điều tra từ tên tiểu tử bên cạnh này thôi, mắt nàng cũng dò sang nhìn tên tiểu đệ đệ đang ăn đến không biết gì của mình.

“A!” Quân Tử Lan gật đầu cười: “Không nghĩ đến lâu như vậy không gặp ngươi sẽ thay đổi thành bộ dạng này a.”

“Ý tứ gì?” Sầm Hào Nguyệt tựa tiểu phi tiểu chống một bên mặt nhìn nữ tử đối diện mình.

“Hoàn khổ nữ.” Quân Tử Lan sáng khoái bật ra ba chữ. Lúc trước Sầm Hào Lân nói với nàng rằng ‘Nguyệt nhi mới không phải hoàn khổ nữ’, chỉ là nhìn biểu hiện hôm qua không thể chối cãi nha.

Sầm Hào Nguyệt ngửa đầu cười ha hả rồi lại tiếp tục dùng bữa từ chối cho ý kiến. Chuyện này càng ít người biết càng tốt nha, lại nói nàng cùng Quân tử Lan đã lâu không gặp không biết nàng ta có biết giữ mồm giữ miệng không.

Sầm Hi Mộc ăn no uống một ly trà rồi thay đại tỷ phản bác: “Đại tỷ không phải hoàn khổ nữ.” Đại tỷ còn lấy được răng của người khác cơ mà, làm sao có thể là hoàn khổ được. Tất cả đều là nói bậy.

“Đúng rồi đúng rồi không phải được chưa.” Quân Tử Lan cũng là sợ tên tiểu tử này. Hắn đã nhận thức người nào chính là người đó tuyệt không thay đổi a.

Dùng xong bữa Sầm Hi Mộc bảo muốn dạo kinh thành Quân Tử Lan lại bị hạ nhân mang về Quân gia học lễ nghi nên phải tách ra. Sầm Hảo Nguyệt mang Sầm Hi Mộc đứng trước Bất Thụy nhai nói: “Đây là Bất Thụy nhai, quy củ của Sầm gia chúng ta là không thể bước vào, nếu có người bước vào sẽ bị phạt theo gia quy.”

“Đã rõ.” Sầm Hi Mộc bày ra bộ dạng nghiêm túc cao giọng đáp ứng. Hắn sống ở biên cương năm năm nên những chuyện cấm kỵ bản thân chính là biết nếu phạm phải sẽ bị phạt thế nào nên cũng không dám làm trái.

Sầm Hảo Nguyệt phì cười mang hắn đến trà lâu để hắn nghe kể chuyện. Mà chuyện hôm nay ở trà lâu kể chính là về chiến tích năm đó Sầm Minh Kiệt thành công bảo vệ bạch ngọc hạc để Hắc Bạch Vũ thua trận a.

Sầm Hi Mộc nghe đến nhập tâm, hắn liên tục vỗ tay cùng cười không ngừng. Sầm Hảo Nguyệt ở bên chậm rãi thưởng thức cái món linh tinh dùng cùng trà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Thành có gian tế

Lát sau lão bá kia kể chuyện xong cũng là rời đi rồi cho một lịch hẹn vào ngày mai. Sầm Hi Mộc dùng một đôi mắt sáng rực bắt lấy cổ tay của Sầm Hảo Nguyệt hỏi: “Đại tỷ, ngày mai chúng ta lại đến nghe được không?”

“Không được.” Sầm Hảo Nguyệt lắc đầu: “Lúc này không nghe nói sao, đêm qua Hắc Bạch Vũ trà trộn vào hoàng cung trộm bảo, đêm qua là xuất hiện ở phủ chúng ta báo hại mọi người đều một đêm vất vả không ngủ, nên không còn thời gian đến đây nghe kể chuyện đâu.”

Sầm Hi Mộc mồm trương khẩu ngọc nhìn chằm chằm đại tỷ: “Hắn thật lợi hại nha, dám vào hoàng cung trộm bảo còn đến phủ chúng ta nữa. Nhưng mà...vì sao đại tỷ biết?”

“Hắn dám thâm nhập Trúc viên của ta.” Sầm Hảo Nguyệt bóp chặt ly trà nhỏ trong tay. Cũng may nàng không có nội lực nên bóp cũng không bị bể.

Nhắc đến mới nhớ lửa giận trong lòng lại ùn ùn nổi lên. Nàng cũng muốn đặt vài cái bẫy chỉ là sợ đám tiểu đệ đệ chạy vào trúng bẫy, lại còn có đám nha hoàn vào dọn phòng nữa. Nếu là cài then lại nàng phải tự đi mở cửa vào mỗi sáng cho đám nha hoàn bước vào, nhưng, nàng lười quá đi! Mà chắc gì cái then cửa kia làm khó được tên đạo tặc, vẫn là không nên vẽ rắn thêm chân mới tốt, tiết kiệm sức lực sử dụng cho việc khác còn hơn.

“Oa...” Sầm Hi Mộc cười đến hứng thú: “Người ta muốn gặp hắn a.” Chiến tích của Hắc Bạch Vũ hắn cũng được nghe kể một ít, bất quá là đạo tặc không cùng một đường hắn sẽ không ngưỡng mộ đâu.

Sầm Hảo Nguyệt ôm trán kêu khô, nàng không muốn gặp tên đạo tặc đó đâu. Tên tiểu đệ đệ này thật là ham vui a, nàng nghiêm giọng nói: “Hắn là đạo tặc, cùng chúng ta không cùng đường, gặp hắn chính là không có gì tốt đẹp.” Tuy nàng là từng là thiên kim hắc đạo nên rất không bài xích hành những hành vi của thế giới ngầm, chỉ là Hắc Bạch Vũ chống đối nàng nên nàng bài xích hắn.

Sầm Hi Mộc cắn cắn môi rồi lại đột nhiên vui vẻ kể nói: “Đại tỷ không biết đâu, lúc ở biên cương a, nhị ca tam ca cùng Lan tỷ rất hay tụ tập kể chuyện của hắn a. Ai cũng nói hắn cao siêu như vậy lại bị gia gia khống chế, Sầm gia mới là nhất.”

“Các người cùng A Lan rất thân thiết?” Sầm Hảo Nguyệt nhàu mày nhìn tiểu đệ đệ. Một người ở Tây một người ở Bắc lý không những có thể gặp được nhau còn có thể thân thiết như vậy.

“Ân.” Sầm Hi Mộc gật gật đầu nhỏ: “Là lúc trước Quân tướng quân gửi thư đến bảo cha chi viện. Cha không thể rời khỏi quân doanh liền cử Nhâm phó tướng cùng nhị ca đến đó. Đệ cùng tam ca cũng lên lên đi theo. Sau này ở đó một thời gian mới trở về với cha.”

Nguyên lai còn có cả chuyện như vậy a. Đôi mày liễu của Sầm Hảo Nguyệt dần dần giãn ra không ít. Trách không được bọn hắn thân thiết như vậy, mà Quân Tử Lan cũng không có quên nàng nữa.

Hai tỷ đệ đi dạo đến chiều mới hồi phủ. Sầm Hảo Nguyệt vừa trở về đã bị soái gia gia cùng soái cha kéo vào thư phòng hỏi chuyện.

Nguyên lai chính là cả đêm qua hai người đi lung tung hết kinh thành tìm không được bảo vật. Vừa về phủ lại nghe nói đêm qua Hắc Bạch Vũ xuất hiện ở Sầm phủ khiến cả phủ loạn cả lên. Mà người duy nhất gặp được hắn chính là Sầm Hảo Nguyệt nàng nên giờ mới bị gọi vào hỏi cung.

Hiện Sầm Minh Kiệt ngồi trên ghế thái sư sau bàn sách. Sầm Bí Uy oai vệ đứng bên cạnh. Cả hai đều dùng nhãn thần đầy tò mò nhìn Sầm Hảo Nguyệt. Nàng đứng đối diện bàn sách nhìn hai người, sau khi gờ tay chào hỏi xong chính là nói: “Haha, người ta lấy ghế ngồi có được không, nữ nhân đứng lâu chân sẽ to sẽ xấu a.”

“Ừm.” Sầm Bí Uy ứng một tiếng phát ra từ cổ họng. Hiện giờ phút quan trọng nữ nhi lại không đứng đắn thế này, không biết có hỏi ra được kết quả gì không.

Sầm Hào Nguyệt lấy ghế tròn đặt ở trước bàn sách ngồi xuống xong liền kể ra chuyện tối qua. Đương nhiên nàng không nói đến chuyện bản thân cùng hắc trong phòng trên thân không có mặc y phục rồi.

Sầm Bí Uy cũng kể ra chuyện tối qua lung tung kinh thành cũng tìm không được: “Không biết bảo có phải còn giấu ở trong Sầm phủ chúng ta không?” Lúc này hắc có cho người soát thêm một lần vẫn tìm không ra a.

Sầm Minh Kiệt thở dài một hơi rồi nói: “Có lẽ phải tăng cường thủ hộ Trúc viên thôi.” Tuy tôn nữ của hắc chưa cập kê nhưng cũng không thể cứ như vậy để nam nhân đêm khuya ghé phòng gọi thức dậy cùng xem tang vật được.

“Ai dò gia gia a, tăng cường bao nhiêu cũng là vô dụng thôi. Hoàng cung canh gác không đủ nghiêm ngặt sao? Đến cùng thì thế nào, vẫn mất bảo đấy thôi. Vẫn là tiết kiệm được bao nhiêu hay bấy nhiêu đi.” Sầm Hào Nguyệt lần lượt gõ bốn đầu ngón tay lên mặt bàn chán nản nói.

Móng tay nhọn dài lần lượt liên tục chạm vào mặt bàn gỗ tạo nên âm thanh như một bản nhạc vậy. Trong phòng ngoại trừ tiếng hít thở thì chỉ còn lại âm thanh này thôi.

Đột nhiên nhô ra gì đó nàng mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn soái gia gia đầy nghi hoặc: “Gia gia nghĩ cho thật kỹ xem có phải người đắc tội qua người nào mà không nhớ không? Tôn nữ cho rằng Hắc Bạch Vũ chính là nhắm vào Sầm gia chúng ta a.”

Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy nghe xong đều chau mày suy nghĩ rất lâu. Người bọn họ đắc tội cũng chỉ có những nước ngoại bang thôi. Không lẽ Hắc Bạch Vũ là ngoại bang?

Cả hai cùng nhìn nhau trân trối. Nếu thực sự như vậy chính là nguy to a. Ngay mai có lẽ phải lên triều dâng tấu về vấn đề này thôi.

“Hai người làm sao?” Sầm Hào Nguyệt nhăn mặt nói. Nàng mới là đẹp nhất cơ mà lý nào hai người này cứ nhìn nhau mà bỏ qua nàng cơ chứ.

“Vì sao người lại cho rằng như vậy?” Sầm Minh Kiệt đặt ra một vấn đề. Không có lý do đột nhiên tôn nữ của hắc lại nói như vậy, là Hắc Bạch Vũ nói gì với nàng sao? Nếu quả thực như vậy liền có thể từ đó mà tra rồi.

“Chuyện bạch ngọc hạc lần trước chẳng phải cũng thế sao. Hắc là cố ý năm lần bảy lượt đến trộm thực chất là muốn Sầm gia chúng ta chịu tội.” Sầm Hào Nguyệt nói ra suy nghĩ của mình. Kỳ thực lần trước chỉ là trực giác của nàng thôi nhưng qua chuyện đêm qua nàng khẳng định mười hai phần rồi.

“Vì lý do gì hắc phải giấu tang vật ở Sầm phủ mà không tìm các phủ khác chứ. Đó chẳng phải là quá rõ ràng rồi sao?”

Sầm Bí Uy nghe phân tích xong liền cảm thấy nữ nhi đúng là còn nhỏ a. Chỉ có như vậy mà kết tội người khác chính là không được: “Có lẽ hắc hận chuyện bạch ngọc hạc lần trước vì Sầm gia mà lấy không được nên mới cố ý làm như vậy.”

Sầm Minh Kiệt cũng cảm thấy như Sầm Bí Uy nên vuốt râu gật đầu. Thực sự Sầm gia trước nay chỉ luôn ở biên cương chống ngoại bang xâm lược. Trở về kinh thành cũng là không hề cùng ai bất hảo, đương nhiên trừ Thôi gia, mà Thôi gia cũng không có cái gan cùng năng lực đó a. Chỉ khi Sầm Hào Nguyệt đi khắp nơi gây chuyện thì không biết thôi. Nhưng mấy trò của nàng cũng không có đến mức phải lấy mạng của toàn Sầm gia a.

“Sai!” Sầm Hào Nguyệt vỗ bàn đầy khí thế nói: “Nếu chỉ là như vậy thì vì sao hắc không từ tay sứ giả cướp bạch ngọc hạc mà năm lần bảy lượt thất bại ở Sầm gia vẫn muốn đến trộm?”

Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy nghe xong liền phì cười. Nàng vẫn còn nhỏ suy nghĩ chưa thấu a, chỉ là, chuyện nàng nói sáng mai bọn hắc cũng sẽ dâng tấu để mọi người cùng thảo luận.

Sầm Bí Uy xoa xoa đầu của nữ nhi ôn nhu nói: “Hắc đánh không lại nhiều người nên mới không trộm.” Đó là sứ giả nên sẽ được thủ hộ rất nghiêm ngặt, cho dù muốn trộm cũng không có dễ dàng như vậy a. Chỉ là nếu hắc thấy được cơ chế hoạt động của đóng bẫy nữ nhi nhà mình bày sẽ không còn có thể nói như vậy nữa.

Sầm Minh Kiệt đã từng thấy qua loại bẫy của tôn nữ nên cũng không dám xem thường, mà trong tay Hắc Bạch Vũ lại có loại mê dược kia nữa. Đúng là hắc không đến đó đoạt thì rất khả nghi. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui nếu Hắc Bạch Vũ là gian tế thì sẽ không thể rời khỏi kinh thành vậy chuyện hắc không rời đi trộm cũng là chuyện có thể hiểu nha.

“Người cũng trở về đi, ta cùng cha người thảo luận một chút.”

Sầm Hào Nguyệt tức giận hừ một tiếng rồi đứng dậy bước ra ngoài. Lý nào không ai tin nàng cơ chứ, trực giác của nữ nhân chính là luôn đúng a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Đột nhập phủ người

Đến tối,

Sầm Hảo Nguyệt còn đang vui vẻ phát thảo bản thiết kế y phục mới của mình đột nhiên trong đầu nhớ lại một chuyện. Lúc này soái cha cùng soái gia gia có đặt một bản đồ chi tiết của kinh thành ở trên bàn sách, mà trên đó có đánh dấu những nơi đã từng lục soát.

Nếu nàng nhớ không lầm chính là cả Trường Sinh nhai nơi u ám nhất kinh thành cũng bị lật tung. Lúc nàng cùng Sầm Hi Mộc ở trà lâu có nghe đám người nhốn nháo rằng phủ của Sát Vưu Thần trống rỗng chỉ cần nhìn một mắt là thấy nên không tốn nhiều thời gian nhất. Mà Trường Sinh nhai chính là nơi chỉ cần nhìn thôi cũng đã không muốn nhìn một mắt rồi làm gì có người ở mà lục chứ.

Mà đây cũng chính là điểm mấu chốt nha. Nếu là Hắc Bạch Vũ lợi dụng chuyện này mà giấu đồ ở đó. A, vậy thì lại là một vấn đề khác rồi. Một nơi hoang vắng không người chủ ý chính là nơi có thể giấu nhiều bảo nhất cũng như ngọc luôn luôn ẩn dưới lớp đất đá xấu xí vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy bản thân nên đi điều tra trước mới tốt. Thế nên sau khi vẽ xong mười mẫu nàng liền mang theo uyên ương song đao, một vài phi tiêu, được cùng dụng cụ trèo tường lên lút xuất phủ.

Nói thật nhé, nàng là người xuyên qua nên vốn không có sợ mấy thứ gì gì đó đâu. Chỉ là khi chân đặt đến địa phận của Trường Sinh nhai cả sống lưng đều lạnh lên, rung mình một cái nàng đột nhiên có ý nghĩ không muốn đi nữa.

Nhưng đã đến đây rồi không lý nào tay không trở về nha. Lấy hết dũng khí nàng tiếp tục bước, lúc này nàng chỉ hy vọng có ba tên tiểu đệ đệ bên cạnh thôi, có chúng nháo cũng đỡ sợ hơn mà.

Trên Trường Sinh nhai lúc này phi thường vắng lặng, ngoại trừ gió cùng một ít lá bị thổi từ các nhai đạo khác đến thì không còn gì nữa. Lá cây cứ xoay vòng theo hướng gió xào xạc quét trên mặt đất khiến Sầm Hảo Nguyệt không dám liếc ngang liếc dọc mà chỉ nhìn vào cái phủ to tướng trước mắt thôi.

Nàng nhanh chóng bước đến bên bờ tường cảm lấy dụng cụ leo tường chuyên dụng bản thân tự đặt người làm xoay vài cái rồi ném đi. Móc sắt ba châu vững chắc bám vào mảnh tường bên, nàng kéo kéo sợi dây thừng được quấn bằng xích sắt nhuyễn để xác định độ an toàn xong mới leo qua.

Rất nhanh nàng trèo qua được bức tường cao, đứng trên bờ tường nàng đảo mắt nhìn xung quanh. Đã rất lâu rồi nàng không có đến đây nên chỉ có thể dựa theo trí nhớ mà lần thôi.

Lại nói cái phủ này thật là, buổi tối cũng không chịu thắp chút đèn lên gì cả. Mặc dù ai cũng biết bóng lộc của một vương gia thất sủng như Sát Vưu Thần không nhiều nhưng không lẽ nghèo đến nỗi vài cây nến cũng là không có bạc để mua?

Bên này nàng bĩu môi phê phán Sát Vưu Thần keo kiệt không dám chi bạc, bên tai truyền đến một âm thanh quen thuộc: “Không ngờ lại chúng ta có duyên như vậy, đến tận đây mà cũng có thể gặp được nhau.”

Nàng giật nảy mình ngã luôn xuống đất, cũng may nhanh tay lẹ chóng đỡ nên không để mặt của bản thân hôn đất. Nhưng đầu gối cùng lòng bàn tay bị thương cũng không nhẹ a. Phúi qua bụi trên người, nộ khí bộc phát, nàng chống hông hướng Hắc Bạch Vũ mắng chửi.

“Tên đạo tặc khốn khiếp nhà ngươi, có biết đây là đâu không, có biết lúc này là giờ nào không? Cưng nhiên dọa người như vậy.”

“Chỉ ít đến cũng phải phát ra tính hiệu cho người khác biết chứ. Vô thanh vô thức như vậy sợ người không biết ngươi là trộm sao?”

“Bốn tiểu thư chửi tục, bốn tiểu thư mắng mười tám đời tổ tông nhà ngươi.”

“... “

Bên này đôi môi nhỏ nhỏ nhắn của Sầm Hảo Nguyệt liên tục mấp máy không ngừng thì Hắc Bạch Vũ cao ngạo đứng trên tường viện nhìn xuống tiểu nữ oa nhỏ đang sinh khí bên dưới. Áo choàng hắc sắc phi dương trong gió, dưới ánh trăng sáng tạo nên một vẻ u tịch nhưng lại rất hùng hồn oai phong.

Nàng quả nhiên tìm đến đây, lại còn có can đảm dám một mình đến nữa. Đôi mắt phượng khi nhìn đến y phục của nàng lại có mang theo chút tiểu ý bất đắc dĩ. Đêm hôm khuya khoác trà trộn vào vương phủ của người ta lại cư nhiên vận một bộ y phục đại hồng sắc. Đã như vậy leo tường còn mặc vậy, mồm còn hô to như vậy nữa chứ, đúng là cực phẩm hoàn hảo nữ nha.

Sầm Hảo Nguyệt mặt mũi nắng người cả buổi trời mới nhớ ra bản thân đang ở đâu liền che miệng cảnh giác nhìn xung quanh. Cũng may là phụ đệ của Sát Vưu Thần chính là ít người nên căn bản này giờ to tiếng như vậy cũng không bị phát hiện. Mà đám người kia có lẽ cũng là sợ nên buổi tối không dám ra ngoài đi.

Sau khi biết bản thân an toàn nàng hừ một tiếng chậm rãi thu dụng cụ leo tường chuyên dụng vào. Tên đạo tặc này đến đây cũng chứng tỏ được suy đoán của nàng đúng được tám phần rồi. Chỉ là không biết hắn giấu ở đâu, cái phủ đệ này trống rỗng nhưng lại rất lớn, xem ra nàng còn phải tới đây không ít lần nữa a.

Hắc Bạch Vũ nhìn thấy vậy kỳ lại liền nheo mắt lại. Qua lần đầu ở Sầm phủ trộm bảo hắn biết được nàng không có nội lực nên không thể đuổi theo hắn. Cho nên đây chính là thứ giúp nàng leo trèo sao? Xem ra nha đầu Sầm gia này cũng thật lắm chiêu trò, mấy cái bẫy của nàng hắn nghiên cứu mãi vẫn không xong đây.

Sầm Hảo Nguyệt thu xong liền không để ý đến hấn nữa. Nàng làm việc của nàng trước, chỉ cần phát hiện được bảo vật thực sự bị hấn giấu ở đây nên liền lập tức bẩm báo soái gia gia, tránh lão nhân gia lại lo lắng suy nghĩ biện pháp đến quên ăn quên ngủ.

Hắc Bạch Vũ không có gì làm nên cũng đi theo nàng. Hôm nay hấn nhận được tin tức Sầm Hảo Nguyệt cùng Sầm Hi Mộc ra ngoài nên đoán được nàng cũng nghe được chút ít gì đó. Hấn vốn là nhàm chán không có gì làm nên tự đánh cược đứng đây đợi nàng, không ngờ nàng quả thực xuất hiện nha.

Sầm Hảo Nguyệt không hề lén lút mà oai phong thả bộ đi xung quanh như ở phủ đệ của mình vậy. Sau lại cảm thấy Hắc Bạch Vũ đi sau lưng mình liền khó chịu cầu mày lại mắng: “Ngươi theo bốn tiểu thư làm gì, mỗi người làm một chuyện đi. Ngươi trộm đồ của ngươi, bốn tiểu thư làm chuyện của mình.”

“Ta trái lại hiếu kỳ ngươi đến đây làm gì? Theo ta biết quan hệ của ngươi cùng Sát Vu Thần không tốt nên không cần viện cớ nhớ thương hấn mà đến.” Hắc Bạch Vũ nhàn nhạt phun ra hai câu, nàng dừng hấn dừng nàng đi hấn đi.

Phi! Bốn tiểu thư trông giống như nhớ thương con ma bệnh đó sao. Tên đạo tặc này nhất định không chỉ biến thái mà thần kinh cũng có chút vấn đề rồi.

Sầm Hảo Nguyệt thở dài bày ra bộ dáng bất đắc dĩ: “Ngươi cũng biết bốn tiểu thư cùng Sát Vu Thần là đồng học nhưng chưa từng thấy qua dung mạo của hấn nha, thế nên hôm nay đặc biệt hiếu kỳ đến xem” Đương nhiên nàng cũng không có ngu ngốc nói ra mục đích thực sự, chỉ là cái cớ này có chút gì đó không ổn a.

“Nguyên lai muốn xem mặt nhân gia.” Hắc Bạch Vũ gật gù nói xong liền tốt bụng chỉ tay về một hướng nói: “Viện của hấn bên kia, ta đưa ngươi đi.”

Trên trán của Sầm Hảo Nguyệt xuất hiện giọt mồ hôi to đùng. Sẽ không phải nói đến như vậy hấn cũng muốn cùng nàng đi chứ. Nàng là muốn đi tìm bảo a, xem mặt Sát Vu Thần để làm gì.

“Bốn tiểu thư tự đi được không cần ngươi giúp.” Bất quá điều tra từ viện của Sát Vu Thần cũng tốt.

Thấy nàng nhắc chân thực sự đi về phía mình chỉ, Hắc Bạch Vũ lại nhắc chân đi theo nàng, miệng cũng không ngừng giải thích cho hành động trên: “Ta đang buồn chán liền đi cùng ngươi.”

Sầm Hảo Nguyệt dừng bước chân, xoay người lại trừng mắt hấn: “Ngươi buồn chán liền đi trộm đồ đi, không được đi theo bốn tiểu thư.”

“Ta vẫn cứ thích đi, ngươi cấm?” Hắc Bạch Vũ chống lại ánh mắt phần hận của nàng. Ánh mắt của hấn nhàn nhạt chứa hận ý nhẹ nhàng cố gắng kiềm nén xuống.

Sầm Hảo Nguyệt đương nhiên nhận ra ánh mắt kia, đôi mi của nàng vận chặt. Hấn quả thực hận Sầm gia, nàng chỉ mới mười ba tuổi lại chưa từng làm gì khiến hấn hận mình như vậy nên liền quy kết hấn hận chính là Sầm gia.

“Ngươi hận Sầm gia như vậy lại muốn đi theo bốn tiểu thư? Có quá miễn cưỡng bản thân không?”

Hắc Bạch Vũ nhú đôi mày rậm sau lớp mặt nạ dày, nàng nhận ra? Xem ra nha đầu này quả thực không dễ đối phó nha. Hấn vẫn giữ nguyên bộ dáng từ chối trả lời phỏng vấn nhìn nàng không rời mắt.

Sầm Hảo Nguyệt không có nhiều thời gian cùng hấn lãng phí nữa liền xoay người bước đến viện của Sát Vu Thần. Cũng không phải nàng tin tưởng Hắc Bạch Vũ mà là lần trước đến đây Thế bá thực sự đã từng mang nàng đến đó a.

Đi một khoảng thực sự đến được viện của Sát Vu Thần. Viện môn giờ đây đến cửa cũng hồng nên không thể đóng. Mà cánh cửa hồng kia bị rớt một nửa ra cũng không ai buồn tháo dỡ không chỉnh lý lại.

Đột nhiên nàng lại có chút thương cảm cho con ma bệnh này, cùng là vương tử mà Sát Duệ Kỳ cùng Sát Ngạo Lang có những mấy cái phủ lại còn bày trí hoa lệ mà Sát Vu Thần chỉ có mỗi cái cái phủ đệ to lớn ngoài ra không còn gì nữa.

Thấy Sầm Hảo Nguyệt không bước tiếp mà chỉ nhìn chằm chằm cánh cửa hồng, Hắc Bạch Vũ lại hiếu kỳ khẽ lên tiếng hỏi: “Thế nào? Không dám vào trong, sợ bị lây bệnh?”

“Hừ! Ai bảo thế.” Sầm Hảo Nguyệt hồi phục tinh thần lập tức nhắc chân hùng hổ bước vào trong: “Dám xem thường bốn tiểu thư có tin bốn tiểu thư lại hạ được ngươi không?”

Hắc Bạch Vũ không nói gì chỉ là tiêu sái bước theo sau lưng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Đoạt bảo trả thù

Dọc đường đi ngoại trừ có ánh trăng soi sáng ra thì không còn thứ ánh sáng gì nữa. Gió lạnh trập trập thổi đến khiến Sầm Hảo Nguyệt co rút thân thể nhỏ, hai tay liên tục cọ xát vào nhau lâu lâu lại thổi khí giữ ấm. Nếu là lần sau đến nắng nhất định chuẩn bị túi sưởi ấm đặt bên trong người.

Trong viện vẫn như năm đó như lúc nàng cùng bọn người Sát Duệ Kỳ đến. Chỉ có hoang tàn hơn chứ ngoài ra không còn gì nữa. Mấy lồng đèn trắng được treo ở dưới mái ngói lay động trong gió cực thê lương, cô quạnh.

Sầm Hảo Nguyệt vươn tay khẽ đẩy cửa phòng, lập tức mùi thuốc đông y nồng nặc bay thẳng vào mũi khiến nàng lập tức đóng cửa xoay người ra ngoài hít thở không khí. Tay nhỏ của nàng liên tục đặt gần mũi vậy cực lực như muốn lửa không khí vào mũi để tống mùi thuốc ra vậy. Thật không ngờ bên trong phòng mùi thuốc lại nồng như vậy.

Hắc Bạch Vũ thấy được liền nâng giọng phun một chữ khích bác: “Sợ?” Nhìn thấy thái độ của tiểu nữ oa hần hừ một cái từ mũi ra đầy khinh thường.

Sầm Hảo Nguyệt lấy lại tinh thần, khí cũng thở đủ liền trừng mắt hần, nhỏ giọng nhả mặt trách: “Người sợ không bị người phát hiện sao?” Tên khốn này to tiếng như vậy để làm gì? Hần có khinh công người đến có thể chạy, nàng là không có nha. Đây rõ ràng là muốn nàng xấu mặt.

“Hần dùng thuốc xong ngủ rất say.” Như là thấu được suy nghĩ trong lòng tiểu nữ oa, Hắc Bạch Vũ lại lạnh nhạt phun ra một câu giải thích.

Trong lòng thầm a lên một tiếng hiểu rõ, Sầm Hảo Nguyệt cũng không phí thời gian nữa. Nàng đem khăn tay bịt chặt mũi rồi đẩy cửa bước vào. Vốn định nhốt Hắc Bạch Vũ ở bên ngoài nhưng nghĩ lại không nên làm chuyện vô ích liền thôi.

Nàng tự cời hài đặt cách xa đôi ủng màu trắng tinh không nhiễm chút bụi của Sát Thần Vu ở ngoài trước cửa rồi bước vào. Bên trong mọi thứ bị bao phủ bởi một mảnh đen kịt, nhờ cửa mở mà mượn ánh trăng nhìn rõ mọi thứ bên trong một chút. Một mắt đã có thể nhìn được mọi thứ rồi.

Bên trong phòng, chỉ có chiếc giường thấp cùng sa trướng trắng mỏng khẽ lay động vì bị gió thổi vào ở bên trái. Ngoài ra còn một chiếc bàn nhỏ cùng một chiếc ghế nhỏ được bày ở bên phải phòng, lại thêm một bàn trang điểm đặt gần giường thấp cùng một chiếc ghế thấp ra không còn gì nữa.

Nói thật nhé nhìn một mắt đã thấy toàn cảnh rồi, ngoài trừ cái giường cùng chiếc bàn trang điểm ra thì không còn gì có thể lục soát nữa. Thậm chí cả hương mà cũng không có lấy một cái, không khí trong phòng chỉ là ẩm hơn bên ngoài một chút thôi, chẳng trách hần bệnh mãi vẫn không khỏi. Mà đường như chỉ có lúc ngủ mới không nghe được tiếng ho của hần thôi.

Hắc Bạch Vũ thấy được Sầm Hảo Nguyệt cời hài khoe môi một kéo lên rồi lại hạ xuống. Hần trực tiếp mang hài bước vào bên trong: “Có ai đột nhập phủ đệ của người khác mà như người không?”

“Ta là người có học, lễ phép quan trọng nhất chính là vào phòng phải cời hài, không như ai đó đâu.” Nhân cơ hội hiếm có này nàng phải hảo hảo tát vào mặt hần một cái để hần nhớ rõ sau này bước vào phòng nàng liền phải cời hài.

“Người có học sẽ không lên vào phủ đệ của người khác.” Hắc Bạch Vũ đâu có chịu thua, vẫn là mở miệng băng lãnh phản bác lại.

Sầm Hảo Nguyệt lại trừng mắt tên đạo tặc tự tung tự tác này, nếu không phải do hần nàng có cần đêm hôm đột nhập vào phủ đệ của Sát Vu Thần còn nghe hần mát mẻ không. Lại nói quan hệ của nàng cùng Sát Vu Thần không được tốt không thể mở miệng yêu cầu đến phủ thăm viếng được.

Không quản hần nhiều nữa, tìm bảo quan trọng. Hiện có hần ở đây điều nàng làm chính là phải bước đến giường của Sát Thần Vu a.

Chân của Sầm Hảo Nguyệt vừa bước đến giường chuẩn bị vén trướng mạn thì lại nghe âm thanh băng lãnh của Hắc Bạch Vũ truyền đến: “Trong phòng phủ thứ gì cũng không tốt nhưng lại có duy nhất một thứ trân quý a.”

Sầm Hảo Nguyệt nghe được lập tức mạnh xoay người. Khi xoay lại thì đã thấy Hắc Bạch Vũ ngồi ở ghế thấp trước bàn trang điểm rồi. Nàng nhú mày nói: “Nghe khẩu khí của người dường như rất hiểu rõ phủ này.” Nói không chừng hần xem đây là nơi cư ngụ của mình luôn thì đúng hơn.

“Dĩ nhiên!” Hắc Bạch Vũ thông thả mở một hộp gỗ trong tủ kéo của bàn trang điểm ra: “Phủ này ít người lại rất nhiều chỗ bỏ trống, Sát Vu Thần bệnh tật lại không có nhân rồi quản.”

Hộp gỗ vừa mở ra thì một luồng không khí lạnh tỏa ra như thể không khí bên trong phòng hiện tại còn lạnh hơn bên ngoài rồi. Thân nhỏ của Sầm Hảo Nguyệt lại run lên một trận, mắt nàng tràn đầy nghi vấn hỏi: “Đó là thứ gì?”

“Đây là Hàn Thổ hoàng thượng đưa cho Sát Vu Thần khi ban phủ phong vương cho hần a. Chỉ là thân thể hần thụ hàn không thể tiếp nhận nó nên nó bị hần vứt ở góc này.” Hắc Bạch Vũ nhìn nhìn vật bên trong hộp rất lâu rồi lặng lẽ đóng lại.

Sầm Hảo Nguyệt bước đến bên cạnh hần, đường nhìn lọt vào trong mắt của Hắc Bạch Vũ hỏi: “Người làm sao biết?” Hần hiểu rõ Sát Vu Thần đến mức độ này sao? Hay nói đúng hơn hần chính là băng hữu duy nhất của Sát Vu Thần đi.

Hắc Bạch Vũ ha ha hai tiếng nhưng từ trong tiếng cười kia nghe có chút gượng ép: “Trên đời này không có gì ta không biết, nhất là những thứ liên quan đến bảo vật.”

Sầm Hảo Nguyệt thầm khinh bỉ hần vài lần trong bụng. Dám nói bản thân cái gì cũng biết sao? Hần biết nàng là người xuyên việt không? Hần biết được những thứ ở thế giới của nàng không? Còn ở đây không biết xấu hổ mà to mồm tuyên bố nữa.

Thời thần không còn sớm nữa, nàng có chút buồn ngủ rồi vẫn là để mai tìm tiếp thôi. Nay giờ phí không ít thời gian trên người tên đạo tặc này rồi a. Nghĩ

như vậy nên nàng chuẩn bị nhắc chân bước ra ngoài.

Ngay thời điểm nàng quay đi Hắc Bạch Vũ lại hỏi: “Thực sự tay không trở về?” Hắc không tin nàng đối với Hàn Thổ không chút hứng thú nhà. Chưa kể lúc này hắc là cố ý để nàng bước đến liền đóng lại thế mà nàng không hề đòi mở ra xem.

Sầm Hảo Nguyệt cảm thấy hắc nói cùng có lý, nàng vất vả như vậy lại về tay không thật là không đáng. Nhanh chóng đoạt lấy hộp gỗ trên bàn trang điểm rồi mang hài rồi khỏi hiện trường. Sát Thần Vu mấy lần khiêu khích nàng, nàng đoạt lại bảo vật của hắc vậy. Lại nói dù gì hắc cũng không dùng đến a.

Nàng vừa đi ra ngoài vừa run vì lạnh, không khí lạnh thì thôi đi cả cái hộp gỗ chứa Hàn Thổ này cũng là lạnh đến thấu xương nữa. Mà hộp gỗ lại to hơn hai bàn tay hộp lại a nàng cũng không biết bản thân chút nữa làm thế nào leo trở ra.

Rất nhanh bước đến tường nàng nhanh chóng mở cửa ra đặt hộp gỗ ở chỗ an toàn bên ngoài rồi lại chạy vào đóng chặt cửa như lúc ban đầu. Bản thân lại dùng dụng cụ chuyên dụng để treo ra ngoài.

Chỉ là lần này không thuận lợi như lúc đầu mà té hết mấy lần mới an toàn trở ra. Do ở bên trong tường đã bong tróc lại còn rêu xanh bám đầy nữa nên rất trơn a.

Ôm lấy hộp gỗ nàng chạy như bay trở về Sầm gia. Trong lòng không ngừng mắng chửi tên đạo tặc Hắc Bạch Vũ không phải nam nhân. Mở to mắt nhìn nàng té hết lần này tới lần khác cũng không biết giúp đỡ một chút nữa.

Hắc Bạch Vũ đứng trên tường nhìn theo bóng lưng nhỏ bé kia tiêu thất trong mang đêm nọ cười băng lãnh dưới lớp mắt nạ lần đầu xuất hiện. Hy vọng kế hoạch của hắc có thể thuận lợi tiến hành.

Sầm gia, hắc diệt chắc rồi!

Phải chặt vật lăm Sầm Hảo Nguyệt mới có thể trở về phòng của mình. Vừa về đến nàng trùm chăn kín mít vì lạnh mặt dù lò sưởi trong phòng vẫn hoạt động rất tích cực. Đến khi bản thân không còn lạnh nữa nàng mới xem xét vết thương trên người, hảo hảo bôi thuốc xong mới mở hộp gỗ ra chiêm ngưỡng báu vật.

Dưới ánh nến, nàng nhìn rõ Hàn Thổ bên trong hộp gỗ. Đó chính là một con thỏ làm từ băng lam ngọc được điêu khắc tinh xảo, hai mắt còn được đính hắc ngọc, nhỏ hơn hai bàn tay hộp lại một chút, tỏa ra một lượng hàn khí cực đại. Nàng không dám cầm lên mà chỉ chiêm ngưỡng một chút rồi mang dấu đi rồi lập tức đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Hảo nguyệt chi khổ

Sáng nay, nhân dịp gần đến kỳ thi võ trạng nguyên, Sầm Minh Kiệt gọi hết bốn tôn tử của mình ra kiểm tra tập thể. Bốn người cùng soái gia gia, soái cha đều vận một thân luyện võ phục nghiêm túc đứng ở sân viện Khang Tĩnh cư.

Sau khi đứng tấn xong, Sầm Minh Kiệt nói: “Phù chúng ta dương thịnh âm suy nên Nguyệt nhi tới trước.” Thực chất thì là do Sầm Hảo Nguyệt không có nội công nên lên trước vậy sẽ tránh trường hợp thấy được đám đệ đệ có nội lực liền khóc nháo.

Ba tên tiểu đệ để ngồi ở trên ghế thái một bên vỗ tay nhiệt liệt, cổ vũ cực kỳ hăng say. Vốn là không biết đại tỷ có biết võ công hay không nhưng vẫn là cứng miệng đại tỷ không phải hoàn khổ a.

Sầm Hảo Nguyệt mang tâm trạng nặng nề muốn khóc. Nàng nhìn hai lòng bàn tay đêm qua bị ngã đến chảy máu, lại nói hai bên đầu gối cũng bị thương a. Vì sao soái gia gia lại kiểm tra đột suất như vậy cơ chứ, nếu biết trước hôm qua nàng đã không lên đến phủ của Sát Thần Vu rồi.

Hốc mắt đỏ hoe đứng đối diện soái cha uy vũ, đôi bên tương hướng cùng nhau ôm quyền chào. Nàng biết chính là chống không nổi rồi chỉ có thể dùng toàn lực mà thôi. Do là kiểm tra nội bộ nên không cho phép sử dụng vũ khí, nàng dùng vải băng chặt hai bàn tay, bày ra tư thế thủ, đôi mắt sắc xảo như chim ưng nhìn soái cha.

Thầm tự động viên bản thân, chỉ là kiểm tra thể chất thôi, cố trụ được một nén hương liền có thể qua ải. Nếu là đánh không được một nén hương chính là bị phạt đứng tấn hai canh giờ a.

Sầm Bí Uy nhìn thấy nữ nhi nghiêm túc như vậy liền phì cười. Bị Sầm Minh Kiệt trừng mắt lập tức phải thu lại, đây là cảnh cáo hắc phải nghiêm túc. Hắc đứng nghiêm trang quan sát nữ nhi một hồi lâu.

Sau tiếng bắt đầu, Sầm Hảo Nguyệt chạy bộ hai bước to nhảy lên lao đến, cú đâm mạnh mẽ chuẩn bị xuất xứ. Sầm Bí Uy nhanh chóng bắt được cú đâm của nàng bẻ ngược. Nàng nhân cơ hội thân người vẫn còn trong không trung chân một co hướng cổ của soái cha mà tiến.

Đầu gối còn chưa chạm vào Sấm Bí Uy nhanh chóng chụp được đẩy trở ra. Nữ nhi này xem ra võ công tiến bộ không ít nha, lúc trước cùng không có được như vậy đâu. Hấn trở tay một hất cả thân người của Sấm Hảo Nguyệt bay xa.

Lộn qua hai vòng trên không trung, Sấm Hảo Nguyệt vững vững tiếp đất, miệng thở hồng hộc, đưa tay lau mồ hôi. Bên tai còn vang vọng âm thanh cổ vũ và tiếng vỗ tay của ba tiểu đệ đệ. Mắt nàng bất giác liếc nhìn lư hương rồi một lần nữa xông đến.

Cứ như vậy sau một nén hương soái cha vẫn anh tuấn tiêu sái không hề sức mẽ, Sấm Hảo Nguyệt nàng chính là toi tả hết rồi a. Cả người đầy mồ hôi vô lực bước sang một bên nhận lấy khăn khô từ Lưu cổ vấn mà lau.

Tiếp đến liền là Sấm Hi Mộc, Sấm Hảo Nguyệt thở một chút mới ngồi xuống ghé bắt đầu thưởng trà. Chỉ là trà vừa vào miệng còn chưa kịp nuốt thấy được Sấm Hi Mộc dùng khinh công nàng phun hết ra, trọn to mắt không thể tin được.

Hóa ra ở trong Sấm gia ngoài trừ nữ nương không biết võ công ra thì thực sự chỉ có mình nàng là phé vật a. Sấm Hảo Lân ngồi bên cạnh lo lắng hỏi: “Nguyệt nhi làm sao?” Là vấn đề nội lực cùng khinh công nữa sao?

Sấm Chi Dĩ cũng có chút không hiểu nhìn sang. Đây là chuyện bình thường a. Bọn hấn từ lúc ba tuổi đã bị bắt học võ rồi, cứ mỗi tháng sáng bị kiểm tra như thế này. Nhưng đây là lần đầu bọn hấn đầu cùng soái cha nha, bình thường toàn đầu cùng bình sĩ và phó tướng thôi. Biểu hiện của đại tỷ chính là có cái gì ngoài ý muốn?

Sau đó là Sấm Chi Dĩ cuối cùng chính là Sấm Hảo Lân. Sấm Minh Kiệt ngồi xem từ nãy đến giờ cũng cảm thấy kết quả thu được rất khả quan. Tôn nữ tuy là không có nội lực nhưng kỹ thuật cùng tốc độ không tệ a.

Sấm Bí Uy ngược lại thì không có bất ngờ gì, ngoại trừ nữ nhi có chút ngoài ý muốn thì ba hài tử kia hấn cũng sớm biết rồi. Hấn bật cười ha ha bảo Sấm Hảo Lân đi thi võ trạng nguyên, rồi còn không quên hướng dẫn một số thứ nữa.

Sấm Hảo Nguyệt lom lom mắt nhìn từ đầu đến cuối đột nhiên tâm trạng tuyệt dốc không phanh đã có âm rồi. Sau khi được báo kết thúc nàng lui thui một mình trở về phòng không cùng ai nói câu nào. Đây là sự thực nàng khó tiếp thu nhất a.

Sau đó ba ngày, cuối cùng tay cũng đã khỏi. Mấy hôm nay nàng chính là không cùng ai nói câu nào cả. Suốt ngày ngồi trong phòng bế quan cả Luyện Quân khu cũng không đến. Ba tiểu đệ đệ tiến đến cũng không được gì mà buồn bã rồi đi. Sau buổi kiểm tra kia thì mọi người đều sáng tỏ đại tỷ chính là không có nội lực a.

Tiếp đó năm ngày, mỗi đêm nàng đều lên đến Kinh Lang vương phủ thực hiện kế hoạch tìm bảo. Chỉ là mỗi lần nàng đến đều đụng phải Hắc Bạch Vũ, hấn theo nàng như một cái đuôi chặt không đứt đuôi không đi. Sau đó bảo thì không tìm được trái lại được hấn hướng dẫn đi khắp mọi nơi trong phủ.

Đêm thứ sáu nàng cũng không đi nữa, có đi nữa cũng không thu thập được gì mà còn phải đối đáp với tên Hắc Bạch Vũ đến điên, vẫn là ở trong phủ ngủ dưỡng nhan thôi.

Sau mấy ngày bế quan qua đi, cuối cùng nàng cũng đã mở cửa tiếp khách. Trong mấy ngày qua không hôm nào ba tên tiểu đệ đệ không đến cả. Hôm nay nay bọn hấn đến chính là một đẩy cửa đã mở không hề bị khóa chặt như mọi ngày liền cao hứng chạy như bay vào.

Sấm Hi Mộc là người đầu tiên trèo lên giường hôn đại tỷ vẫn còn ngủ say giấc: “Đại tỷ, chúng ta đi chơi thôi, hôm nay các lão sư cho người ta nghỉ học a.”

Sấm Chi Dĩ cũng cười hi hi đặt lên má của đại tỷ một nụ hôn: “Đại tỷ thật xấu, mấy hôm nay không chịu gặp chúng ta.”

“Nguyệt nhi, chúng ta đi dạo thôi, ở trong phòng không vui đâu.” Sấm Hảo Lân cũng là ngồi xuống bên giường hôn lên trán của tiểu tỷ tỷ.

Ngày hôm qua không gài cửa thì Sấm Hảo Nguyệt đã sớm đoán được kết quả này, chỉ là nộ khí cũng không vì vậy mà ít đi đâu nha. Nàng bật dậy hét to: “Ba đưa các người mau trở ra cho bốn tiểu thư.”

Ba tên tiểu đệ đệ nói thêm vài câu mới hí hửng ra ngoài tiền thính chờ đợi. Vì đại tỷ không vui nên soái gia gia cùng soái cha cũng là miễn đứng tấn ngày hôm nay cho bọn họ ra ngoài dạo thay đổi tâm tình.

Cả bốn cùng nhau ra ngoài, nơi đầu tiên đến chính là Nhất Phẩm Mỹ Nhân. Sấm Hảo Nguyệt mua một ít yên chi rồi lại ghé tú phường đưa mẫu y phục sau đó là đến đệ nhất lầu gọi món dùng đồ ăn sáng.

Trùng hợp liền gặp được đám người Sát Duệ Kỳ còn có Quân Tử Lan nữa liền cùng nhau dùng bữa. Sát Duệ Kỳ vui vẻ nói: “Ta nghe nói người đi thi võ trạng nguyên a?”

“Àn, còn hai năm nữa cập kê rồi cũng nên có chức tước.” Sấm Hảo Lân vừa ăn vừa nói.

Quân Tử Lan nhìn thấy liền đỏ cả mặt trách: “Người ăn liền ăn đi còn vừa ăn vừa trả lời không biết giống ai nữa.”

Sấm Hi Mộc ngậm một ngụm điểm tâm đáp: “Giống đại tỷ a, đại tỷ cũng như vậy.”

Sấm Hảo Nguyệt nghe được phun hết những thứ có trong miệng ra liên tục ho khan không ngừng. Tên tiểu tử này dám nói nàng như vậy, nãy giờ nàng

vẫn chưa chọn gì đến hán a.

Sắt Duệ Kỳ thấy thấy lo lắng chòm người sang ánh mắt đầy quan tâm nói: “A Nguyệt làm sao lại không cẩn thận như vậy?”

Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên ôm bụng cười ha hả không dứt. Đây chính là Sầm Hảo Nguyệt bị tiểu đệ đệ tổ cáo nha, miệng không quên trêu chọc vài câu.

Sầm Hảo Lâm ngồi bên cạnh giúp nàng vuốt vuốt lưng: “Nguyệt nhi lớn như vậy rồi vẫn còn không thể tự chăm sóc mình như vậy. Thế những năm qua là như thế nào?”

Sầm Hảo Nguyệt tức giận hất tay hán ra quát: “Sao ngươi không làm ca ca của ta luôn đi.” Suốt ngày chỉ biết làm nàng tức chết thôi, sớm biết như vậy lúc đầu nàng xuất phù một mình cho tốt.

Sầm Hảo Lâm lại lưu manh cười không hề giận: “Ta là nam tử hán phải nhường nữ tử nên lúc đó chính là nhường Nguyệt nhi chào đời trước nếu không thì ta chính là ca ca rồi.” Đây là đạo lý hán đức kết được sau nhiều năm suy nghĩ nha.

Sầm Hảo Nguyệt trừng mắt nhìn tên tiểu tử lưu manh này, nàng thực muốn cắn chết hán a. Cả câu này cũng nói ra miệng được, đến cùng đầu hán chứa gì bên trong.

Sầm Chi Dĩ từ đầu đến cuối đều là lo ăn giờ nghe thấy vậy liền cao hứng hỏi lên một câu: “Vậy có phải ta cũng là nhường hai người chào đời trước nên mới làm đệ đệ không?”

Sầm Hi Mộc vỗ hai tay vào nhau vui vẻ cười ho to thứ mà mình suy nghĩ: “Nguyên lai chính là đại tỷ nhỏ nhất sao? Vậy sau này chúng ta nên gọi là gì?” Nói ra hán lớn nhất nha.

Sầm Hảo Nguyệt cùng Sầm Hảo Lâm đồng thanh hét to: “Ăn nói linh tinh.”

Đám người ở bên trong bao sương nhón nháo cười một trận thật to.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Trả quyền chưởng quản

Sau khi mọi chuyện êm đẹp, mọi người dùng xong bữa tối lại ngồi ở tiền sảnh cũng nhau nói chuyện phiếm. Sầm Hảo Nguyệt mang chìa khóa ra nói với soái cha: “Cha người ta trả cho người.”

Sầm Bí Uy cực kỳ ngạc nhiên hỏi: “Vi sao?” Nữ nhi của hán quản lý phủ tốt như vậy, lại nói đây chính là quyền hành mọi người đều mơ ước nha. Vì lý do gì nàng không giữ?

Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi đung đưa thân người nhỏ: “Cứ chuyện lông gà vô tội gì cũng quản người ta đến thời gian lựa là cũng không có nữa rồi.”

Sầm Minh Kiệt cùng Phí Khả Doanh và ba tên tiểu đệ đệ vẫn ngồi im lặng theo dõi nha. Sầm Hảo Nguyệt quả là nói dối mặt không chút biến sắc a.

Khóe miệng của Sầm Bí Uy giật giật không ngừng: “Vậy nói cho vi phụ biết, người nào vừa ở đệ nhất tứ lâu mua toàn bộ năm món chiêu bài của trù sư danh tiếng, là người nào bao trọn đệ nhất ca kỹ, vũ kỹ mang đến đệ nhất tứ lâu?” Đương nhiên chuyện không chỉ có bao nhiêu đây đâu.

Sầm Hảo Nguyệt bị nắm trúng cả tám cái đuôi hồ ly mặt nhất thời đông cứng lại. Hết cách, nàng chạy đến bên soái gia gia nhờ tiếp sức: “Gia gia, người nói gì đi.” Mắt không quên ra dấu chính là bảo soái gia gia mang chìa khóa đưa lại cho soái cha.

Sầm Minh Kiệt nhíu đôi mày trắng lại nhìn sâu chìa khóa trên tay tôn nữ uy nghiêm nói: “Ngươi làm tốt như vậy liền giữ đi, phải biết có rất nhiều người tranh nó đến đổ máu a.”

“Đó là do đám người kia vô tri thôi.” Sầm Hảo Nguyệt to giọng nói xong lại hạ giọng xuống ôm chân lớn: “Gia gia, cha nương đi lâu như vậy mọi chuyện đều đầy hết cho chúng ta. Hiện tại không thể tha thứ được.”

Phí Khả Doanh nghe được cả kinh mở to mắt ra nhìn trượng phu cùng Sầm Minh Kiệt. Rõ ràng là bị hoàng thượng điều ra biên quan, giờ đổi thành như bọn đi chơi vậy. Đúng lúc Sầm Bí Uy cũng là thất thần không biết nói thế nào cho phải.

Sầm Hảo Lâm thấy vậy liền lên tiếng nói: “Nguyệt nhi, chúng ta rõ ràng là ở biên quan nên mới giao quyền cho người a.” Hán luôn nghe Quân Tử Lan hết mực ngưỡng mộ nàng có thể nắm được quyền gia chủ nha.

Sầm Chi Dĩ không hiểu nhưng vẫn khuyên nhủ: “Đại tỷ đã giữ thì giữ luôn đi, trả lại làm gì.” Chìa khóa thôi mà cũng nhường tới nhường lui thật phức tạp

a.

“Lỡ mất bốn tiểu thư lấy bạc đâu mà thương?” Sầm Hảo Nguyệt phồng mang trợn má trừng tiểu đệ đệ vừa phát biểu ý kiến.

Sầm Minh Kiệt thở dài một hơi nói: “Cho dù mất người cũng nào có bị bắt thường, cứ giữ là được rồi.” Nguyên lai sợ lợi ích của mình bị tổn thất a.

Sầm Hi Mộc cũng cảm thấy có thể nên vui vẻ mở miệng đề nghị: “Vậy để ta giữ đi.” Chỉ có một xâu chìa khóa có tổn bao nhiêu chỗ đâu mà đại tỷ cũng keo kiệt không chịu giữ. Vậy liền để hẳn giữ, dù gì viện cũng to a.

Sầm Hảo Nguyệt cau mày hô to: “Gia gia.” Không thể tiếp tục đôi co với đám tiểu đệ đệ này được, phải nhanh chóng xử trí thôi.

Phí Khả Doanh xem qua sổ sách của Lưu cô vẫn mang tới liền nói: “Sổ sách tính không tệ, sau này gả đi cũng an tâm rồi. Vậy liền lấy cơ hội này thực tập đi.” Nói thật ở biên quân suốt ngày cơm áo gạo muối năng cũng phiền chết được. Trở về đây bao lâu cũng không cần lo những thứ này rất thoải mái a.

“Vậy Nguyệt nhi gả đi liền không cần giữ chìa khóa nữa.” Sầm Bí Uy bật cười thành tiếng trêu. Nhìn mặt thê tử chính là không muốn quản, còn nữ nhi lại ngại phiền phức a, Sầm gia chính là toàn cực phẩm.

“Cha bảo nhị đệ mau thú thê liền đưa thê tử hẳn quản đi.” Sầm Hảo Nguyệt nghe nhanh múa vuốt lườm soái cha. Còn lâu nàng mới gả, vậy liền giữ chìa khóa mãi sao. Lại nói nàng cũng sợ nhờ như Hắc Bạch Vũ xông vào cướp khổ, nàng nhất định tiếc nuối mà chết mất.

Sầm Hảo Lâm đang sắc nước bọt liên tục vuốt ngực ho khan. Lại liên quan gì đến chuyện của hẳn a. Sao đột nhiên từ chuyện từ chức lại biến thành thú thê rồi.

“Nguyệt nhi nói linh tinh gì a.”

Sầm Chi Dĩ cùng Sầm Hi Mộc cũng cảm thấy có đạo lý. Để tẩu tử quản cũng tốt nha. Đại tỷ không cần suốt ngày than phiền, mỹ nương soái cha soái gia gia cũng không cần đau đầu nữa.

“Đại tỷ nói có đạo lý nha, nhị ca cũng nên mau chóng thú thê đi.”

Sầm Minh Kiệt cũng bật cười: “Lân nhi vẫn còn nhỏ làm sao thú thê, vẫn là Nguyệt nhi tiếp tục giữ chìa khóa đi.”

Sầm Hảo Nguyệt cắn cắn môi lườm hết mọi người có mặt ở tiền sảnh lại chạy về chỗ soái cha: “Cha, người bảo nương quản đi, những thứ này thật phiền.” Đáng lý lúc bọn họ mới về nàng liền trao trả rồi a. Toàn là do nhiều chuyện phát sinh mà ra cả. Hiện nàng còn phải tâm bảo đầu có rãnh rồi quản mấy chuyện linh tinh này a.

Thấy Sầm Hảo Nguyệt không chịu quản mọi người cũng đầu hàng. Phí Khả Doanh lại phải tiếp nhận chức vụ đương gia chủ mẫu.

Sau đó kỳ thi võ trạng nguyên cũng bắt đầu Sầm Hảo Lâm dùng Viễn Lai kích ra sân. Viễn Lai kích tính luôn hẳn là ba đời đều được mang ra thi võ trạng nguyên a.

Thi võ trạng nguyên không có lâu như văn trạng nguyên, bởi đấu xong sẽ lập tức có kết quả nhưng lại chia ra làm rất nhiều vòng. Sầm Hảo Lâm cũng không phụ sự kỳ vọng của mọi người, hẳn còn nhỏ hạng nhất hạng nhì thì lấy không được nhưng lại lọt ở hạng ba a.

Sầm Minh Kiệt cao hứng hỏi hẳn muốn vũ khí nào sẽ đặt làm tặng hẳn. Nhưng Sầm Hảo Lâm lại nói muốn Viễn Lai kích thế là soái gia gia không chút do dự tặng cho hẳn.

Sau đó Sầm gia cũng mở tiệc rất to chúc mừng. Máy tên bằng hữu cũng đến chúc mừng không ngớt. Quân Tử Lan thấy hẳn uy vũ như vậy càng là đối với hẳn động tâm hơn. Kỳ thực nằm đó hẳn theo binh tướng đến viện trợ năng cũng là cùng hẳn có hảo cảm a.

Kinh thành ai cũng ngạc nhiên không nghĩ đến mười ba tuổi lại võ công tốt như vậy. Sầm Bí Uy mười bảy tuổi đương phong tướng. E là Sầm Hảo Lâm cũng không thua kém đâu. Mà giờ quốc gia chính là thái bình a, nên tướng không dễ mà phong được.

Chỉ là mọi người nghĩ mãi không ra Sầm gia đòi đòi tốt đẹp vì sao lại xuất hiện một hoàn khổ nữ như Sầm Hảo Nguyệt a. Nhưng cũng không trách được ai bảo nàng chính là tôn nữ năm đời Sầm gia mới có được cơ chứ, được phụng trên tay cũng là chuyện đương nhiên a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Kế hoạch hoàn hảo

Lại hai năm trôi qua, hiện Sầm Hảo Nguyệt đã được mười lăm tuổi rồi. Trong khoảng hai năm này, nàng một mặt khuấy đảo kinh thành gieo tiếng xấu

Sầm Hảo Lân hạ tay xuống cười ha hả: “Nguyệt nhi sắp cập kê rồi không vui sao?”

Thế là Sầm Hi Mộc cùng Sầm Chi Dĩ lại bắt đầu ba hoa về lễ cập kê sắp tới. Hiện bọn họ mới biết đại tỷ cùng nhị ca là thai long phụng song bào a, thế nên lễ cập kê của tiểu tỷ tỷ cùng lễ nhược quán của nhị ca cũng là tổ chức cùng một ngày nha.

Sầm Hảo Nguyệt cũng không có tâm trạng gì cả, lễ cập kê kia dường như hoàn toàn không liên quan đến nàng. Sầm Hảo Lân lại khác a, lễ nhược quán đối với hắn mà nói cực quan trọng. Bởi vì qua lễ này hắn chính thức được nhận một chức vụ bắt đầu trưởng thành có thể bảo vệ mọi người rồi.

Lúc này Quân Tử Lan vui vẻ chạy đến, tay mở cửa cao giọng hô to: “A Nguyệt, A Nguyệt, ta có chuyện muốn thương lượng với ngươi a.”

“Nói.” Sầm Hảo Nguyệt phun ra một chữ lạnh lẽo. Khuê mật này chính là từ hôm chiều chỉ tứ hôn kia được ban ra liền không chịu trở về Quân gia nữa a.

Quân Tử Lan thấy được Sầm Hảo Lân mặt lại đỏ lên biết bản thân lúc này thất thố. Sầm Chi Dĩ cũng là đoán ra được một ít nên xem như bản thân cái gì cũng chưa từng thấy qua. Sầm Hi Mộc thiên chân khà ái cái miệng nhỏ cũng là rảnh rỗi thiếu chuyện làm nên hô to: “Vi sao Lan tỷ mỗi lần thấy nhị ca đều là mặt đỏ như thế?”

Quân Tử Lan vội vàng nhào đến bịt miệng hắn lại: “Mộc đệ là đang nói linh tinh cái gì, ta.. ta lúc nào đỏ mặt chứ.”

Sầm Hảo Lân lại cực kỳ lạnh nhạt mặt không chút biểu cảm mà nhãn thần cũng là tĩnh lặng. Hắn hạ đường nhìn xuống trên người Quân Tử Lan rồi lại lướt qua bên Sầm Hi Mộc. Hắn cũng biết chuyện này a, chỉ là hắn không muốn tiếp nhận, thứ hắn cần làm còn rất nhiều không thể vướng vào chuyện nam tử tư tình được.

Đỏ cả mặt còn chối nữa thật là...Sầm Hảo Nguyệt phì cười một tiếng hỏi: “Có chuyện gì?”

Quân Tử Lan nuốt một ngụm nước bọt nhìn ba tên nam tử trong phòng. Bọn họ hiểu chuyện đều thức thời lui xuống.

Sau khi cửa đóng lại, Quân Tử Lan bước đến bên Sầm Hảo Nguyệt thì thăm bên tai nàng. Không biết bọn họ nói thứ gì chỉ biết càng nghe mặt của Sầm Hảo Nguyệt càng mở to ra: “Vi sao phải làm như vậy?” Đến khi kiềm nén không được nàng mới hô to.

“Ngươi cũng biết ngươi ta thích là ai cơ mà.” Quân Tử Lan bĩu môi bước đến bên cái ghế đối diện Sầm Hảo Nguyệt. Nàng thích hắn lâu như vậy rồi làm sao có thể nói dối là dối a.

“Bốn tiểu thư nói ngươi biết, oan gia rất tốt, các ngươi nên chờ ngày thành thân đi cái gì cũng không nên làm nữa.” Sầm Hảo Nguyệt thờ dãi khuyên nhủ. Cả quân gia vui như vậy nếu là biết chuyện nhất định sẽ không cao hứng đâu a.

Quân Tử Lan chu môi chằm đĩnh chặt sắt nói: “Chúng ta đã quyết định rồi ngươi có giúp hay không?” Nàng đã cùng Sát Duệ Kỳ thảo luận qua rồi, cả hai đều cảm thấy rất khả quan a.

“Gọi nhị đệ giúp người đi.” Sầm Hảo Nguyệt xua xua tay, bảo nàng giúp không bằng để Sầm Hảo Lân giúp a. Hắn võ công tốt hơn nàng, lại có khinh công nàng cái gì cũng không có.

“Nhưng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến quan lộ của hắn a, thế nên mới phải đuổi hắn đi...” Quân Tử Lan cắn cắn môi tỏ ra không nỡ. Chỉ cần Sầm Hảo Lân biết được nhất định sẽ phản đối, nhưng nếu Sầm Hảo Nguyệt đồng ý hắn liền thay làm a.

“Thế nên hy sinh bốn tiểu thư? “Sầm Hảo Nguyệt tức giận trợn to mắt vỗ bàn nghiêng răng. Đám người này đến cùng xem nàng là gì vậy?

Quân Tử Lan lập tức cười cầu hòa: “Không phải như vậy, chỉ là ngươi cũng muốn danh hoàn khổ của mình lan xa liền nhân cơ hội này nhắc cừ lương tiện đi.” Các nàng cũng là bắt đắc dĩ mới đi con đường này cơ mà. Nếu không phải chơi chung cùng nhau để hoàng thượng hiểu lầm mang nàng tứ hôn thì nàng cũng không có khổ sở như vậy a.

Sầm Hảo Nguyệt chớp chớp mắt suy nghĩ gì đó rồi cầm bút viết vài bản kế hoạch sau đó đưa cho Quân Tử Lan: “Ngươi xem xong liền mang đến cho oan gia rồi cũng thu dọn hành lý hồi phủ đi thôi.”

“Ân, đa tạ.” Quân Tử Lan mỉm cười lập tức xem xong liền ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Kinh thiên động địa

Hôm nay Sầm gia tổ chức lễ cập kê – lễ nhược quán cho Sầm Hảo Nguyệt cùng Sầm Hảo Lân. Cả hai vận y phục tử sắc đồng bộ quý đối diện nhau trong tiền đình trên nền tròn mềm.

Sầm Hào Lâm mỉm cười, đôi mắt tinh anh của hắn lóe sáng, bên trong chỉ chứa mỗi hình bóng của tiểu tỷ tỷ đối diện. Tóc hắn đang được Phí Hào Doanh cẩn thận cầm cây lược gỗ đàn chải từng cái một.

Sầm Hào Nguyệt cũng nhìn hắn gương mặt khả ái nhàn nhạt không biểu tình. Nàng biết hôm nay đối với hắn rất quan trọng, bởi cuối cùng hắn cùng làm được chuyện lúc nhỏ hắn rất muốn làm chính là bảo vệ nàng cùng mỹ nương a.

“Ngươi cười cái gì?”

“Ta cao hứng, Nguyệt nhi không vui?” Sầm Hào Lâm đưa tay nắm lấy tay nàng. Lúc nhỏ lúc nào hắn cũng nắm lấy tay nàng như vậy nhưng càng lớn lễ nghi càng nhiều khiến hắn cũng không dám nữa. Sau ngày hôm nay sợ là đến chạm cũng không được nữa rồi.

“Tiểu hải tử, cho dù tổ chức cho người mười cái lễ nhuộc quán cũng không thể lớn được.” Sầm Hào Nguyệt bĩu môi khi để tiểu đệ đệ nhưng tay vẫn tùy ý hắn nắm không có rút trở về.

Trước hôm nay nàng đã từng phản đối việc làm lễ cấp kê và nàng cho rằng nên đợi đến mười tám tuổi mới nên thực hiện buổi lễ này. Soái cha bé nàng liên tục giải thích: “Nguyệt nhi thấy mọi người làm lễ cấp kê xong liền được cài trâm rất đẹp không phải sao?” Nữ nhi thích đẹp liền mang thứ này ra dụ dỗ vậy.

Lúc đó nàng có ý cao giọng nói: “Nguyên lai làm lễ cấp kê chính là để cài trâm thật đẹp.”

Soái gia gia nghe được thế là đoạt lại nàng mắng cho soái cha một trận vì tội truyền bá linh tinh, bề cong nét đẹp truyền thống sau đó phạt thật nặng. Bản thân nàng bị soái gia gia giáo huấn lại một phen rằng làm xong lễ cấp kê sẽ tốt đẹp ra sao.

Cổ Sùng Kính cùng Tưởng Lộ ngồi ở bên cạnh Ân Mặc Nguyên liên tục đầu khẩu không ngừng. Mặc dù biết hôm nay chính là lễ cấp kê quan trọng của tiểu bằng hữu nhưng nữ nhân này luôn khiến hắn phải tức giận a.

“Ngươi ồn ào quá rồi.”

Ân Mặc Nguyên cùng Mạch Nhiễm Thuần ngồi ở một bên bị léo nhéo bên tai rất khó chịu nhưng mắt vẫn theo dõi miệng cười đến không ngậm được. Tiểu bằng hữu của bọn họ cuối cùng cũng đã cấp kê rồi a. Chỉ là...mắt của Ân Mặc Nguyên không tự chủ nhìn về phía Sát Duệ Kỳ đang ngồi gần đó.

Sát Duệ Kỳ mỉm cười oai vệ ngồi trên khách quý vị, đôi mắt cũng là nhìn Sầm Hào Nguyệt. Ba nghìn sợi tóc đen của nàng xỏa dài như thác nước, hắn cùng nàng quen biết bao lâu cuối cùng cũng là nghĩ không ra có được ngày này.

Cùng nhau đầu đầu từ Lạc Thư các đến Luyện Quân khu rồi lại trở thành bằng hữu của nhau. Hiện tận mắt chứng kiến nàng cấp kê rồi, chuyện hắn ấp ủ trong lòng bấy lâu này cuối cùng cũng có thể nói cùng nàng.

Quân Tử Lan do là Duệ vương phi tương lai nên cũng là ngồi bên cạnh Sát Duệ Kỳ. Mắt nàng lại tập trung trên người Sầm Hào Lâm không rời. Mấy ngày trước nàng làm lễ cấp kê, hắn cùng Sầm Hào Nguyệt tặng cho nàng đôi vòng mã não rất đẹp a. Tay nàng cũng đang mân mê chiếc vòng đang đeo trên cổ tay không rời.

Sầm Hi Mộc bám riết lấy Sát Duệ Kỳ như thực sự xem hắn là tỷ phu của mình vậy. Sầm Chi Dĩ thì phải thể hiện bản thân cũng đã trưởng thành mặc dù cũng rất muốn như tiểu đệ đệ a.

Phí Hào Doanh chậm rãi oản tóc giúp nhi tử đội xong ngọc quan rồi cầm ngọc trâm vào lại tiếp tục bước đến phía sau nữ nhi giúp nàng chải tóc. Đôi mắt cũng đỏ cả lên, xúc động nói không thành lời.

Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy ngồi ở chủ vị cũng là vẻ mặt vui cười thực chất chính là đang nén xúc động. Xem ra phải tìm hôn phối cho nữ nhi thôi, nàng suốt ngày phá phách như vậy sợ là không ai dám thú a.

Lễ hoàn Sầm Hào Lâm trực tiếp đỡ Sầm Hào Nguyệt đứng dậy rồi cả hai cùng nhận lễ vật từ mọi người. Sát Duệ Kỳ bước đến trước mặt bọn họ mỉm cười nói đôi ba câu chúc mừng.

“Tạ qua Duệ vương gia.” Sầm Hào Lâm lại cực kỳ khách sáo bởi ở đây có rất nhiều người hắn không thể không để ý được.

“Không cần đa lễ như vậy.” Sát Duệ Kỳ bật cười đưa tay đỡ hắn lên.

Sầm Hào Nguyệt nhìn thấy cảnh kia cũng là nhếch mép rồi xoay người bước đến bên soái gia gia nói gì đó.

Cả ngày hôm đó Sầm phủ rất náo nhiệt.

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Sau lễ cấp kê của Sầm phủ mười mấy ngày chính là hôn lễ của Sát Duệ Kỳ cùng Quân Tử Lan. Trong khi mọi người vui vẻ đứng ở hai bên đường xem Sát Duệ Kỳ oai vệ cười ngửa đón đầu thì bên Quân gia giờ lạnh đến mọi người nháo nhào tìm tân nương.

Hạ nhân trên dưới của Quân gia đều hô to câu: “Tiểu thư mất tích rồi.”

Quân tướng quân vốn là đứng đại môn thấy đoàn người Sát Duệ Kỳ bước đến bên này liền nghe được câu này muốn hôn mê. Rất nhanh chuyện tân nương mất tích được truyền khắp kinh thành. Mọi người đều chia mũi nhọn về phía Sầm gia kèm theo những lời nghị luận cực kỳ chói tay.

“Theo ta thấy nhất định là hoàn khổ nữ gây ra rồi.”

“Còn gì nữa, nhất định là thấy Duệ vương thú nữ tử khác nhìn không được nên đổ kị rồi.”

“Nhưng đó là khuê mật của nàng ta a.”

“Người còn không nhớ vụ án của Sầm gia năm đó sao? Cũng chính là khuê mật vì nam nhân mà trở mặt đó thôi.”

“...”

Sát Duệ Kỳ nghe được lập tức xoay ngựa phi nước đại tiến cung điện thánh. Kế hoạch này của Sầm Hào Nguyệt đúng là rất tốt nha. Đám bá tánh quả nhiên mang cả chuyện năm đó ra mà nói nữa, hẳn phải hảo hảo lợi dụng chuyện này mới được.

Sầm Minh Kiệt biết được vô cùng tức giận gọi tôn nữ ra hỏi chuyện: “Nói mau, có phải người đi cướp tân nương có phải không?” Tuy biết mình hỏi rất vô lý nhưng là mũi nhọn chia về phía này a, lại nói còn ai có cái gan làm ra chuyện này ngoài tôn nữ của hắn nữa.

Sầm Hào Nguyệt lại giơ tay lên trời thề thốt: “Người ta thề, người ta tuyệt đối không có đi cướp tân nương, nếu có liền...”

Vừa nói đến đó đã nghe bên ngoài truyền vào báo rằng hoàng thượng đã hủy bỏ hôn lễ này rồi. Bởi Sát Duệ Kỳ tiến cung báo tân nương chưa vào cửa đã đột nhiên mất tích chính là không duyên không phận ép uống sẽ không hạnh phúc.

Hoàng thượng nghe cũng có đạo lý, hắn cũng biết chuyện Quân Tử Lan không chấp thuận mà đến Sầm phủ ở một đoạn thời gian dài a. Lại nói vừa trở về Quân gia lập tức cho người canh gác nghiêm ngặt thế mà vẫn trốn được xem ra là hắn sai rồi.

Sát Duệ Kỳ còn nói chuyện này xảy ra nhất định Sầm Hào Nguyệt sẽ bị đẩy lên đầu ngọn sóng, mà đối nghịch với Sầm gia thì không nên. Nên cầu khẩn lập tức hủy hôn tránh chuyện đi đến mức không thể vãng hồi.

Sầm Minh Kiệt nghe vậy nộ khí tiêu hết sạch, kho khan hai tiếng liền nói: “Không còn gì nữa lui xuống đi.”

Sầm Hào Nguyệt lại vui vẻ được trở về Trúc viên làm đẹp.

Ba tên tiểu đệ đệ nghe được liền cùng ngạc nhiên không ít a. Sầm Hào Lâm sau lễ cập kê nhận được chức vụ đội trưởng thủ thành nên không thể trở về hỏi thăm. Sầm Chi Di cùng Sầm Hỉ Mộc lại nghĩ rằng đại tỷ chính là có tình ý với Sát Duệ Kỳ nên mới ra tay cướp tân nương liền chạy đến Trúc viên tra tấn bằng hàng loạt câu hỏi.

“Đại tỷ vì sao lại cướp tân nương?”

“Bất đắc dĩ thôi!”

“Có phải là vì cũng có tâm ý với Duệ vương ca ca nên mới làm như vậy?”

“Con mắt nào của các người thấy như thế?”

“Kỳ thực Duệ vương ca ca rất tốt nha, nếu như là...”

“Không có nếu như!”

“Vì sao đại tỷ phải làm như vậy cơ chứ?”

“Bỏn tiểu thư thế nào?”

“...”

Cứ như thế cho đến tối mới kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chốn xưa đã đổi

Quần Tử Lan biết được hôn lễ bị hủy bỏ mới trở về. Hóa ra nàng hoàn toàn không có rời khỏi phủ nha, chỉ là trốn ở trong sái phòng mà thôi.

Chuyến cướp tân nương đi qua không lâu ở phía tây xảy ra đại dịch có nguy cơ tràn đến kinh thành. Hoàng thượng phái Sát Duệ Kỳ cùng Sát Vu Thần đến đó xử lý. Ngoài ra Cổ Sùng Kính là thái y, Ân Mặc Nguyên thân là lại bộ thị lang cũng bị phái đi đều ra, Sầm Hảo Lân là hậu đại Sầm gia nên chuyện này xảy ra ở địa phận phía tây hẳn cũng bị điều đi.

Sầm Hảo Nguyệt biết chuyện liền âm thầm cùng hai tiểu đệ đệ cũng bàn cách chuồn lên theo. Nếu là nháo ầm lên sẽ không có kết quả nên chỉ còn cách âm thầm thôi.

Đến khi Sát Duệ Kỳ phát hiện chính là đã đi được một đoạn rồi. Hắn hốt hoảng ra lệnh cho người đưa bọn họ trở về. Bởi vì đây là bệnh dịch khá nguy hiểm a.

Sầm Hảo Nguyệt cực kỳ đắc ý khoác tay trước ngực nói: “Lúc trước ngươi nợ ta một điều kiện nha, giờ thực hiện đi.” Nàng cứ ngỡ suốt đời này cũng không thể dùng được cơ chứ không ngờ hiện lại phải dùng đến a.

Sát Duệ Kỳ bất đắc dĩ đáp ứng: “Các ngươi phải nghe theo lệnh của ta, không được...”

Hắn còn nói chưa xong Sầm Hảo Nguyệt đã cao hứng chạy đi. Sầm Chi Dĩ tạ ơn xong cũng chạy theo đại tỷ, Sầm Hi Mộc ôm lấy hắn cười khúc khích. Hắn đầu hàng rồi!

Hóa ra nơi phát sinh dịch bệnh không phải chỗ nào khác mà chính là Châu Lam thôn nơi Sầm Hảo Nguyệt cùng Sầm Hảo Lân từng sinh sống a.

Bọn họ dừng trại ở một nơi cách Châu Lam thôn không xa. Sát Duệ Kỳ cùng Cổ Sùng Kính, Ân Mặc Nguyên và đám thái y tiến vào trong thôn xem tình hình.

Sầm Hảo Lân ở lại bố trí binh sĩ canh phòng. Sầm Hảo Nguyệt chạy vào trong lều chuẩn bị bày bố đồ của bản thân, không ngờ nàng chính là thấy được Sát Vu Thần cùng cổ kiệu, mùi thuốc đông y và tiếng ho khan quen thuộc của hắn a.

Thật không thể hiểu được, hoàng thượng phái con ma bệnh này đến đây để làm gì a. Nhờ là nhiễm dịch bệnh bỏ luôn mạng thì sao?

Cũng đúng thôi, hắn chính là vị vương gia không được sủng ái nhất đương triều a. Hoàng thượng tuy không xem trọng đám vương gia khác nhưng cũng không có đến mức đối xử tệ bạc như với hắn vậy. Có lẽ cũng muốn nhân trận dịch này thủ tiêu hắn luôn. Bất quá đáng đời, nàng không thương tiếc cho loại người này đâu.

Sát Vu Thần đang nhàn nhã thưởng trà ở bên trong cổ kiệu thấy được thân ảnh của Sầm Hảo Nguyệt lướt qua mình liền nhếch môi khẽ gọi: “Ngươi thật không sợ chết, nơi này mà cũng dám đến.”

Sầm Hảo Nguyệt dừng cước bộ một chút rồi lùi vài bước đứng ở trước cổ kiệu mát mẻ: “Lời này sai rồi, là ngươi không sợ chết mới đúng. Bỏ tiểu thư dù gì cũng vẫn là thân thể khỏe mạnh nha, còn ngươi...tự hiểu lấy đi.”

Khóe miệng của Sát Vu Thần giật một cái, nha đầu này miệng lưỡi quả lợi hại theo thời gian a. Khi hắn định nói gì đó thì Sầm Hảo Lân bước đến.

Sau khi hành qua lễ hắn nói với tiểu tỷ tỷ: “Nguyệt nhi ta an bài hai đệ đệ nghỉ ngơi trước rồi, ngươi cũng nghỉ ngơi đi.”

“Còn ngươi?” Miệng thì hỏi như vậy nhưng trong lòng nàng biết rõ rồi.

“Ta muốn vào trong xem một chút.” Sầm Hảo Lân cũng không chút giấu diếm, bởi hắn biết nếu là nàng phát hiện một mình tiến vào sẽ còn nguy hiểm hơn. Chỉ bằng nói ra nếu nàng đòi theo thì có hắn hộ, nếu nàng muốn nghỉ ngơi thì càng tốt khỏi phải bàn.

“Ta đi cùng ngươi.” Sầm Hảo Nguyệt nghĩ nghĩ rồi nói, dù gì đây cũng là nơi nàng sinh ra nha. Lại nói mọi người đều là rất tốt với nàng a, trở về rồi đến xem họ cũng tốt mà.

Lúc này đột nhiên Sát Vu Thần cũng lên tiếng: “Bỏ vương gia đi.” Dứt lời hắn vỗ bàn nhỏ bên trong kiệu lập tức có tám kiệu phu vận y phục trắng trên mặt mang khăn che trắng, bước đến nâng kiệu.

Tám kiệu phu này cũng không phải tám người chết nhất lần trước ở trong cung, mà tám người này nhìn qua dường như cũng là có võ công a. Chỉ là đi đường xa như vậy đương nhiên phải chọn mấy người chịu được khổ rồi.

Ba người không nói gì nữa cứ thế mà một đường tiến đến phương hướng của Châu Lam thôn. Do là thông phát tán bệnh dịch nên sớm được huyện lệnh phong tỏa nội bất xuất ngoại bất nhập. Bước đến cổng thôn, có vài binh sĩ mang khăn che mặt khom người hành lễ.

Sầm Hảo Lân cũng mang một khăn cho mặt đưa cho tỷ tỷ bản thân hắn cũng mang lên. Còn Sát Vu Thần hắn không cần lo lắng vì đã có sẵn rồi.

Sầm Hảo Nguyệt nhận khăn che lên mặt rồi nắm tay tiểu đệ đệ tiến thôn cứ y như lúc bọn họ ba tuổi vậy. Khoảng thời gian đó đối với nàng mà nói có lẽ sẽ không bao giờ quên được. Ánh mắt nàng nhìn sang tiểu đệ đệ nói: “Nhớ không chúng ta gặp cha ở nơi này.”

“Ân, Nguyệt nhi bắt heo bị ngã nha.” Sầm Hảo Lân bật cười nắm chặt tay của tiểu tỷ tỷ. Nếu có thể hắn hy vọng có thể trở lại khoảng thời gian đó, lúc nào cũng cùng tiểu tỷ tỷ như hình với bóng vậy, thật vui.

Sát Vưu Thần ngồi bên trong cổ kiệu, nhắm mắt nhàn nhạt thổi tách trà nóng bên miệng rồi chậm rãi thưởng thức. Dáng dấp của hắn lúc này chính là như ngồi trà lâu nghe kể chuyện xưa tích cũ vậy.

Châu Lam thôn mà hai tỷ đệ Sầm gia biết chính là một nơi rất nhiều người lương thiện lại có không khí trong lành luôn có đầy tiếng cười. Nhưng mà giờ đây dân làng đều là đầu tóc rối bời y phục tả tơi khiến cho bọn họ nhận không ra ai nữa. Lại nói bọn họ rồi đi lâu như vậy rồi có rất nhiều người không nhận ra bọn họ mà bọn họ cũng không biết đám người đó.

Quanh cảnh hoang tàn, người người gầy gò xanh xao, bên tai còn vang vọng tiếng khóc của tiểu hài tử nữa, ở giữa đường còn có một vài ‘người’ nằm đó đang bốc mùi a. Khí tức khó chịu cực kỳ ám đạm, nhìn như là có khói đậm lục sắc xuất hiện quanh quần nơi này.

Người ở nơi này vốn chính là không nhiều nhưng do dịch bệnh cũng là chết không ít rồi. Hiện tại cũng chỉ còn có khăng chừng dưới hai mươi người a. Tất cả đều được Sát Duệ Kỳ gọi đến tập trung lại một chỗ để Cổ Sùng Kính cùng đám thái y bắt mạch.

Ân Mặc Nguyên cho người thu dọn thi thể rồi tập hợp lại một chỗ chuẩn bị mang đi thiêu. Đám binh sĩ cũng là vội vội vàng vàng làm theo nên cứ đi qua đi lại tấp nập hơn.

Thấy được người đến Sát Duệ Kỳ lo lắng hỏi: “A Nguyệt vì sao đến đây? Mau trở về đi.” Ở đây nguy hiểm như vậy cơ mà.

Sầm Hảo Nguyệt thả tay tiểu đệ đệ ra từng bước đến bên người Sát Duệ Kỳ nói: “Người có thể đến ta vì sao không thể đến?” Mắt nàng chậm rãi nhìn tình trạng bệnh trên người dân làng.

Sát Duệ Kỳ lại nhìn đến cổ kiệu của Sát Vưu Thần liền nói: “Tam hoàng huynh cũng là trở về đi thôi.”

“Bốn vương đến đây không phải để hưởng lạc.” Sát Vưu Thần chậm rãi nói xong liền nhấp ngụm trà thơm giọng. Đương nhiên tiếng ho khan vẫn là theo hắn mãi không dứt.

Sát Duệ Kỳ quay sang phân phó nhóm binh sĩ chuẩn bị nấu cháo cùng thuốc cho dân làng. Hắn bận rộn đến sắp thở không ra hơi rồi, miệng không ngừng đốc thúc mà giọng cho chút khàn.

Sầm Hảo Lâm thấy được tiểu tỷ tỷ ngồi xổm xuống bên đám dân làng lập tức sai bước to đến ngăn cản: “Nguyệt nhi, không thể chạm.”

Mắt của Sầm Hảo Nguyệt lóe sáng, nàng biết bọn họ mắc phải bệnh gì nha. Nhìn triệu chứng biểu hiện rõ ra chính là bệnh đậu mùa mà cổ đại gọi là thiên hoa a.

Nàng nhớ lúc nàng nhiễm bệnh là đang cùng ba nuôi đến Hawaii. Lúc đó vừa tám biển trở về liền phát sốt, bác sĩ khám xong cho dùng thuốc sau một đêm đã hạ, đến vết sẹo cũng không lưu lại.

Đây chứng tỏ nếu là có nước biển liền tất cả điều có thể ngăn chặn rồi. Chỉ là phía tây không có biển a, lại nói thời tiết còn đang khô hạn như vậy nữa, đây chính là cơ hội cho đại dịch nhanh chóng phát sinh nha.

Nàng muốn tháo cái khăn này ra nhưng là mùi tử thư vẫn còn quanh quần ở đây khiến nàng loại bỏ ý định kia. Nàng đứng dậy nắm tay tiểu đệ đệ nói: “Đi, chúng ta đi xung quanh xem một chút.”

“Ân” Sầm Hảo Lâm ứng tiếng liền cùng tiểu tỷ tỷ rời đi. Chỗ này đối với bọn họ chính là quen thuộc hơn ai hết a.

Sát Duệ Kỳ sợ hai tỷ đệ gặp chuyện thấy việc mình cần làm cũng sắp xong liền đi theo sau. Sát Vưu Thần không có gì làm quá nhân hạ cũng là theo chân ba người kia

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Nêu chút ý kiến

Chân của hai tỷ đệ bất giác bước đến ngôi nhà gỗ năm đó của mình. Tiện thể, Sầm Hảo Nguyệt vươn tay ra đẩy cửa. Sầm Hảo Lâm nhanh hơn một bước dùng chân đá của không để tiểu tỷ tỷ chạm vào, nhờ như bị nhiễm bệnh liền không hay.

Mọi thứ bên trong vẫn như năm đó, chỉ có cũ đi chứ không hề có dấu hiện như bị người chạm vào. Khi bọn họ tiến vào hoài niệm lúc này cây xà gỗ bên trên bị mục mà rơi xuống, Sát Duệ Kỳ nhanh chóng kéo hai tỷ đệ Sầm gia ra.

“Sao lại không chú ý như vậy chứ?” Hắn bước đến bên Sầm Hảo Nguyệt hỏi: “Nguyệt nhi không sao chứ?”

Sầm Hảo Lâm gạt mình thoát khỏi trầm tư tự trách bản thân. Nếu lúc này không có Sát Duệ Kỳ thì cả hai chính là bị thương rồi. Lần sau không cho

phép bản thân lại suy nghĩ xuất thần như vậy nữa.

“Tạ qua Duệ vương gia cứu giúp.”

Sầm Hào Nguyệt cũng là một phen hoảng loạn, thấy được bản thân không sao mới bật cười ha hả: “Nơi này là lúc trước chúng ta ở nên quay về có chút thất thần, đa tạ người.”

“Lúc trước các người ở đây sao? “Sắt Duệ Kỳ mờ to mắt cực kỳ ngạc nhiên phản vấn, Hắn biết bọn họ sống ở thôn quê không nghĩ tới chính là ở nơi này nha. Trách không được nàng nhất quyết theo bọn hắn đến đây a.

Hai tỷ đệ kể hán nghe vài chuyện thú vị lúc bọn họ ở đây. Sắt Duệ Kỳ nghe xong cũng nhin không được cười. Mà Sắt Vu Thần bên trong cổ kiệu khỏe mỗi cũng khẽ nhếch ân hiện tiêu ý.

Sau đó bọn họ bước ra giếng, lúc này Ân Mặc Nguyên cũng đang ở đó cho người kéo nước giếng lên. Thấy người đến hắn lập tức báo cáo kết quả điều tra được: “Lúc này ta đến đây phát hiện nước ở con sông gần đây do hạn hán mà cạn, xung quanh cũng không còn gì khả nghi, hiện đã cho người kéo nước giếng lên để Sùng Kính kiểm tra a, mà giếng này cũng là sắp cạn nước rồi.”

Thoại âm của hắn vừa hạ, bên này nước giếng cũng được kéo lên. Nước trong giếng lúc trước vốn là trong suốt ngọt thanh nhưng lúc này lại đục ngầu tanh tưởi.

Sầm Hào Lâm cau mày lại hất một hơi mạnh: “Nước này không thể dùng.” Lúc trước nước giếng cũng không phải như vậy đâu, hắn cũng sớm đoán được có người động tay chân nên hoảng thương mới phái Ân Mặc Nguyên đi cùng, chỉ là, người này sẽ là ai?

Sắt Duệ Kỳ ninh chặt đầu mày, mắt nhìn thùng nước giếng vừa kéo lên: “Xung quanh đây còn giếng nước nào nữa không?”

Ân Mặc Nguyên lập tức nói: “Để ta đi xem.”

“Không cần xem nữa.” Sầm Hào Lâm không nhanh không chậm ngăn lại: “Nơi này chỉ có một cái giếng, tìm không ra cái thứ hai đâu.”

“Vậy phải làm sao đây? Nước ở trên trần cũng là không đủ dùng, hiện lại là vào mùa hạn hán.” Sắt Duệ Kỳ trọng trọng thở dài, liên tục căn não suy nghĩ biện pháp.

Sầm Hào Nguyệt cau mày lại nói: “Nước này cần xử lý, mang đi lọc đi.” Nói xong nàng nói ra nguyên liệu cần dùng cho một bộ lọc rồi bảo Sầm Hào Lâm đem một bên đáy thùng gỗ đâm thành nhiều lỗ nhỏ.

Sầm Hào Lâm không chút thắc mắc lập tức ngồi xổm xuống thực hiện. Ân Mặc Nguyên cùng Sắt Duệ Kỳ cực kỳ kinh ngạc không hiểu, nước làm sao lọc a, chỉ là bọn hắn cũng sai người đi tìm nguyên liệu nàng cần. Sắt Vu Thần mang đôi mắt đầy thú vị nhìn Sầm Hào Nguyệt, hắn biết nàng luôn có những ý tưởng mới.

Rất nhanh nguyên liệu được mang trở về, Sầm Hào Lâm cũng đục xong lỗ nhỏ. Sầm Hào Nguyệt mang mấy kiện khăn tay trong người ra phủ xuống đáy thùng gỗ rồi lần lượt đặt nguyên liệu kia vào. Cuối cùng chính là đặt thùng gỗ lên cái ghế, để một thùng gỗ khác ở dưới những cái lỗ nhỏ kia rồi đổ nước vào bộ lọc.

“Thế này sẽ có tác dụng?” Sắt Duệ Kỳ kinh ngạc hỏi.

“Chờ xem.” Sầm Hào Nguyệt nói xong liền bước chân ra ngoài chỗ của Cỗ Sùng Kính. Khi lướt qua cái kiệu của Sắt Vu Thần nàng cũng không quên ném cho hắn ánh mắt khinh thường. Chẳng hiểu hắn theo vào đây để làm gì nữa, ngoại trừ ho ra chẳng thấy hắn nói được câu có ý nghĩa nào.

Sầm Hào Lâm cho binh sĩ mang bộ lọc theo ra ngoài. Đám người còn lại cũng là theo bước ra.

Bên ngoài Cỗ Sùng Kính đầy người mồ hôi cực kỳ vất vả tìm được phổi. Cách đó không xa đám thi thể cũng bị đốt đến không còn gì nữa rồi. Binh sĩ mang hết tất cả tro cốt đều đào một hố chôn xuống.

Lúc này quan huyện lệnh cũng xuống xe ngựa ở trước cổng làng che mặt bước vào. Vừa vào đến hắn lập tức hành qua lễ rồi đưa tay lau mồ hôi thở gấp nói: “Kính Lang vương gia cùng Duệ vương gia đến nơi vì sao không thông báo cho hạ quan nghênh tiếp?”

Nếu không phải binh sĩ chạy về báo thì giờ hắn vẫn còn không biết gì nha. Thất trách như vậy nhất định sẽ bị mang ra làm văn a.

“Không có thời gian.” Sắt Vu Thần hừ nhọc ném ra bốn chữ, mắt lạnh nhạt quan sát thần sắc của quan huyện lệnh.

“Nơi này không khí không được tốt, chỉ bằng nhị vị vương gia mau chóng rời khỏi cho tốt.” Nói thực hắn là đang hạn không thể tránh đám người này càng xa càng tốt a. Đây là dịch bệnh lý nào lại bước đến gần như vậy.

Sầm Hào Nguyệt đưa tay kéo luôn khăn che mặt ra liên tục thở dốc, bịt như vậy khó thở chết được, thi thể cũng thiêu rồi vẫn là tháo ra thôi. Sầm Hào Lâm thấy vậy liền kinh hô:

“Nguyệt nhi, mau mang vào.”

Lúc này một lão bá nghe được liền nhìn bọn họ chăm chăm: “A Nguyệt A Lân đó sao?”

Sầm Hảo Lân kinh ngạc nhìn người vừa nói chuyện: “Lão bá đây là...?” Hắn thực sự không nhớ nha, càng không nghĩ đến sẽ có người nhớ ra mình.

“Thực là các người sao? Các người đã lớn thế này rồi. Lúc trước các người vẫn gọi ta là Thạch bá.” Thạch bá xúc động nói, không nghĩ đến giờ khác này còn có thể gặp lại a. Lúc này hắn vốn là muốn nhận nhưng vẫn chưa xác định được, giờ thì có thể rồi.

Hai người đương nhiên nhận ra Thạch bá nha. Người này ở sát bên nhà còn đã từng giúp mỹ nương lấp lại ngôi gỗ bị mục nữa. Sầm Hảo Nguyệt mỉm cười ngồi xuống: “Thạch bá, chúng ta nhớ rồi.” Nàng muốn mở miệng hỏi Thạch bá mẩu nhưng nhìn không thấy cũng tự hiểu nên nhin xuống.

“Các người vẫn là nên đứng xa một chút nhờ lấy bệnh thì không hay.” Thạch bá khẽ thở dài: “Nương các người vẫn khỏe?”

“Tất cả đều khỏe, tạ Thạch bá quan tâm” Sầm Hảo Lân cũng không dám đỡ tiểu tỷ tỷ lên mà chỉ ngồi xỏm bên cạnh.

Có người lại nói: “Lúc đó nhờ ngân lượng của Sầm tướng quân chúng ta sống cũng tốt hơn rất nhiều a.” Lúc đó Sầm Bí Uy trước khi đưa ba mẩu từ bọn họ rồi đi còn cho bọn họ không ít bạc.

Sầm Hảo Nguyệt che miệng khẽ cười, đương nhiên rồi đó là một nửa gia sản của Cù gia a. Số lượng không hề ít mà lúc đó Sầm Bí Uy là chia đều bọn họ nhất định là sống tốt.

“Mọi người yên tâm chúng ta nhất định nghĩ cách nhanh chóng trị hết bệnh cho mọi người.” Sầm Hảo Nguyệt nói xong liền đứng lên.

Cổ Sùng Kính và Ân Mặc Nguyên giờ mới hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nguyên lại là lúc trước bọn họ đã từng ở đây a, trách không được lúc này Sầm Hảo Lân lại chắc chắn nói ra lời kia như vậy.

Sầm Hảo Lân cũng đứng lên định nhắc nhở tiểu tỷ tỷ nên mang khăn che mũi thì đã nghe nàng nói: “Bệnh này không lây qua đường hô hấp, chỉ là các người sau khi trở về đều tắm rửa sạch sẽ bằng nước muối khử trùng. Không nên để bản thân dính vào dịch trong mục nước trên da người bệnh tiết ra.”

Nước biển cùng nước muối chỉ khác một chút hy vọng có thể kéo dài đến khi Cổ Sùng Kính nghĩ ra phương thuốc. Nàng đối với y học chính là không biết gì a, mặc dù lúc từ Hawaii trở về có bị ba nuôi ép uống một chén được chỉ là phun hết ra rồi.

“A Nguyệt vì sao biết?” Cổ Sùng Kính lúc này mới mở miệng hỏi. Nàng không biết về y dược lại có thể khẳng định như vậy?

Sầm Hảo Nguyệt có chút ngây ngô cười, nàng thuận miệng tìm ra một lý do chống chế: “Đó là mục nước nha, đầu phải xuất phát từ lục phủ ngũ tạng mà lây chứ.” Ngoài cách này ra nàng không còn biết nói gì nữa a, đầu thế nói cho bọn họ nghe bản thân xuyên qua chứ.

“Thật sao?” Trăm miệng một lời, vô số đôi mắt hướng nàng phóng đến.

“Thật a!” Sầm Hảo Nguyệt tự tin đặt đầu cười, ngoài ra nàng còn kể thêm vài nguyên liệu không thể ăn khi mắc bệnh sau đó chốt lại bằng lý do: “Nữ nhân đẹp đi đâu, đây là khi làm đẹp ta nghiên cứu ra.”

Đám nam nhân đều là trán chảy không ít vạch đen nhưng lời của Sầm Hảo Nguyệt nói bọn hắn nhất nhất nghe theo. Dù sao phòng bệnh cũng hơn chữa bệnh cơ mà.

Quan huyện lệnh bị bỏ quên liền lại lên tiếng: “Nhị vị vương gia đến đây xử lý công vụ liền lên trấn tá túc phủ của hạ quan, nào cần dừng trại gần đây.”

Hắn nghe này giờ cũng biết được đây chính là đôi tỷ đệ năm đó khiến Cù lão gia một phen chặt vật rồi. Năm đó phụ thân hắn tại chức hắn nghe không ít chuyện Cù lão gia bảo phụ thân hắn bức ép dân nữ nha, cũng may phụ thân hắn còn chưa kịp làm gì liền biết được thân phận của ba mẩu từ kia là ai.

Sát Duệ Kỳ nghe vậy liền nói: “Vậy tam hoàng huynh, A Nguyệt cùng Mộc đệ, Dĩ đệ đến đó đi, tam hoàng huynh thấy lời đề nghị này thế nào?” Hắn cùng vị hoàng huynh này không cùng đường tốt nhất cũng là tiến ra xa tránh hắn động tay động chân càng thêm rồi.

“Bốn vương ở lại cùng các người.” Sát Vu Thần nhân nhạ nói qua lại kịch liệt ho khan. Đã đến đây lý nào sẽ dễ dàng ly khai như vậy: “Ngược lại thập nhất hoàng đệ nên bảo trọng ngọc thể tránh phụ hoàng lo lắng.”

“Ta không đi, để Mộc đệ cùng Dĩ đệ đến đó là được.” Sầm Hảo Nguyệt cũng nhanh chóng cự tuyệt, ở đây chỉ có mình nàng từng mắc phải bệnh này lý nào sẽ ly khai.

Mặt của Sát Duệ Kỳ đen lại, đây là có ý tứ gì? Rất nhanh hắn liền hướng quan huyện lệnh nói: “Vậy liền để hai người ở lại trong phủ người, còn phiền người chiếu cố chiếu cố.”

“Vương gia khách sáo rồi, nhưng...” Quan huyện lệnh vẫn còn muốn lôi kéo quan hệ nên vẫn là thuyết phục Sát Duệ Kỳ. Kỳ thực Sát Vu Thần thế nào không quan trọng, nhưng Sát Duệ Kỳ thì khác, ngồi vị thái tử có thể sẽ nắm trong tay hắn nên hắn phải cố gắng lôi kéo quan hệ thật tốt.

Không để hắn nói hết Sát Duệ Kỳ phát tay áo bước trở về nơi đóng quân. Nếu Sát vu Thần nói như thế chính là hắn sắp xảy ra chuyện rồi, phải hảo hảo sớm trở về tắm nước muối trước cho thỏa đáng.

Sầm Hảo Nguyệt thấy cũng không còn gì để làm liền nói vài câu cùng rồi đi. Sau khi nàng rời đi mọi người nhìn thùng nước dưới bộ lọc nước quả nhiên

chảy ra trông suốt nha. Mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Sắt Vu Thần đang cầm tách trà trong tay khẽ run khiến nước trà nóng đổ vào tay. Làm sao có thể như vậy? Mắt hắn mở thật to nhìn theo bóng lưng tiểu kiều của Sầm Hảo Nguyệt đang dần dần xa, bàn tay nắm chặt đến nỗi tách trà cũng vỡ nát.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Điều mắc bệnh rồi

Sầm Hảo Nguyệt trở lại nói đóng quân cũng là hảo hảo tắm rửa một phen rồi tìm hai tiểu đệ đệ. Lúc này bọn hắn chính là nhăn mặt giận hờn vì trước khi rời đi Sầm Hảo Luân cho người giữ bọn họ rất chặt chẽ không cho tiến vào trong thôn. Vừa thấy đại tỷ đến bọn họ lập tức chạy đến hỏi:

“Đại tỷ vì sao không cho chúng ta cùng đi?”

“Nhốt người ta ở đây làm gì nha, người ta cũng sẽ không phá phách cơ mà.”

“Các người thu dọn một chút theo quan huyện lên trấn.” Sầm Hảo Nguyệt chỉ nói một câu ngắn gọn, nhãn thần kiên định nhìn hai tiểu đệ đệ.

“Vì sao a? “Sầm Hi Mộc chu môi đầy không cam lòng. Hắn muốn xem oai phong của Sắt Duệ Kỳ cơ mà.

Sầm Chi Dĩ muốn nói gì đó phản bác nhưng thấy được ánh mắt kia tất cả đều nhịn xuống. Đại tỷ rất ít sử dụng loại ánh mắt này nhưng một khi sử dụng chính là không thể thay đổi nha: “Tình hình không tốt sao?”

“Cũng không phải, chỉ là nếu có người nhiễm thêm bệnh sợ là được liệu cùng nước sẽ không đủ dùng.” Sầm Hảo Nguyệt ngồi xuống bên giường nhỏ nói: “Các người nhanh lên một chút đừng để người khác đợi.”

“Ta cũng giúp được cơ mà.” Sầm Chi Dĩ nhỏ giọng khí thấy đại tỷ xem hắn như gánh nặng.

“Các người chính là đang giúp a.” Sầm Hảo Nguyệt nhướn mày liễu nói: “Các người ở trên trấn đi xung quanh đo la giúp Ân bách khoa toàn thư xem có phát hiện chuyện gì khả nghi không? Còn nữa, được liệu thư sinh cần cũng phải nhờ các người thu thập.”

“Ân.” Nghe được bản thân lên trấn chính là giúp đỡ cả hai nhanh chóng vui vẻ đáp ứng. Không tiếp tục nhiều lời lập tức thu dọn rồi đi.

Lúc này có binh sĩ bảo Sắt Duệ Kỳ tìm Sầm Hảo Nguyệt nên nàng trước một bước dặn dò xong hai tiểu đệ đệ liền bước đến lều của Sắt Duệ Kỳ.

Bên trong lều Sắt Duệ Kỳ chau mày cẩn thận nghĩ rồi viết ra những thứ cần thiết trên tờ giấy Tuyên Thành trắng tinh, thấy được Sầm Hảo Nguyệt đến hắn nở nụ cười nhìn nàng: “A Nguyệt đến rồi!”

“Có chuyện gì?” Sầm Hảo Nguyệt không hề có kỵ mà bước đến ngồi bên cạnh hắn nhìn vào tờ giấy kia.

“Ta đang viết một số thứ cần thiết để Luân giúp ta trở về kinh thành chuyển đến. Theo người còn cần thêm thứ gì nữa?” Sắt Duệ Kỳ nói xong lại nhìn Sầm Hảo Nguyệt. Lúc này nghe nàng nói hắn biết nên sử dụng muối rất nhiều nên viết đầu tiên, thêm nữa chính là lương thực, được liệu phải đợi Cỗ Sùng Kính cùng đám thái y thảo luận xong mới biết được.

Sầm Hảo Nguyệt nhún vai bình thản đáp: “Ta không biết.” Nói xong nàng tự châm tách trà rồi nhấp nhấp.

Sắt Duệ Kỳ phì cười: “Chuyện lần trước ta vẫn chưa đa tạ người a, nếu không như vậy ta liền phải thú phi rồi.” Hắn cũng rất phục nàng nha, chuyện như vậy nàng cũng nghĩ ra được.

Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi nhìn hắn đầy nghi kỵ: “Người lo lắng như vậy để làm gì? Trong phủ của người cũng không thiếu nữ nhân, thêm một người đã là gì đâu.” Tuy đã lâu không gặp nhưng chuyện của nàng cũng thoáng nghe đám người Cỗ Sùng Kính nói qua. Thông phòng phu nhân đều là có đủ a, trác phi cũng có một người rồi.

Mặt của Sắt Duệ Kỳ đỏ ửng, hắn là để chính phi vị lại cho nàng. Chỉ là tình hình hiện tại vẫn là không phải thời điểm để nói ra câu này a.

“Người làm sao mặt đỏ như vậy?” Sầm Hảo Nguyệt vẫn chưa hiểu chuyện còn mang mặt áp sát mặt của hắn hỏi. Sẽ không phải là nàng vừa chọc vài câu liền thẹn thùng chứ, mà nàng nói chính là sự thật nha. Hay hắn vẫn chưa chạm vào đám nữ nhân kia? Chuyện này không thể nào!

“Không, không có gì.” Sắt Duệ Kỳ quay mặt tránh sang nơi khác. Nàng đây là muốn bức hắn nói ra sao?

Lúc này Ân Mặc Nguyên cùng Cỗ Sùng Kính và Sầm Hảo Luân cũng bước vào. Thấy được gương mặt đỏ bừng của Sắt Duệ Kỳ mọi người liền nghĩ rằng hắn đã cùng Sầm Hảo Nguyệt nói rõ ràng. Nhưng là nhìn lại Sầm Hảo Nguyệt nàng vẫn một bộ dạng chưa biết gì a.

Sầm Hào Lân bước đến kéo tiểu tỷ tỷ ra xa một chút: “Nguyệt nhi không được đến gần nam nhân khác.” Hắn cũng biết được Sát Duệ Kỳ muốn thú tiểu tỷ tỷ vì phi, chỉ là...chuyện này là không thể nào.

Cổ Sùng Kính ho khan hai tiếng bước vào nói ra được liệu mình cần. Ân Mặc Nguyên cũng viết ra một báo cáo để Sầm Hào Lân mang về kinh thành. Sát Duệ Kỳ bổ sung xong liền mang cả hai phong thư giao cho Sầm Hào Lân dẫn dò vài câu.

Sầm Hào Lân nhận được lệnh liền dẫn dò tiểu tỷ tỷ không nên cùng nam nhân khác thân cận nhất là Sát Duệ Kỳ rồi mới phi ngựa rời đi. Trước khi hắn đi Sát Duệ Kỳ nhớ được gì đó giữ lại to nhỏ bên tai hắn rồi mới thả người.

Buổi tối Sầm Hào Nguyệt ngủ không được liền bước ra ngoài thả bộ. Nàng nhớ lại số được liệu mà Cổ Sùng Kính nói hình như nàng cũng có chút ấn tượng. Dường như lúc ba nuôi bắt nàng uống thuốc nàng ngủi có vị của liên kiều, kinh nhân, xem ra y thuật của Cổ Sùng Kính quả tốt. Đoán chừng không bao lâu liền không sao nữa.

Sát Duệ Kỳ tâm trạng bất an cũng là bước ra ngoài, không ngờ thấy được Sầm Hào Nguyệt liền bước đến bên nàng ngồi bệt xuống: “A Nguyệt đang nghĩ gì mà xuất thần như vậy?”

Bị âm thanh kia kéo hồn nhập về xác Sầm Hào Nguyệt có chút giật mình cười phù nhận: “Không có gì nhớ lại chuyện lúc trước thôi.” Mắt nàng không nhìn hắn mà nhìn về bầu trời đầy sao kia, đôi mắt lóe tinh quang.

Sát Duệ Kỳ phì cười cũng không nói gì nữa. Giờ này hắn đang mong ước mau chóng giải quyết xong công vụ rồi nói cùng nàng. Bạn thân cũng không biết cảm giác yêu mà Ân Mặc Nguyên nói là gì, còn Cổ Sùng Kính lại miêu tả y như một chứng bệnh kinh niên không thể thoát vậy. Hắn chỉ biết hắn đối với nàng chính là hy vọng nàng bình an vui vẻ thôi.

Hai người ngồi ở ngoài im lặng thưởng thức tinh tú trên bầu trời vĩ đại. Ở trong một lều gần đó Sát Vu Thần lại khó chịu không thôi. Tay hắn giữ chặt cổ kiêu cực lực nghiền răng nghiền lợi đôi mắt trừng ra bên ngoài.

Bản thân hắn cũng không biết mình từ khi nào phát sinh ra triệu chứng này nữa. Chỉ biết mỗi lần nhìn thấy Sầm Hào Nguyệt cùng nam nhân khác thân cận lòng hắn lại nổi lửa, kể cả lúc sáng nhìn thấy nàng cùng Sầm Hào Lân nắm tay nhau hắn cũng là nhịn không được tự thuyết phục bản thân đó chỉ tỷ đệ song bào nên mới thân thiết như vậy.

Đến cùng hắn là trúng tà hay mắc phải chứng bệnh gì? Nghĩ tới nghĩ lui không thông suốt liền khề gọi người đến phân phó nói: “Bắt mạch cho bốn vương.”

Người được gọi chính là một trong tám kiêu phu lúc sáng. Người đó cung kính đưa tay buộc dây vào cổ tay của Sát Vu Thần rồi cẩn thận bắt mạch. Trong lòng đang thầm nghĩ chủ tử a chủ tử người có tiền đồ một chút có được không. Lúc nào cũng bảo người khác bắt mạch nhưng lại không nói ra triệu chứng bệnh làm sao hắn dám kê đơn linh tinh a.

“Chủ nhân cảm thấy trong người thế nào?” Bất không ra mạch bệnh hắn lại cung kính mang câu hỏi đã hỏi suốt mấy tháng qua ra hỏi.

Sát Vu Thần tức giận khề mắng: “Bốn vương biết thì còn cần phải hỏi nguoi sao?” Đám thuộc hạ này do chính tay hắn lựa chọn không lý nào vô phùng với căn bệnh của hắn như vậy.

Trán của tên thuộc hạ xuất hiện một giọt mồ hôi bắt đầu lăn xuống. Hắn liền kê cho chủ nhân vài than thuốc bổ rồi lui xuống cho người chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Quả là người làm

Sáng hôm sau, khi Sầm Hào Nguyệt thức dậy nàng vui vẻ vươn người thư giãn gân cốt liền nghe bên ngoài nhốn nháo. Sau khi vệ sinh cá nhân xong nàng liền ra ngoài mới biết hóa ra Sát Duệ Kỳ nhiễm bệnh dịch rồi nên sốt cao.

Nàng vội vàng bước vào trong lều thăm hắn, chỉ trong một đêm người hắn nổi không ít mục nước, cả khuôn mặt đỏ bừng đôi mắt nhắm nghiền lại. Đôi mày liễu của nàng nhíu chặt không lý nào bệnh trong một đêm lại phát tác nhanh như vậy a.

Nàng ngồi bên lay lay người hắn: “Oan gia, oan gia...” Hắn làm sao sẽ nhiễm bệnh? Ngay cả ma bệnh Sát Vu Thần sức đề kháng thấp như vậy cũng không nhiễm bệnh cơ mà.

“Ân.” Trong lúc mất đi ý thức, nghe được âm thanh êm ái của Sầm Hào Nguyệt Sát Duệ Kỳ có chút phản ứng. Đầu hắn giờ đây quay cuồng đến khó chịu, khó khăn lắm mới cố mở mắt lên nhìn nàng.

Cổ Sùng Kính khép hờ mắt nhìn Sầm Hào Nguyệt trách: “Hắn đã bệnh thế này rồi còn ở đây làm phiền hắn.” Thật tình người bệnh là cần nghỉ ngơi,

không lẽ giả hoàn khổ nhiều đến nỗi đạo lý đơn giản này cũng không nhớ?

Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi bước ra ngoài. Ân Mặc Nguyên nhìn thấy phì cười, đây là nàng giận dỗi đi. Chỉ là chưa đầy một lát sau đang thấy nàng mang hai chén nước bước đến đưa ra trước mặt hần ra lệnh:

“Uy hần dùng.”

“Đây là gì?” Ân Mặc Nguyên đầy cảnh giác nhìn hai chén nước.

“Nước muối và nước đường.” Sầm Hảo Nguyệt đáp trả xong cũng không nói hai lời nhét vào trong tay Ân Mặc Nguyên.

“Sùng Kính đã xem qua chưa?” Ân Mặc Nguyên tiếp nhận hai chén nước nhưng vẫn không động thủ. Hần làm sao dám để Sát Duệ Kỳ dùng bữa a.

“Nhanh đi.” Sầm Hảo Nguyệt có chút không kiên nhẫn khẽ quát. Hiện tại phải giúp hần hạ sốt trước những chuyện khác tính sau.

Sát Duệ Kỳ đang nghỉ ngơi nghe léo nhéo bên tai cũng là cau mày. Hần cố gắng ngồi dậy nói: “Đề ta.” Dù gì Sầm Hảo Nguyệt cũng thông minh như vậy không lý nào làm hại hần a.

Ân Mặc Nguyên bắt đặc dĩ đồ hần lên uy hần dùng hai chén nước.

Sầm Hảo Nguyệt thấy vậy liền cũng rời đi. Nàng bước vào thôn xem tình hình. Cổ Sùng Kính vẫn đang cùng đám thái y bận phổi được không ai để ý đến nàng.

Lúc này Sát Vu Thần cùng cổ kịu kia một lượt tiến vào đến bên cạnh nàng: “Thập nhất hoàng đệ cũng là bệnh rồi, người vẫn còn có gan bước vào?”

“Ma bệnh như người không sợ ta sợ cái gì?” Sầm Hảo Nguyệt hừ một tiếng lại nói tiếp: “Oan gia hần bệnh có chúng ta thương xót, người bệnh không ai thương xót đâu tốt nhất nên tự lo cho mình đi.” Nói xong nàng cũng bỏ đi nơi khác.

Sát Vu Thần ngồi trong kịu miệng liên tục co rút như trúng gió độc, hần lại hạ lệnh theo sát bước chân của nàng. Nha đầu này...hần đích xác không ai thương xót nha, nghĩ đến đây mắt lại nhanh chóng phủ xuống một tầng sương hàn lạnh lẽo.

“Bốn vương cũng không có yếu đuối như vậy.”

“Thật sao?” Sầm Hảo Nguyệt cao giọng lạnh trào mang theo tiểu ý chế nhạo. Chỉ bằng hần đứng còn không vững liền đủ chứng minh lời nói kia là hoàn toàn không chính xác rồi.

Trong lòng tám kịu phu thâm than khổ nữ nhân này là chán ghét chủ tử nên hành hạ bọn hần đây mà. Vì sao nàng đi mãi không ngừng chân như vậy cơ chứ? Nếu có thể bọn hần thực sự muốn trời nàng lại ném vào trong cổ kịu cho chủ tử a.

Mặt của Sát Vu Thần lại trận xanh trận đỏ cực kỳ khó coi. Nhưng lại không hiểu vì sao hần lại muốn đi bên nàng a. Không lẽ hần là loại người thích bị ngược đãi sao?

Rất nhanh đến chiều Sát Duệ Kỳ hạ sốt có thể ngồi dậy rồi. Sầm Hảo Nguyệt đến thăm thấy hần khỏe lại liền hỏi: “Người có làm theo ta nói tắm nước muối?”

“Có.” Sát Duệ Kỳ thẳng thắn đáp, không những như thế hần còn ngâm rất lâu a. Ngưng một hồi hần liền nói ra suy nghĩ của mình: “Ta nghi ngờ chuyện này do tam hoàng huynh làm.” Tuy Ân Mặc Nguyên tra không ra căn cơ nhưng hần vẫn là đoán được.

“Hôm nay ta đi xung quanh hỏi thăm thì biết được, trước khi dịch bệnh bùng phát mấy ngày có vài người lại tiến thôn vào ngôi nhà nhỏ lúc trước ta từng ở. Ta cũng đã đến đó xem nhưng không phát hiện được gì.” Sầm Hảo Nguyệt cũng là tâm trạng nặng nề nói ra chuyện mình biết.

Kỳ thực Sát Duệ Kỳ nói nàng mới nghĩ đến, không lý nào ai cũng không bệnh chỉ mỗi hần phát bệnh nha, lại còn nhớ lời nói hôm qua của Sát Vu Thần nữa. Đúng là quá khả nghi rồi.

“Đề Sùng Kính cùng Mặc Nguyên đi xem thử đi.” Sát Duệ Kỳ vừa nói vừa bôi thuốc mà Cổ Sùng Kính vì hần chuẩn bị lên người. Hiện hần không có mặt sam y nhưng Sầm Hảo Nguyệt cũng là mặt không đổi sắc nha.

Sầm Hảo Nguyệt tốt bụng giúp hần bôi thuốc lên lưng, dù gì hần cũng bôi không tới mà. Mặt của Sát Duệ Kỳ nhanh chóng nóng lên, cả tai cũng đỏ bừng. Sầm Hảo Nguyệt nghĩ hần lại phát sốt liền đưa tay lên trán hần kiểm tra nhiệt độ: “Lại sốt?”

“Không có, không có.” Sát Duệ Kỳ ngượng ngùng phủ nhận, nàng vì sao cái gì cũng không hiểu.

Sau khi nhận lệnh điều tra trở về Cổ Sùng Kính phát hiện ra một số được rất khả nghi liền mang về cùng đám thái y nghiên cứu. Ân Mặc Nguyên ngồi một bên viết thư báo về kinh thành.

Qua đi mấy ngày bệnh của Sát Duệ Kỳ không tiếp tục phát triển nữa cũng xem như là có thể tạm thời ngăn lại. Cổ Sùng Kính vẫn là nghiên cứu giải được. Ân Mặc Nguyên lại lên trấn tìm kiếm manh mối.

Sầm Hào Lân rút cuộc không phụ mong chờ của mọi người mang được cùng lương thảo trở lại. Vừa phục mệnh xong hắn liền đi tìm tiểu tỷ tỷ: “Nguyệt nhi, gia gia cùng cha nương rất lo lắng a, ta còn bị mắng một trận a.”

“Ta biết.” Sầm Hào Nguyệt cười hi hi đáp.

“Ta không ở nơi có cùng nam nhân nào thân cận không?” Sầm Hào Lân nghi hoặc hỏi. Có lẽ là không đi, dạo này mọi người đều bận rộn cơ mà.

“Ta thì không nhưng Sát Vu Thần thì có nha, mấy ngày hôm nay hắn đều đi theo ta.” Sầm Hào Nguyệt có chút bất đắc dĩ nói, nàng cũng không biết tên kia là phát bệnh gì mà thường xuyên đi theo mình nữa.

Sầm Hào Lân không có nói thêm gì nữa. Sầm Hào Nguyệt lại thấy lạ nên bước gần đến hắn, một người đã cau mày: “Người bị thương?” Đây là lý do hắn không dám bước gần nàng.

Sầm Hào Lân bất đắc dĩ kể ra dọc đường vận chuyện đồ dùng cần thiết đến liền bị hành thích. Không những như vậy còn là hành thích những mấy lần. Cũng may hắn sớm nghe theo lời Sát Duệ Kỳ chia làm ba đường mà tiến nên mới có thể bình an hoàn thành nhiệm vụ.

Lại qua đi mấy ngày, Cổ Sùng Kính quả nhiên tìm ra được phương thuốc rồi. Sát Duệ Kỳ cũng theo đó mà khỏi bệnh, tình trạng của thôn dân cũng tiến triển theo chiều hướng tốt. Mọi người rốt cuộc cũng có thể yên tâm rồi.

Hôm nay thôn dân đều khỏi bệnh mọi người chuẩn bị đồ hồi kinh phục mệnh. Đến trấn đón hai tên tiểu đệ đệ cùng hồi kinh, bọn hắn chính là tám lấy Sát Duệ Kỳ không buông tha. Miệng không ngừng hỏi linh tinh chuyện bản thân nghe ngóng được.

Sầm Hào Lân thấy được Sát Duệ Kỳ tiếp cận tiểu tỷ tỷ liền kéo nàng ra thì bị Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên trước một bước lôi qua một bên thuyết trình giải đạo lý.

“Người làm như vậy là có ý gì a?”

“Không để Nguyệt nhi thân cận nam tử khác.”

“Hắn cũng không phải nam tử khác.”

“Không những hắn mà các người cũng không được.”

“Không lẽ người muốn A Nguyệt cả đời không cần thân cận nữa a?”

Sầm Hào Lân á khẩu, hắn cũng đâu muốn như vậy chứ. Mắt bất giác nhìn về phía Sầm Hào Nguyệt đang ngồi nướng thịt gần đó. Nhưng là gả vào hoàng thất kết quả sẽ không tốt đẹp nha.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Hiểu lầm hiểu lầm

Sầm Chi Dĩ cùng Sầm Hi Mộc vây quanh đồng lửa luôn miệng ton hót. Sát Vu Thần ngồi trong cỗ kiệu nhân nhả dùng bữa. Sát Duệ Kỳ ngồi bên Sầm Hào Nguyệt cùng nàng nướng thịt.

“Cuối cùng công sự cũng đã xong chỉ còn chờ hồi báo phụ hoàng.” Khẩu khí của Sát Duệ Kỳ đầy nhẹ nhõm như vừa vất được gánh nặng nghìn cân vậy.

“Không còn gì vui nữa, oan gia chi bằng người nhận thêm nhiệm vụ nào xa xa làm đi, chúng ta lại theo người đi chơi.” Sầm Hào Nguyệt vỗ vai hắn vui vẻ đề nghị. Hồi kinh không còn gì vui nữa lại sắp phải đối mặt với khuôn mặt giận dữ của soái gia gia nha.

“Chúng ta bận tới mặt tới mũi người còn muốn chơi.” Sát Duệ Kỳ nhếch môi đầy cảnh giác nhìn nàng. Rõ ràng là công sự lại bị nàng biến thành thú vui tiêu khiển rồi.

“Nhưng là ta trở về liền bị mắng.” Sầm Hào Nguyệt cup mi xuống bày vẻ ủy khuất.

“Nếu sớm biết thì đừng làm, giờ mới biết sợ có phải hay không quá muộn rồi?” Sát Duệ Kỳ phì cười, nàng làm việc không chú ý hậu quả, bất chấp mọi thứ.

Ngay lúc Sầm Hào Nguyệt mở mồm muốn phản pháo thì một loạt hắc y nhân xuất hiện. Sầm Hào Lân hô to: “Bảo vệ vương gia.”

Một đám binh sĩ nghe lệnh lập tức chạy đến bảo hộ nhị vị vương gia cùng tỷ đệ Sầm gia ở bên trong vòng vây. Đôi mắt đầy cảnh giác nhìn đám hắc y nhân trước mặt, tay cầm chặt vũ khí, chuẩn bị tư thế phòng thủ.

Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên mau chóng chạy vào vòng vây. Dù gì bọn họ cũng là tay trái gà không chặt, đứng bên ngoài nhờ bị bắt chết thì không nói, sợ lại biến thành gánh nặng của mọi người. Sát Duệ Kỳ cảm nhận được sát khí rõ ràng nên biết đám binh sĩ nhất định không địch lại liền cũng rút trường kiếm đứng song song với Sầm Hào Lân.

Tám kiểu phu kia biết võ công nhưng lại không chút động đậy, chỉ là hộ ở trước kiểu của Sát Vu Thần. Đôi mắt phóng lên trên người đám người trước mặt.

Chưa được năm giây đã thấy hai bên lao vào chém giết. Sầm Hi Mộc nhìn thấy cảnh này liền hô to cổ vũ: “Duệ vương ca ca cố lên.”

Sầm Chi Dĩ nhanh chóng nhặt một nhánh cây bên dưới hộ trước Sầm Hi Mộc. Lấy thân thủ của hắn hiện tại địch không lại đám người kia nhưng vẫn phải thụ hộ đệ đệ an toàn.

Sầm Hào Nguyệt ôm trán ngao ngán, đang đánh nhau a. Tình cảnh trước mắt toàn đánh bằng nội lực nàng vô pháp tham chiến. Nàng tuy không có nội công nhưng cũng không rảnh rỗi mà cầm phi tiêu trong tay chuẩn xác đứng từ xa ném đến đám hắc y nhân.

Đột nhiên Cổ Sùng Kính ở phía sau nàng la to, xoay người lại nàng rút nhanh đôi uyên ương song đao tiếp nhân trường kiếm chém đến. Đờ qua một đao thân người nàng bị áp xuống khuỷu một nửa.

Sầm Chi Dĩ ở gần đó lập tức cầm nhanh cây đánh tới vậy nàng mới có thể lấy lại được thế đứng.

“Dĩ đệ lùi xuống.” Ném cho tiểu đệ đệ một câu nàng trực tiếp xông lên.

Sát Vu Thần ở trong cổ kiểu, tầm mắt chậm rãi quan sát thân thủ của từng người, đôi tay xoay tròn hai viên ngọc, nhãn thần vô cùng lãnh tĩnh. Nha đầu này thân thủ không tệ chỉ tiếc rằng không có nội lực.

Bên kia Sầm Hào Lân thấy tiểu tỷ tỷ cũng xuất thủ hắn lo lắng không ngừng. Sầm Chi Dĩ thấy vậy liền hô to: “Nhị ca tập trung, ta lo cho đại tỷ.” Hắn nói xong cũng cúi người nhặt một thanh trường kiếm của người nào đó chết lưu lại phòng thủ. Kinh qua buổi huấn luyện lần trước hắn là biết được thực lực của từng người nên thấy đại tỷ chống không nổi hắn liền giúp một tay.

Sầm Hào Nguyệt bên này tuy thân thủ hai đời nhưng là đối phương có nội lực nàng rất nhanh liền chống không nổi nữa rồi. Lúc này Sầm Chi Dĩ cũng chạy đến tiếp thì lại có thêm một hắc y nhân xuất hiện.

Sát Duệ Kỳ nhanh chóng kết thúc vài tên hắc y nhân liền giao cho Sầm Hào Lân rồi chạy sang giúp Sầm Hào Nguyệt.

Rất nhanh đám hắc y nhân bị hạ lần lượt nằm xuống. Sầm Hào Nguyệt nắm chặt song đao há mồm thở dốc liên tục. Đây chính là thích khách trong truyền thuyết sao? Thật khó đối phó!

Sầm Hào Lân cầm thanh Viễn Lai kích còn nhỏ tiên huyết chạy đến lo lắng nói: “Nguyệt nhi không sao?”

“Còn tốt.” Sầm Hào Nguyệt nói đứt quãng vỗ vỗ ngực cho thuận khí. Nguyên lai mỗi lần đánh với soái cha đều là được nhường, hiện thực chiến chỉ có mỗi mình nàng chất vật thể thâm mà thở dốc đám người còn lại vẫn là nguyên vẹn a. Kể cả Sầm Chi Dĩ nhỏ tuổi mà vẫn còn không thể thâm như nàng.

Ngay lúc này một tên thích khách nằm bên dưới bê bết máu cổ dùng sức lực cuối cùng ném phi tiêu vào đám người. Sát Duệ Kỳ thấy được ôm lấy Sầm Hào Nguyệt xoay một vòng bản thân trúng ám khí ngay lưng rồi ngã xuống.

Máu chảy ra đều là màu đen, Cổ Sùng Kính hô to: “Nguy, ám khí có độc phải xử lý.” Ân Mặc Nguyên vội vã cùng Cổ Sùng Kính đỡ Sát Duệ Kỳ vào bên trong.

Sầm Hi Mộc phần nộ rút một thanh chủ thủ luôn mang theo bên người hướng thích khách lúc này không chút do dự đâm xuống. Hắn sinh ra ở biên cương chuyện chém giết thấy không ít cũng không phải lần đầu tiên giết người đâu.

Sầm Hào Nguyệt thấy được kinh hô: “Dĩ đệ, người...” Hắn chỉ mới bảy tuổi có thể cầm kiếm giết người, lại còn thành thực đâm ngay điểm chí mạng? Đây đúng là chuyện khó tin nhất!

Sầm Chi Dĩ rất bình tĩnh ở bên giải thích: “Lúc chúng ta đến phía bắc giúp đỡ Quân tướng quân, có không ít thích khách xâm nhập, Dĩ đệ cũng đã giết không ít tên rồi a.” Ý hắn chính là đại tỷ không cần kinh ngạc như thế.

Đứt lời hắn cùng Sầm Hi Mộc cũng chạy đi xem Sát Duệ Kỳ.

Sầm Hào Lân bình tĩnh chỉ huy người thu dọn tàn cuộc rồi bước vào xem Sát Duệ Kỳ, dù sao người ta cũng là cứu tiểu tỷ tỷ. Sầm Hào Nguyệt như được nhắc nhở liền nhớ ra mấy đệ đệ của nàng đều là ở biên quan nha, chỉ là một tiểu hài tử bảy tuổi tay sớm nhuốm máu...

Nàng mắt mang hận ý trừng Sát Vu Thần: “Ngươi chỉ biết ngồi đó không thể giúp được gì sao?”

“Theo ngươi bốn vương giúp được gì?” Âm thanh hư nhược của Sát Vu Thần truyền ra, lại kèm theo vài tiếng ho khan.

“Ngươi không được nhưng thủ vệ của ngươi được.” Sầm Hào Nguyệt vẫn không cam lòng nói.

Sắt Vưu Thần ho khan xong lại lạnh nhạt đáp: “Bọn hần ra giúp lấy ai thù họ bốn vương?” Đừng mong hần giúp đỡ.

“Ồ đó có đến tám người, người cử vài người giúp không được sao? “Sầm Hảo Nguyệt điên tiết rống lên, vốn là thắng thế lại biến thành cục diện như vậy.

“Bốn vương không quen. “Sắt Vưu Thần khẽ hừ một tiếng.

Sầm Hảo Nguyệt không còn biết nói gì nữa tức giận xoay người rời đi. Nàng cũng là bước vào trong xem Sắt Duệ Kỳ thế nào. Hần là cứu nàng nên mới bị thương cùng trúng độc.

Vừa vào bên trong đã thấy độc được xử lý xong. Cổ Sùng Kính đang cẩn thận giúp Sắt Duệ Kỳ bôi thuốc. Sầm Hảo Lâm vội vã che lên mắt của tiểu tỷ: “Nguyệt nhi không được nhìn thân thể nam tử.”

Ân Mặc Nguyên vốn đang lo lắng liền thăm phi cười bày vẻ ủy khuất thán: “Thân thể của ba người chúng ta sớm bị nàng nhìn hết mấy lần a, thật là thiệt thòi!”

Sầm Hảo Nguyệt kéo tay tiểu đệ đệ xuống không để ý đến hai tên vừa phát ngôn mà hỏi: “Hần sao rồi?” Chân nàng cũng bước đến bên giường ngồi xuống.

Sầm Hi Mộc khăn trương bắt lấy tay đại tỷ nói: “Đại tỷ, Duệ vương ca ca hần...”

Sầm Hảo Nguyệt nhìn thấy sắc mặt ai cũng không tốt liền lo lắng lay bà vai của Sắt Duệ Kỳ: “Oan gia, người làm sao?” Hóc mắt của nàng cũng đỏ lên không ít, sống mũi có chút cay rồi.

Không thấy hần phản ứng để nước mắt của nàng trào ra liên tục. Sẽ không phải cứu nàng một mạng hần liền mất mạng chứ: “Oan gia người tỉnh lại cho bốn tiểu thư, Sắt Duệ Kỳ!”

Sắt Duệ Kỳ khẽ cười, cả người run run rồi chậm rãi xoay lại, đưa tay giúp nàng lau nước mắt: “Ta không sao, người sao lại khóc thành cái dạng này a?” Hần cố ý thử nàng, khóc đến trình độ này có lẽ cũng là có chút gì đó với hần đi.

Sầm Hảo Nguyệt biết mình bị gạt tức giận dấm vào ngực hần mắng: “Oan gia chết tiệt dám lừa bốn tiểu thư.”

Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên lúc đầu là che miệng lên lút cười hiện chính là phá ra cười ha hả. Sầm Hảo Nguyệt cũng có lúc dễ bị lừa như vậy, lúc này bọn hần là thông đồng giúp Sắt Duệ Kỳ thôi.

“Đau!” Sắt Duệ Kỳ nắm lấy tay nàng bật cười: “A Nguyệt đối xử với người bệnh như vậy? Ta không có lừa người, là ta ngủ bị người làm đau lồi tỉnh.”

Sầm Hảo Nguyệt rút tay lại lau nước mắt mím môi mắng: “Các người thông đồng lừa gạt bốn tiểu thư.” Nàng trừng mắt ba tên tiểu đệ đệ.

Vừa lúc thấy được ba đôi mắt ngây thơ không hiểu chuyện nhìn mình. Bọn hần cũng là không biết gì đi?

Ân Mặc Nguyên vội gờ tay thể hiện thái độ đầu hàng giải thích: “Nãy giờ ta vẫn chưa có nói gì nha, là bản thân người hiểu lầm a.”

Cổ Sùng Kính cười ha hả nói: “Lúc này là ta chưa kịp đáp nha, hần chỉ bị thương, độc lấy ra kịp thời nên không ảnh hưởng gì.”

Sầm Hảo Nguyệt tức giận bỏ ra ngoài. Ba tên tiểu đệ đệ cũng là bước theo sau giải thích với nàng. Bọn hần vào sao thực sự không biết thứ gì.

Ba tên nam tử ở bên trong cười khẽ một trận. Có lẽ lần này cùng nàng nói sẽ có kết quả!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Hung tin đến rồi

Sau khi hồi kinh, chuyện Sắt Duệ Kỳ bị thương cũng không truyền ra ngoài, hoàng thượng ban thưởng cho Sắt Duệ Kỳ cùng Cổ Sùng Kính và đám thái y. Ân Mặc Nguyên tra không ra đầu mối đành cùng Sắt Duệ Kỳ thương lượng qua nên nói với hoàng thượng là do hạn hần nên mầm bệnh này sinh, thế nên cũng được thưởng một ít.

Sắt Vưu Thần không giúp được gì nên không thưởng. Sầm Hảo Lâm có công cũng được thưởng nhưng không có thắng chức. Sầm Hảo Nguyệt cũng có công nhưng lại tự ý đi cùng không thưởng không phạt.

Ba tỷ đệ Sầm gia hồi phủ bị mắng cho một trận nhưng soái gia gia vẫn là thương tiếc nên không có phạt mà chỉ cảnh cáo nhẹ nhàng.

Hoàng thượng thiết yến chúc mừng quốc nạn đã qua, nhân tiện bày một thế cờ khác ngấm bức mọi người đến tham gia đồng đủ. Khi thiếp mời cùng với thánh chỉ được thái giám thiếp thân của hoàng thượng mang đến Sầm phủ, Sầm Hảo Nguyệt lúc đầu rất ngoan ngoãn nhưng đến khi nghe tuyên chỉ cực kỳ kích động đứng lên hét to: “Nhảm rồi, chính là người đọc nhảm rồi.”

Thái giám kia nhỏ giọng giải thích: “Sầm tiểu thư bình tĩnh, thánh chỉ cũng đã soạn sẵn rồi không dám thêm bớt chữ nào.”

“Nói vậy.” Sầm Hảo Nguyệt hung hãn bước đến giật thánh chỉ mở ra xem. A, có lẽ nàng điên mất thôi, lý nào tên nàng có trong danh sách tuyên phi của Sát Vưu Thần cơ chứ. Có chết nàng cũng không lấy tên bệnh hoạn ích kỷ kia đâu.

“Nguyệt nhi!” Sầm Bí Uy lo lắng giữ lấy nàng cướp thánh chỉ trả lại cho thái giám kia. Hắn cũng kích động không kém, không lẽ hoàng thượng chỉ vì lần tặng hoa đăng kia mà muốn mang nữ nhi của hắn cho Sát Vưu Thần vì phi sao?

“Chuyện này...” Sầm Minh Kiệt cũng trợn trợn hoang mang nhìn thái giám. Làm sao giúp tôn nữ mới tốt đây, ai lại muốn gả cho một tên bệnh quanh năm cơ chứ, nhờ như sơ sót chính là ở quả cả đời rồi.

Sầm Hảo Nguyệt ngửa đầu gầm lên: “Là tên nào soạn thánh chỉ này, nếu bốn tiểu thư mà biết được nhất định sẽ...”

Lời còn chưa nói hết đã nghe âm thanh quen thuộc mang theo tiểu ý truyền vào tai: “Sẽ thế nào? Sầm nha đầu muốn làm gì Trẫm?”

Mọi người kinh hãi đồng loạt nhìn ra cửa, nơi phát ra âm thanh. Một thân ảnh vàng chói đập vào mi mắt, mọi người đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

Sầm Hảo Nguyệt đứng yên bất động không thể tin tưởng, rất nhanh nàng nở một nụ cười lấy lòng tiếp lời: “Ai đó, người ta nhất định sẽ hảo hảo hưởng người đó học tập nha, chữ viết bên trên thật là đẹp, người ta rất là thương thức nha.” Nghĩ không ra lần này là hoàng thượng đích thân soạn chỉ a. Nàng hận nàng hận nàng hận!

“Lúc này khẩu khí cũng không tốt thế này.” Hoàng thượng chậm rãi bước vào cho miễn lễ rồi được mời đến chủ vị ngồi.

“Là nhờ hồng phúc của hoàng thượng nha, người ta vừa thấy hoàng thượng đột nhiên tinh thần tốt hẳn ra.” Sầm Hảo Nguyệt vẫn là không hề đỏ mặt, mắt cũng không chớp, nói dối. Lúc này lửa giận trong lòng nàng phải cực lực nén lại a.

Hoàng thượng hài lòng với câu trả lời ‘ừm’ một tiếng trầm rồi nhấp qua ngụm trà nóng. Kỳ thực lúc này trong lòng cực kỳ cảm thấy buồn cười, nàng nói dối mà mặt không chút đổi sắc nha. Hắn lại đưa mắt mang đầy tiểu ý nhìn qua mọi người rồi nói: “Chữ muốn đẹp thì phải kiên nhẫn luyện.”

“Tạ hoàng thượng chỉ giáo người ta lĩnh tâm.” Sầm Hảo Nguyệt nói xong bước đến ghế của mình không chút cố kỵ ngồi xuống.

Sầm Minh Kiệt tránh hoàng thượng trách tội tôn nữ vội vàng lái qua vấn đề khác: “Không biết lần này hoàng thượng đại giá quan lâm, lão thần không đích thân ra ngoài nghênh tiếp còn thỉnh hoàng thượng thứ tội.”

“Trẫm là có ý đến muốn xem thái độ của Sầm nha đầu không trách tội.” Hoàng thượng nhàn nhạt nói.

Hắn quả là có ý đến xem, không nghĩ đến nha đầu này phản ứng mạnh như vậy. Đều do hoàng hậu mấy lần đến làm phiền hắn chuyện hôn sự của Sát Vưu Thần, lại nói nhớ đến chuyện hoa đăng lần trước nên hắn cũng muốn hạ chi tứ hôn. Chỉ là nếu như vậy liền có chút ủy khuất Sầm gia nên cố ý tổ chức tuyên phi yến, nếu là Sát Vưu Thần thực sự nhìn trúng nha đầu này liền chọn chắc rồi.

Sầm Bí Uy lên lau qua mồ hôi trên trán cười ha ha hai tiếng: “Hoàng thượng vất vả rồi, nhưng là lấy thanh danh của nữ nhi sợ là...”

Còn chưa nói hết câu hoàng thượng nhanh chóng trực tiếp đánh gãy: “Trẫm đã lâu không đến Sầm phủ, muốn đi xem một chút xem có thay đổi gì không?”

Bất đắc dĩ hai phụ tử Sầm gia phải bồi hoàng thượng. Hoàng thượng làm thế này chứng tỏ không cho bọn hắn có cơ hội từ chối. Phí Khả Doanh đốc thúc trừ phòng sợ là hoàng thượng sẽ ở đây dùng bữa. Bốn tỷ đệ Sầm gia nhìn cái thánh chỉ chứng mất kia như muốn ăn tươi nuốt sống nó.

Lúc này Sát Duệ Kỳ biết tin cũng lập tức phóng ngựa chạy đến Sầm gia. Sầm Hảo Nguyệt sớm trở về Trúc viên cùng Sầm Hảo Lân thương lượng kế sách, Sầm Chi Dĩ bị soái gia gia lôi đi cùng nên người đón hắn là Sầm Hi Mộc.

“Duệ vương ca ca đến rồi a, vết thương của người thế nào?”

“Đã tốt.” Sát Duệ Kỳ đưa ngựa cho gia đình xong liền hỏi: “A Nguyệt đâu?”

“Ở Trúc viên a, ta đưa người đi.” Sầm Hi Mộc kéo tay áo của Sát Duệ Kỳ hướng Trúc viên bước.

Sát Duệ Kỳ cũng là khẩn trương bước theo hắn. Lần đầu đến viện của Sầm Hảo Nguyệt hắn cũng có chút ngại ngùng a. Nhìn toàn viện rất thanh nhã lại tạo cảm giác gần gũi nha. Đẩy cửa vào liền thấy Sầm Hảo Nguyệt nằm dài trên bàn sách, Sầm Hảo Lân lại ngồi một bên nhủ mồm.

“Các người làm sao, ta vừa nghe tin liền đến a.”

“Còn thế nào được, mau lôi phụ hoàng người trở về cùng đi.” Sầm Hảo Nguyệt không buồn nhúc nhích chỉ xua xua tay.

Sắt Duệ Kỳ bật cười: “Chỉ là tuyển phi yến, ta cũng không tin tam hoàng huynh sẽ chọn người.” Nàng thông minh như vậy sẽ không vì chuyện này mà buồn chứ!

Sầm Hào Lân nghiêm mặt hỏi ra suy nghĩ trong lòng: “Vì sao hoàng thượng lại chọn Nguyệt nhi?”

“Nghe mẫu phi nói là hoàng hậu đề nghị, nàng sợ tam hoàng huynh cô độc nên mới bảo phụ hoàng tứ hôn.” Sắt Duệ Kỳ ngồi xuống đối diện nhận lấy tách trà Sầm Hi Mộc mang đến: “Đa tạ Mộc đệ.”

“Ý người là hoàng hậu nhớ đến Thanh Đăng yến năm đó?” Sầm Hào Nguyệt ngẩng đầu nhìn Sắt Duệ Kỳ, đôi mắt thể hiện thập phần buồn bực.

“Àn, yên tâm ta không để người gả cho tam hoàng huynh.” Sắt Duệ Kỳ trầm đĩnh chặt sắt nói. Hắn biết hoàng hậu không muốn lợi dụng thế lực của Sầm gia nhưng là như vậy liền sẽ bắt lợi cho hắn vì Sắt Vu Thần chính là phe Sắt Ngạo Lang a. Lại nói lý nào hắn để nàng cứ như vậy bị gả đi làm hoàng tẩu của hắn chứ.

Sầm Hào Nguyệt buồn chán thờ dài một hơi. Sầm Hào Lân nhét vào miệng nàng một viên hạt sen tẩm đường: “Đừng buồn, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng.”

Sầm Hi Mộc nghe cũng hiểu được đại ý, hắn bấu môi kéo kéo tay áo của Sắt Duệ Kỳ: “Người ta muốn Duệ vương ca ca làm tỷ phụ cơ.”

Nghe xong cả ba người đều chình lảng, người sắc nước trà, người sắc nước bọt, người nghẹn hạt sen nói không nên lời nhìn tên tiểu tử vừa phát ngôn. Sầm Hào Lân ho khan xong vội trách: “Mộc đệ không được ăn nói linh tinh.”

“Người ta nói sự thật nha, hôm đó Duệ vương ca ca giúp đại tỷ đỡ...” Vừa nói đến đó đã bị Sầm Hào Nguyệt nhào qua che cái miệng nhỏ không biết chừng mực kia lại. Tên tiểu tử này ăn nói linh tinh gì thế không biết, lỡ như ảnh hưởng tình bằng hữu giữa hai người bọn họ liền không tốt.

Sắt Duệ Kỳ bật cười không đáp hắn chỉ đưa tay xoa đầu nhỏ của Sầm Hi Mộc. Tên tiểu tử này nhanh miệng như vậy, nhưng là hắn thích!

Nói qua một hồi hắn vội vã tiến cung vì Tiêu hiền phi cho triệu kiến. Hoàng thượng dùng qua bữa cũng hồi cung. Cả Sầm gia đều bị một không khí u ám bao trùm. Cứ nghĩ thoát được hôn sự với Sắt Duệ Kỳ nay lại xuất hiện thêm một Sắt Vu Thần a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: May mắn thoát hiểm

Không chỉ có Sầm gia mà các quan viên đại thần trong kinh thành nhận được thiệp mời cũng là chật vật bất kham. Hoàng thượng lợi dụng lần này hai vương tử khai hoàn trở về mà thiết yến tổ chức luôn tuyển phi yến. Lại nói chính là đích thân soạn chiếu, nếu không tham gia liền bất kính rồi.

Đám nữ nhân bị điểm tên trong thánh chi người khóc nháo đòi tự sát, người ngắt xiu dây đứt các thể loại. Để đề phòng có người lén lút tránh hoặc giả bệnh không tham gia hoàng thượng còn ghi chú thêm dòng nhỏ ‘không có trường hợp ngoại lệ’. Thế nên trừ phi là chết, bởi nếu bị bệnh liệt giường vẫn phải lếch xác tham dự.

Sau đó kinh thành truyền ra nhiều người chịu không được muốn quyền sinh hoàng thượng cho dán thông cáo, hộ nào có nữ tử bị điểm tên mà quyền sinh liền xử chém cả nhà thể mới an ổn.

Tối hôm nay Sầm Hào Nguyệt vẫn một phen công phu trang điểm y phục lộng lẫy tiến cung, dù bất cứ trường hợp nào vẫn phải đẹp. Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy liên tục thay phiên nhau khuyên nàng nên trang điểm xấu một chút tránh bị nhìn trúng nhưng nàng kiên quyết không nghe.

Cùng nhau tiến cung, vừa đến nơi tổ chức yến hội chính là thấy đám nữ tử toàn bộ đều ảm đạm, phục sức trên người thứ nào nên giảm liền bị lột sạch sành sanh. Nói ra chính là hoàn khổ nữ Sầm gia Sầm Hào Nguyệt nàng nổi bật nhất a.

Hoàng thượng cao hứng cho đám nữ nhân bước ra biểu diễn tài nghệ. Chỉ là người bảo không khỏe, người nói tay đau các thể loại toàn bộ khước từ.

Sắt Vu Thần ngồi bên nhàn nhạt ho rồi hừ nhọc nói: “Nhi thần tịch mệnh đã lâu, phụ hoàng không nên miễn cưỡng các nàng...”

Đám người im lặng lắng tai nghe liền vui sướng vô độ. Kinh Lang vương quả thật là đệ nhất thiện nhân a, nhất định sẽ được trời cao phù hộ. Chỉ là bọn họ còn chưa tận hưởng lại tiếp tục nghe.

“Chỉ bằng để nhi thần ném tú cầu chọn thân là công bằng nhất, nhi thần cũng muốn thay đổi sinh hoạt một chút.”

Tâm trạng của mọi người đều tuột dốc thảm hại. Trong lòng lúc này tăng bốc hấn lúc này đều là nguyên rủa không tiếc lời.

Hoàng hậu nghe được cũng vô cùng vui mừng đưa khăn thấm nước mắt. Hải tử này luôn là chồng đối này hiện lần đầu thuận theo ý nàng a.

Hoàng thượng lại càng chắc chắn Sát Vu Thần là chọn trúng Sầm Hảo Nguyệt bởi hoàn cảnh nữ không biết nữ hồng cảm kỳ thi họa, ném tú cầu chính là cho nàng mặt mũi lớn. Tuy đám nữ nhân ở đây đều là viện cố không muốn phô trương tài nghệ nhưng hẳn thập phần xác nhận mình suy đoán chính xác.

“Tốt để các nàng bước ra đi.”

Hoàng hậu cao giọng phân phó: “Mau mang tú cầu đến cho hoàng nhi.”

Đám nữ quyền run rẩy chậm rãi bước ra, cả đầu cũng không dám ngẩng. Không ai dám đứng trước toàn bộ lui về phía sau, tránh xa cổ kiêu kia.

Sát Ngao Lang đương nhiên nhân cơ hội này củng cố thế lực của mình: “Các cô nương xếp hàng theo tôn ti là được.” Như vậy Sầm Hảo Nguyệt chính là đứng gần Sát Vu Thần nhất, liền rất dễ ném trúng, hy vọng tên bệnh hoạn kia không làm hấn thất vọng.

Sát Duệ Kỳ nghe vậy liền ngăn cản: “Hồi phụ hoàng, nhi thần cho rằng như vậy rất không công bằng, chỉ có các cô nương của đại thần phẩm hàm lên trước nhất định được chọn vậy sẽ ủy khuất những người đứng sau.”

Đám nữ quyền vốn là đang cao hứng liền bị Sát Duệ Kỳ tát cho một thùng nước lạnh. Nhưng lời này lại rất có lý nha, xưa nay tuyển phi các nàng đều tranh đứng đầu nhưng hiện lại không muốn nữa a.

Mọi người không thể phản bác thế là cứ theo lời của Sát Duệ Kỳ mà làm. Sầm Hảo Nguyệt chính là đứng ở dây chót, đám nữ nhân đứng cùng nàng đều mang ý cười vì các nàng nghĩ rằng ma bệnh kia sẽ không ném tới chỗ các nàng được.

Sát Vu Thần nhận xong tú cầu, đôi tay thon dài của hấn run run lộ ra khỏi cổ kiện. Đôi mắt nhanh chóng tìm đến thân ảnh nổi bật nhất trong đám người mà ném.

Mọi người đều là nín thở nhìn theo phương hướng bay của tú cầu. Do trời tối nên phải mở to mắt mới có thể thấy được tú cầu. Có người chờ không được khăn trương nín thở đến ngất xỉu, có người thấy tú cầu bay qua mình liền thờ phào.

Với một người học võ như Sầm Hảo Nguyệt căn cứ theo hướng bay của tú cầu nàng biết nó sẽ rơi đến đâu. Sát Vu Thần chính là muốn lấy nàng sao? Muốn có thế lực của Sầm gia? Không dễ như vậy đâu.

Sát Duệ Kỳ thấy không xong vội dùng nội lực phóng một hạt tảo đồ làm lệch hướng đi của tú cầu. Sát Ngao Lang lại dùng nội lực phóng một hạt sen chinh lại. Cứ thế này tú cầu không thể hạ khiến mọi người càng thêm lo lắng, tràn đầy mồ hôi.

Sầm Hảo Lân thấy được tú cầu sắp hạ vội đánh lạc hướng hô to: “A Lan nhặt được tú cầu sao?” Do những người ở phía trên rất khó thấy được nên hấn mới cố ý như vậy.

Ánh mắt của mọi người mở to tập trung trên người Quân Tử Lan đứng ở cách Sầm Hảo Nguyệt một đoạn. Quân Tử Lan hiểu được ý của Sầm Hảo Lân liền vờ đưa tay kéo hai nữ nhân gần mình ngã xuống phía sau để thêm một nữ nhân khác.

Sầm Hảo Nguyệt nhân cơ hội này canh tú cầu rơi vào người mình rồi đá đến bên váy của nữ nhân đứng trước hô to: “Chúc mừng vị tiểu thư này nhặt được tú cầu.” Sát Vu Thần đáng chết, bốn tiểu thư lột da người, cư nhiên dám ném bốn tiểu thư.

Nữ nhân phía trên đang hiếu kỳ nhìn Quân Tử Lan liền nghe được bị điểm danh. Mở to mắt nhìn lại tú cầu đã ở dưới váy của mình liền kích động ngất xỉu.

Sát Vu Thần kéo khoe môi, nha đầu này cư nhiên lừa gạt mọi người. Nếu không phải phụ hoàng cố ý tổ chức vào buổi tối xem nàng còn có thể thế nào chạy thoát khỏi tay hấn. Bất quá nàng muốn chơi, bốn vương bối.

Cả Sầm gia cùng Sát Duệ Kỳ bọn họ đều là thờ phào nhẹ nhõm. Cũng còn may là có Quân Tử Lan đứng ở đó a, nếu không không biết tính làm sao cho tốt.

Sát Ngao Lang ngóng dài cổ nghe được triệt để thất vọng hừ một tiếng khá kêu. Nhưng vậy mà cũng không thu thập được, thật tức chết hấn a. Không cam lòng hấn đứng lên ôm quyền nói: “Thỉnh phủ hoàng cho ném lại lần nữa, lúc này loạn thành một đoàn không thể xác định được.” Nhất định là Sầm nha đầu giờ trò rồi.

Sát Duệ Kỳ cũng đứng lên ôm quyền nói: “Phụ hoàng, tú cầu là nhân duyên trời định cho dù có ném bao nhiêu lần thì kết quả cũng chỉ có một mà thôi.”

Hoàng hậu vốn là cũng cảm thấy có chuyện không bình thường cũng định mở miệng thỉnh cầu hoàng đế cho ném lại thì Sát Vu Thần lại lên tiếng: “Thập nhất hoàng đệ nói có lý, nhi thần cũng một chuyện này cứ thế mà định xuống đi, nhi thần xin phép trước cáo lui.”

Hoàng thượng nghe vậy cũng là chuẩn tấu liền tứ hôn cho hấn với nữ nhân nhận được tú cầu. Mọi người đều vui mừng như pháo hoa ngày tết, có ma chết thay rồi không vui sao được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Thương người hại mình

Sau hôm đó nữ nhân kia đòi khóc nháo đủ kiểu truyền vào tai của Sầm Hảo Nguyệt khiến nàng có chút lương tâm bất an. Thế là bản thân thương lượng cùng Sầm Hảo Lân Sát Duệ Kỳ.

Lúc đầu hai người kia cũng là phản đối cách làm của nàng nhưng sau lại cảm thấy nàng nói có đạo lý liền nghe theo.

Đúng vào hôm hôn lễ được diễn ra Sầm Minh Kiệt lệnh cho Lưu cô vấn theo tôn nữ một tất cũng không rời vì sợ nàng gây rối tự hại mình. Nhưng thật không may, một lần nữa tân nương từ lại lần nữa mất tích. Sầm Minh Kiệt ôm ngực bụng tìm ngòi ở tiền đình cho người đóng cổng không tiếp khách trách Sầm Hảo Nguyệt.

“Nói, phải ngươi làm không?”

“Không phải.” Sầm Hảo Nguyệt cực lực lắc đầu phủ nhận: “Ngươi ta ở cùng gia gia cả buổi sáng a.”

Sầm Bí Uy cũng rất ngạc nhiên nhìn nữ nhi của mình. Hẳn quả thực không có thấy nàng bước ra khỏi phủ nửa bước, càng là không có rời khỏi đường nhìn của hắn. Mà quan sát nàng lâu như vậy cũng không thấy nàng có hành động mờ ám khả nghi nào, nhưng ngoại trừ nàng hẳn nghĩ không ra có kẻ thứ hai a.

“Thật là cái gì cũng chưa từng làm?”

Sầm Hảo Nguyệt bị soái cha nhìn đến chột dạ liên tục nuốt nước bọt.

Sầm Minh Kiệt thấy được thái độ kia liền tức giận đến râu tóc dựng ngược vỗ bàn: “Ngươi thật to gan, cả ngày trong phủ cũng có thể cướp được tân nương?”

“Ngươi ta không tham chiến nhưng ngươi ta tham mưu nha.” Sầm Hảo Nguyệt cười hì hì, chuyện đến nước này thì cần gì nói dối nữa a.

“Ai...” Thờ dài một tiếng Sầm Bí Uy nặng nề nói: “Nếu bị phát hiện bắt ngươi thế vào có chịu hay không?”

Sầm Hảo Nguyệt liều mạng lắc đầu đương nhiên là không chịu rồi. Nàng mới không gả cho Sát Vu Thần đâu: “Là do ngươi ta tính kế nữ nhân kia nên lương tâm bất an mới phải ra tay lần nữa a.”

Sầm Hi Mộc cùng Sầm Chi Dĩ ở bên cạnh liên tục vỗ tay tán thưởng cách làm của đại tỷ. Trong mắt của bọn họ đại tỷ luôn là nhất nha. Nhưng là bị một cái tròng mắt của soái gia gia liền im bật.

Phí Khả Doanh nghe xong cũng bắt lực nói: “Thế thân nương từ ở đâu?” Nữ nhi này của nàng phá phách như vậy a.

“Giấu rồi.” Chi hai chữ vồn vện khiến mọi người đều tức đến điên.

“Mau mau giao tân nương ra trước khi quá muộn a.” Sầm Minh Kiệt thuyết phục tôn nữ, nếu chuyện này đến tai hoàng thượng sẽ không xong nha.

Đúng lúc này thái giám thiếp thân của hoàng thượng đến tuyên chỉ. Chính là trực tiếp từ hôn Sầm Hảo Nguyệt vì Kinh Lang vương phi.

Cả Sầm phủ từ trên xuống dưới đều là nháo loạn, lý nào cái tốt không linh cái xấu linh. Hỏi ra mới biết, Sát Vu Thần sau khi nhận được tin tức tân nương từ mất tích lập tức tiến cung diện thánh.

Hắn nói với hoàng thượng rằng tú cầu thực sự là do trời định. Hôm đó hắn cố gắng dùng sức ném tú cầu cho Sầm Hảo Nguyệt có lẽ do nàng động tay chân nên biến thành cô nương nhà khác. Giờ đây tân nương từ mất tích liền là do ý trời thành cầu hoàng thượng từ hôn.

Hoàng thượng cảm thấy cũng có lý, hôm đó đích thực là Sầm Hảo Lân lên tiếng chuyển sự chú ý của mọi người trước để Sầm Hảo Nguyệt có cơ hội trộm long tráo phụng, đó là còn chưa kể đến có sự giúp sức của Quân Tử Lan và Sát Duệ Kỳ nữa. Thanh Đăng yển năm đó cũng đã xác định được tâm ý của Sát Vu Thần. Thế nên không suy nghĩ nhiều lập tức hạ chỉ từ hôn.

Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy không tiếp chi mà lập tức phóng ngựa tiến cung diện thánh. Sầm Hảo Nguyệt khẩn trương ở trong phủ một lúc rồi không kịp chờ cũng là phóng ngựa đuổi theo.

Sát Duệ Kỳ biết được cũng đến ngự thư phòng cầu xin. Lý nào đến như vậy cũng không thành a. Hắn không cam tâm, biết trước lúc đầu hắn đã phản đối đến cùng không để nàng làm như vậy đâu.

Khi phụ tử Sầm gia tiến vào thư phòng thì hoàng thượng chính đang cùng Sát Vu Thần cùng Sát Duệ Kỳ trò chuyện. Cả hai đồng loạt quỳ xuống khấn cầu hoàng thượng thu hồi chiếu chỉ.

Hoàng thượng tức giận muốn mắng người lại không thể mắng. Nhi tử này của hần chính là thân thể suy nhược có thể chết bất kỳ lúc nào, đây là hần ý quyền bức hần a.

“Trẫm biết các khanh là lo lắng thứ gì, bắt qua Trẫm hứa với các khanh nếu hoàng nhi có chuyện gì liền để Sầm nha đầu tái giá.”

Sát Duệ Kỳ to tiếng phản đối: “A Nguyệt không thể gả cho tam hoàng huynh được.”

“Vì sao?” Sát Vu Thần ngồi trong kiệu ho xong một trận mới đưa ra nghi vấn.

“Vì ta muốn...”

Lúc này Sầm Hảo Nguyệt hất tay thái giám hai bên ngăn ở trước ra rồi đá cửa xông vào cắt đứt câu nói chưa hoàn chỉnh kia. Sát Duệ Kỳ thấy được sợ hãi khiến long nhan phẫn nộ liền đứng lên tiến đến ngăn cản: “A Nguyệt đừng kích động.”

“Sầm nha đầu xông vào đây không sợ Trẫm trị tội người?” Hoàng thượng trừng mắt nhưng trong mắt lại không có nộ khí, bởi hần biết không ai nguyện ý gả cho nhi tử này của hần. Chỉ là câu nói chưa hết của Sát Duệ Kỳ lúc này khiến hần rất áy náy a.

Thấy được biểu tình của Sầm Hảo Nguyệt Sát Vu Thần ngồi trong kiệu trái lại tiểu ý miễn cưỡng. Sầm nha đầu cũng có ngày hôm nay nha. Hần mang tách trà lên môi chậm rãi nhấp nháp.

Sát Duệ Kỳ hành qua lễ rồi kéo Sầm Hảo Nguyệt lui ra bên ngoài. Đến một góc gần đó, hần nắm lấy tay nàng lo lắng nói: “A Nguyệt gả cho ta.” Thật không ngờ hần lại nói với nàng trong tình cảnh này.

Sầm Hảo Nguyệt vốn đang kích động muốn chạy đến đâm vào mặt Sát Vu Thần vài cái nay hoàn toàn bất động đứng yên nhìn Sát Duệ Kỳ trần trối. Nàng chớp chớp mắt ngoáy ngoáy tai lại hỏi: “Oan gia người mới nói cái gì kia?”

“Gả cho ta, ta lập tức vào cầu xin phụ hoàng.” Sát Duệ Kỳ kiên định lặp lại từng chữ một, tay nắm tay nàng chặt thêm vài phần.

Sầm Hảo Nguyệt ngửa đầu cười ha hả một trận vỗ vỗ vai hần nói: “Oan gia đây là giờ phút nào rồi người còn có thể vui vẻ nói đùa như vậy.” Tên này thật buồn cười a!

“Ta là nói thật, gả cho ta. Chính phi vị của ta vốn là lưu cho người.” Sát Duệ Kỳ biểu tình nghiêm túc, từng câu từng chữ đều rất rõ ràng.

“Oan gia, ta với người là đồng học là bằng hữu không nên nói những lời này.” Sầm Hảo Nguyệt nhún mày, tâm tình lãnh tĩnh trở lại.

Sát Duệ Kỳ nghẹn lời, nàng chỉ là xem hần như bằng hữu? Lát sau hần lại nói: “Người thực muốn gả cho tam hoàng huynh sao? Chỉ có gả cho ta thì phụ hoàng mới có lý do thu hồi thánh chỉ đã ban.”

“Ta không muốn gả cho hần càng không muốn gả cho người.” Sầm Hảo Nguyệt rút tay của mình lại lạnh nhạt nói.

“Vì sao?” Sát Duệ Kỳ không hiểu hỏi. Trên đời này nữ tử không người nào không muốn gả cho hần a. Chưa kể đến nàng cùng hần đã đi đến cận như vậy rồi a.

“Bởi vì ta cũng người là bằng hữu, nếu một mối quan hệ bị đổ vỡ sẽ không thể văn hồi, ta lại không muốn như thế.” Sầm Hảo Nguyệt bình tĩnh giải thích: “Lại nói ta cùng người ngoài tình cảm bằng hữu liền chỉ còn bằng hữu, ngoài ra không có gì khác nữa. Chúng ta không tương ái, người hiểu ý ta không?”

Sát Duệ Kỳ bị nàng nói một tràng cũng có chút chững lại. Tương ái? Hần có yêu nàng không, hần không biết: “Nhưng ta có thể vì người bất chấp nguy hiểm.” Đứng hần cho đó là yêu nàng.

Sầm Hảo Nguyệt lắc đầu cười: “Sai rồi, đó là bằng hữu chiến hữu mới có thể hy sinh vì nhau. Nếu như ta chết người có nguyện vì ta tuần táng không?”

Hần im lặng.

“Nếu ta muốn người cả đời chỉ lấy mình ta, người nguyện ý không?”

Hần lại im lặng.

“Nếu ta cảm thấy cuộc sống này nhàm chán người nguyện ý vì ta buông bỏ tất cả đến nơi khác sinh sống không?”

Hần không có gì để nói.

Có lẽ nàng nói đúng, hần đối với nàng chính là tồn tại tình bằng hữu. Nếu hôm đó người bị ném ám khí là Cổ Sùng Kính hay Ân Mặc Nguyên hần cũng sẽ vì bọn họ mà đỡ. Lấy một mình nàng không có khả năng, hần phải vì hoàng tộc, không thể vì nàng.

“Đây là thánh chỉ người ngoại trừ gả cho ta thì phụ hoàng sẽ không thu hồi, lại nói kháng chỉ là tru di cửu tộc. A Nguyệt đừng cố chấp nữa có được không?”

“Vậy ta liền gả cho hần.” Nàng vào cửa liền sẽ hành hạ Sát Vu Thần đến chết mới thôi. Chỉ cần hần chết nàng liền trở về Sầm gia.

“Nhưng gả cho tam hoàng huynh người tùy thời sẽ ở quả.”

“Chỉ ít thê tử của hần chỉ có một mình ta.” Sầm Hảo Nguyệt kiên định nói. Dứt lời nàng bước lại vào bên trong ngự thư phòng.

Lúc này bên trong hoàng thượng ra sức thuyết phục hai phụ tử Sầm gia đang vì hôn sự của nữ nhi mà kiên quyết từ quan. Sát Vưu Thần liên tục ho khan ngắt quãng nói: “Sầm quốc công, Sầm tướng quân, bốn vương đối với Sầm cô nương thế nào bốn vương tin chắc Thanh Đăng yển năm đó mọi người cũng rõ ràng. Nếu nàng gả cho bốn vương, bốn vương bảo chứng sẽ không bạc đãi nàng.”

Sầm Hảo Nguyệt trùng hợp nghe được khoe miệng chính là liên tục giật. Tên này đúng là thiên tài sinh ra dành cho ngành điện ảnh. Hần khiêu khích nàng liên tục còn dám ở trước mặt soái gia gia cùng soái cha ba hoa. Đúng rồi mọi người đều rõ ràng hần là cùng nàng đối địch.

“Tốt, người nói, người thích bốn tiểu thư ở điểm nào, nói đúng bốn tiểu thư gả cho người.”

Sát Vưu Thần nhìn sang Sầm Hảo Nguyệt đang hùng hổ bước vào, hần không nhanh không chậm nói: “Bốn vương chính là thích tính cách thô bạo hung hãn quát người của nàng.” Mặt mang đầy tiểu ý cùng thú vị.

Sầm Hảo Nguyệt giận dữ chống hông quát: “Nói vậy, bốn tiểu thư hiền lương thực đức, văn nhã thực nhân, làm gì có như người nói.”

Sầm Bí Uy cực lực ho khan như bị Sát Vưu Thần lấy bệnh vậy. Chưa gì đã bị người ta nắm trúng đuôi rồi còn đầu.

Sầm Minh Kiệt hạ giọng cắn chặt từng chữ nhắc nhở: “Hiền lương thực đức.” Thật là, giờ không muốn gả cũng phải gả a.

Hoàng thượng bật cười to: “Ngày hôm nay Trẫm quả đại khai nhân giới a, sống đến từng tuổi này mới biết được thế nào là hiền lương thực đức, văn nhã thực nhân.” Hôn sự này xem như xong.

Sát Duệ Kỳ ở phía sau cũng nén không được cười bước đến nói nhỏ bên tai nàng: “Ta thấy có điểm nào giống đầu a.”

Sầm Hảo Nguyệt vội vàng thả tay xuống ôm soái gia gia làm nũng: “Bốn tiểu thư là thực sự là hiền lương thực đức, văn nhã thực nhân chỉ là cũng nhận không được khi thấy hần trước mặt mọi người thù dệt chuyện không đúng về bốn tiểu thư như vậy a.”

Hoàng thượng cười đến đỏ cả mặt: “Thể hiện tại liền rõ ràng rồi, Trẫm cho người chọn ngày lành cử hành đại hôn. Sầm nha đầu ngày mai bắt đầu đến Họa Liễm cung học thêm lễ nghi đi thôi.”

Sầm Hảo Nguyệt hung hăng trừng mắt Sát Vưu Thần trong cổ kiêu: “Đều do người mà ra, chỉ biết thù dệt làm văn tìm phiền phức đến cho ta.” Lại phải học lễ nghi, đáng chết thật!

Sát Vưu Thần nhàn nhạt cười, khoe môi cong lên sau tách trà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Lại là phiền phức

Sau hôm đó, hoàng thượng tứ hôn Sầm Hảo Nguyệt cho Sát Vưu Thần. Cả kinh thành náo nhiệt ăn mừng mấy ngày mấy đêm, bệnh vương với hoàn khố nữ đúng là một đôi trời sinh!!!

Ngoài ra Sát Duệ Kỳ được tứ hôn với nữ nhi của Đường tướng quân. Sát Tĩnh Thư cũng được tứ hôn cho Thôi Cần Hòa. Thôi Lạc Tranh lại được vì Ngao vương trắc phi. Tất cả đều là đợi chọn ngày cử hành đại hôn.

Sầm Hi Mộc cùng Sầm Chi Dĩ biết được liền đến Trường Sinh nhai tìm Sát Vưu Thần nói cho ra lẽ. Đáng tiếc không thu được lợi ích gì nên tìm đến đại tỷ nháo một phen.

“Vi sao đại tỷ không gả cho Duệ vương ca ca?”

“Kính Lang vương có gì mà tốt cơ chứ?”

“Duệ vương ca ca mới là tỷ phu của người ta mong đợi.”

“Duệ vương ca ca vì đại tỷ đỡ một ám khí.”

“Bản thân Kính Lang vương gia còn lo không nổi làm sao chăm sóc đại tỷ đây?”

“Nhờ là hán chết đi thì phải làm sao?”

“...”

Sầm Hảo Lân cũng cực kỳ phiền não. Nếu sớm biết mọi chuyện thành ra như vậy lúc đầu hẳn cũng là tác hợp tiểu tử tử cùng Sát Duệ Kỳ rồi. Đến giờ đây nháo thành thế này còn gả cho một bệnh vương nữa, chẳng ra làm sao.

Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên cũng chạy đến nháo. Vì sao Sầm Hảo Nguyệt lại không chịu gả cho Sát Duệ Kỳ mà lại chọn một bệnh vương, lại nói đó là đối địch với bọn họ.

Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy cũng là mang một cái đầu to đùng. Hôn sự này định xuống nghĩa là cho chuyện xảy ra a. Bọn hắn vẫn theo lời Sầm Hảo Nguyệt ủng hộ Sát Duệ Kỳ đăng cơ, chỉ là Sát Vu Thần bên kia lại phải xử lý thế nào a...

Hôm nay Sầm Hảo Nguyệt bắt đầu phải đến Họa Liễm cung học lễ nghi. Tuy rằng không vui nhưng nàng vẫn là y phục xinh đẹp tươi tắn bước vào trong.

Quần Tử Lan vì Sầm Hảo Lân cũng sớm chấp nhận học lễ nghi. Mạch Nhiễm Thuần thì khỏi nói đi học từ nhỏ. Chỉ là trước khi thành thân nữ tử ở đây đều phải học thêm một lớp lễ nghi khác.

Sau ngày đầu tiên đi học lễ nghi, Sầm Bí Uy cùng Sầm Minh Kiệt vừa hạ triều đã bị mắng vốn một trận. Bọn họ trở về Sầm gia gọi Sầm Hảo Nguyệt bước ra tiền đình hỏi chuyện.

“Vì sao công chúa cùng Thôi Lạc Tranh té xuống hồ nước?”

“Tốt nhất nên thành thật khai báo để nhận được khoan hồng.”

Sầm Hảo Nguyệt ngồi ở chỗ của mình bày vẽ mặt ‘ta đây thiên chân nhất thiên hạ’, nhấp qua ngụm trà nàng chậm rãi nói: “Người ta không biết a.”

Thực là thì lúc sáng khi nàng thay đồng phục xong đi dạo trong hoa viên Họa Liễm cung thì gặp được hai nữ nhân kia. Là các nàng khiêu khích nàng trước nha. Lúc đó tâm tình nàng đang tốt đẹp liền bị một trận âm thanh chế nhạo chói tai phá hỏng.

“Ai đó, còn nghĩ là ai nguyên lai chính là Kinh Lang vương phi tương lai nha.” Bốn chữ ‘Kinh Lang vương phi’ được nàng ta đặc biệt nhấn mạnh, ý là bốn chữ đó bằng với bốn từ ‘quả phi tương lai’.

“Vậy liền hướng bốn Kinh Lang vương phi tương lai hành lễ đi.” Nàng đương nhiên không thích nghe nhưng cũng là tứ hôn rồi liền hảo hảo lợi dụng một chút chứ.

Thấy được nàng đắc ý đương nhiên hai nữ nhân kia không cam tâm rồi. Sát Tĩnh Thư đầu môi phản bác: “Chưa thú vào cửa liền bắt ta hành lễ, ta mới không hành.” Nữ nhân này còn chưa vào cửa đã phách lối như vậy rồi. Lại nói cũng may là nàng ta gả cho ma bệnh nha nếu là gả cho Sát Duệ Kỳ thì không biết còn thế nào nữa.

“Đến Kinh Lang vương phi các người cũng gọi rồi hiện tại không chịu hành lễ là thế nào?” Nàng nhếch môi khinh thường: “Vậy ta liền thượng cáo...”

“Người dám?” Sát Tĩnh Thư hồng hồ trừng mắt nàng như là muốn giết người vậy.

“Thử xem...” Nàng khoác tay trước ngực thách thức hai nữ nhân này.

Thôi Lạc Tranh chỉ là trác phi nên không có bản lĩnh to tiếng như vậy. Nàng mím chặt môi miễn cưỡng oán hận nói không nên lời.

Sát Tĩnh Thư nhìn qua nhìn lại chỉ thấy mỗi mình nàng đứng ở đây liền nhếch môi nói: “Đồ, hôm nay làm sao lại đứng một mình, dám hộ pháp của người đầu cả rồi.”

Hộ pháp trong miệng nàng ta chính là Ân Mặc Nguyên cùng Cổ Sùng Kính. Bởi vì nàng lui tới với hai tên đó cận nhất.

“Sẽ không phải là hai người có ý với hộ pháp của bốn tiểu thư chứ?” Nàng mỉm cười đầy gian xảo tiếp tục nói: “Đây là nhị vị không hài lòng với vị hôn phu của mình sao? Vậy có lẽ là hoàng thượng quá lo lắng cho hôn sự cho bốn tiểu thư nên điểm loạn uyên ương phổ rồi. Chỉ bằng các người nói bốn tiểu thư biết các người là nhìn trúng vị hộ pháp nào của bốn tiểu thư, nếu như có thể bốn tiểu thư nhất định hướng hoàng thượng thỉnh lại chỉ tứ hôn cho các người nha.”

“Người...” Sát Tĩnh Thư cùng Thôi Lạc Tranh đều trừng mắt nói không nên lời. Hoàn khố nữ này là đang nói thứ gì? Nếu là để nàng đi nói cùng hoàng thượng nhất định sẽ có thêm đại họa.

Vừa lúc Quần Tử Lan, Tường Lộ cùng Mạch Nhiễm Thuần tới. Bọn họ bước đến bên cạnh nàng

Sát Tĩnh Thư hừ một tiếng liền kéo tay Thôi Lạc Tranh rời đi. Nhân cơ hội đó nàng nhanh chóng tặng cả hai một chuyến tắm hồ miễn phí, kèm theo đó là ưu đãi được nghỉ học một buổi quá tốt rồi còn gì, nàng muốn còn không được nữa là.

Sầm Minh Kiệt vỗ bàn khê quát: “Còn dám bảo không? Ta không tin các nàng là tự ngã xuống đó.”

“Là do các nàng đi đường mất đề sau ót nên mới tự ngã.” Sầm Hảo Nguyệt thoát ra khỏi trầm hồi ức cực kỳ ung dung cười.

“Công chúa nói là đâm phải viên kẹo hồ lô mà ngã.” Sầm Bí Uy cũng là ngưng thần nhìn nữ nhi của mình. Lần trước là đánh công chúa thì cũng thôi lần này là đẩy người ta xuống hồ.

Sầm Hảo Nguyệt đột nhiên hăng hái cả lên, mắt nàng lóe sáng nói: “Vậy liền mang viên kẹo hồ lô kia về quy án đi, đó chính là nghi phạm a.”

Sầm Bí Uy ôm lấy trán than khổ, lý do vô lý như vậy cũng bị nàng mang ra nói: “Viên kẹo hồ lô làm sao có thể chạy đến trước chân công chúa được.”

“Vậy thì phải bắt nó về mới hỏi biết được lý do nó vì sao chạy đến trước chân công chúa.” Sầm Hảo Nguyệt vẫn vô lại cười hi hi như chuyện không hề liên quan đến mình.

Sầm Minh Kiệt đuối lý thở dài: “Kẹo hồ lô là do ai mang vào?”

“Người ta nào thích ăn kẹo hồ lô, lúc đó là Tường Lộ ăn nha.” Sầm Hảo Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ rồi đáp.

“Lần trước chẳng phải đã dặn rồi sao? Sau này đánh người tuyệt phải nhìn trước ngó sau, không để bị người phát hiện.” Sầm Bí Uy chép miệng, lần này nữ nhi của hắn để người ta phát hiện ‘hung khí’ gây án.

Sầm Bí Uy lại hỏi: “Vậy còn tên tiểu tử họ Lý vì sao ngắt xi?”

Chuyện này là lúc nàng hỏi phủ tên khốn kia dám trêu nàng gả cho ma bệnh Sát Vưu Thần nên nàng nhân lúc có nhiều người ở đó đẩy hắn một cái đập đầu vào cây cột gỗ bất tỉnh nhân sự.

“Là do hắn bị đập đầu vào cột gỗ.” Đây là nguyên nhân chính, nàng không có nói dối.

“Hắn có biết do người làm?” Sầm Bí Uy hạ giọng hiếu kỳ hỏi.

“Người ta không biết đâu, chỉ là trước lúc hắn nhắm mắt liền phát hiện người ta mỹ mạo nên nhìn chăm chăm không rời mắt.” Vẫn chất giọng ngây thơ nàng lên tiếng hỏi đáp.

“...”

Tiếp đó là rất nhiều vụ án nữa đến tới Sầm Hảo Nguyệt mới được buông tha.

Vừa trở về phòng không lâu Hắc Bạch Vũ lại ghé thăm chọc tức nàng bởi câu ‘Kính Lang vương phi’. Đám người này rõ ràng thật là đáng ghét!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Hoàng thượng á khẩu

Ngày kế tiếp, chính là theo ma ma tổng quản học lễ. Các nàng sắp thành thân nên phải học cách rộng lượng, chia sẻ trợ giúp cho người khác. Vốn thấy đám nữ nhân cổ đại chăm chú lắng nghe như vậy Sầm Hảo Nguyệt hừ một tiếng chống cằm ngó ra bên ngoài không chút nào chú ý lắng nghe.

Nàng vốn là từ hiện đại đến làm sao có thể chấp nhận cái phong tục cổ hủ lạc hậu này. Thế nên khi ma ma tổng quản nói: “Là chính thê càng phải biết rộng lượng, giúp trợ giúp của mình chọn thiệp thất.”

Nàng nhin không được liền chống cằm hỏi: “Ma ma, ta có một thắc mắc không biết có nên hỏi hay không?” Nàng không chính đám cổ nhân này nàng thề không mang họ Sầm.

Ma ma tổng quản nặn ra một nụ cười méo mó nói: “Mời tiểu thư.” Trước giờ chưa từng có người nào khi nàng đang giảng bài mà lại cắt ngang như vậy. Lại nói trước khi vào lớp liền chẳng phải đã nói rồi rồi sao còn dám làm như vậy. Chỉ gả cho một tên bệnh vương liền hống hách như vậy.

Sầm Hảo Nguyệt cao giọng hỏi ra suy nghĩ của mình: “Vì sao nam nhân có thể tam thê tứ thiếp nữ nhân lại không thể tam phu lục thiếp?” Không lý nào một người hiện đại tiếp nhận nên giáo dục văn minh tiến bộ như nàng phải chịu đủ mọi ủy khuất như vậy.

Sắc mặt của ma ma tổng quản lập tức tối đi một phần, trên trán xuất hiện đầy vạch đen nhưng vẫn cố nén lại nói: “Đó quy củ, chúng ta nam tôn nữ ti, nữ nhân liền không có được đặc ân này.”

Tường Lộ nghe được đột nhiên che miệng cười tủm tỉm. Nàng lại có thể chủ đề đề gây gổ với Cổ Sùng Kính rồi. Tên đó đầu óc chỉ có được với được thôi luôn là gây không lại nàng.

Quân Tử Lan nghe thấy mắt sáng rực rỡ, nàng luôn hỏi phụ thân câu này nhưng lại luôn bị cự tuyệt cho đáp án. Đến cùng cũng có người cùng sở thích với nàng rồi. Lúc trước sở dĩ không nói ra là bởi vì sợ bị mọi người nói là đồ phụ.

Mạch Nhiễm Thuần lấy khăn che miệng mỉm cười quá nhiên Sầm Hảo Nguyệt là cực phẩm. Bất quá nàng tuy không dám phản kháng nhưng là trong lòng cũng rất hiếu kỳ nên quyết định ngầm theo phe Sầm Hảo Nguyệt.

Đám nữ nhân trong lớp nhao nhao cả lên, Sầm Hảo Nguyệt thực sự là hoàn hảo nữ, cả vấn đề này mà cũng không biết sao?

“Còn chưa gả ra ngoài đã thể hiện bản thân là đồ phụ rồi.”

“Cũng không sao a, Kinh Lang vương gia nhất định sẽ không tam thê tứ thiếp đâu.”

“Kinh Lang vương phi cũng nên yên tâm đi.”

Sầm Hảo Nguyệt nghe được lời giận bộc phát. Nàng đang giúp đám người này đòi quyền lợi, thế mà bọn họ không những không cảm kích mà còn nói năng linh tinh như vậy. Đám nữ nhân xấu xa vô lương tâm.

Nàng lại tiếp tục hỏi: “Vậy vì sao lại có quy củ như thế này?” Xem như không nghe thấy đi.

Ma ma tổng quản á khẩu. Đây là quy củ do các đời đế vương đề ra nàng làm sao mà biết được.

Tiếp đó nàng lại phun ra vô số câu hỏi ném vào mặt của ma ma tổng quản.

“Vi sao nam tã nữ hữu?”

“Vi sao nam nhân không có tam tông tứ đức?”

“Vi sao nam tôn nữ ti mà không phải là nữ tôn nam ti?”

“Vi sao luôn gọi long phụng mà không phải là phụng long?”

“Rõ ràng chữ hào là nữ trước nam sau vì sao đến khi áp dụng lại không thành?”

“Vi sao nữ nhân phải rộng lượng chia sẻ trượng phu cho người khác mà nam nhân không thể chia sẻ nữ nhân của mình cho người khác?”

“Nữ nhân là người cực khổ sinh hài tử mà hài tử lại theo họ nam tử?” Nàng luôn nghĩ cho dù phát sinh quan hệ thì trừ nữ nhân mang thai ra thì có tên nhân nào biết được hài tử trong bụng kia là của ai chứ. Đương nhiên ở hiện đại có xét nghiệm DNA thì không nói.

“Vi Sao...”

Vô số từ vì sao phun ra từ cái miệng nhỏ nhắn của nàng khiến ma ma tổng quản ôm trán muốn ngất. Quân Tử Lan cùng Tường Lộ vô cùng cao hứng nhìn ma ma tổng quản sống dở chết dở, lúc nào nàng ta cũng thị uy với các nàng.

Những câu hỏi của Sầm Hảo Nguyệt cũng là câu các nàng muốn hỏi đã lâu nhưng lại không dám mở miệng. Hôm nay đúng là trời chiều lòng người rồi.

Sau cùng ma ma tổng quản chịu không nổi nữa liền cho về sớm. Sầm Hảo Nguyệt vui vẻ tạm biệt ba nữ nhân kia rồi tung tăng hồi phủ.

—Phân Cách Tuyến Luna Huang—

Ngày mai tiến cung, sắc mặt của đám nữ nhân cùng lớp không được tốt liên tiếp trùng mắt hận Sầm Hảo Nguyệt.

Nàng đang tâm trạng cao hứng nên nhất thời không để ý mà vẫn vui vẻ ngồi đó ung dung. Nàng đã sớm nghĩ đến chuyện chọc phá ma ma tổng quản nếu như nàng ta cố ép nàng nghe những tư tưởng lạc hậu kia.

Vừa ngồi xuống đến nghe hoàng thượng và các vương tử đến. Nàng trở mắt nhìn như thể muốn hỏi ‘đám nam nhân đến đây làm cái gì?’, nhưng vẫn là nén hiếu kỳ lại hành lễ xong liền ngồi xuống.

Hoàng thượng đứng bên trên uy nghi nhìn đám nữ nhân bên dưới. Hôm qua nghe được ma ma tổng quản than khổ vì Sầm Hảo Nguyệt không chịu nghe lời nói nọ chông đời hôm nay hẳn cố gắng hạ triều sớm đến đây trực tiếp đứng lớp.

“Trẫm nghe nói có người muốn nữ tôn nam ti?”

Sát Duệ Kỳ lộ đầu nhìn Sầm Hảo Nguyệt rồi ngoan ngoãn ngồi ở phía cuối. Sát Vu Thần cũng được hoàng thượng bảo đến xem, bản thân hắn cũng hiếu kỳ nên đáp ứng. Sát Ngao Lang chính là muốn xem Sầm Hảo Nguyệt mặt mặt đương nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội này rồi. Dù cho nàng thành thân cùng Sát Vu Thần cùng hán một phe nhưng vì chuyện hôm trước hắn vẫn muốn thấy nàng xấu mặt.

Đám nữ nhân cúi thấp đầu cắn môi, không dám nhìn hoàng thượng cùng đám vương tử. Chỉ còn mỗi mình Sầm Hảo Nguyệt là gan to vẫn ngồi đó cực kỳ ung dung.

Sầm Hảo Nguyệt vốn là không nhìn được liền muốn biết hoàng thượng sẽ trả lời thế nào nên nàng là người đầu tiên cũng là người duy nhất phát biểu ý kiến: “Hoàng thượng, không phải là muốn mà là không hiểu liền hỏi.”

“Tốt, vậy để Trẫm trả lời cho các ngươi.” Mắt hoàng thượng lóe sáng mang theo tiểu ý rồi hào sảng hỏi: “Trẫm hỏi các ngươi, nam nhân có thể khuôn vác vật nặng nữ nhân có thể hay không?”

Sầm Hảo Nguyệt nhếch mép phản vấn: “Nữ nhân có thể sinh con vì sao nam nhân không thể?”

Trong lòng đám vương tử cả kinh, làm sao các nàng có thể nói như thế? Đám nữ nhân cũng là lộn xộn nhưng không dám biểu hiện quá lộ liễu.

Khóe miệng của hoàng thượng liên tục co rút không ngừng, lát sau nghĩ ra mới nói: “Sinh con là chuyện của hậu trạch, khuôn vác, kiếm bạc mới là việc nam nhi đại trượng phu nên làm.”

Sầm Hảo Nguyệt đưa mắt nhìn xuống cổ kiêu của Sát Vu Thần khẽ lẩm bẩm: “Sát Vu Thần có thể sao?” Hắn đến đi đứng cũng còn không xong a.

Đám vương tử nghe được sắc mặt muôn hình vạn trạng biểu cảm. Mặt của Sát Vu Thần giờ đây nên nói là méo mó rồi. Nha đầu này, xem như nàng lợi hại!

Hoàng thượng nghe được tức giận muốn trách phạt lại nghe nàng đặc ý nói: “Nữ nhân cố gắng cũng có thể làm được những việc nam nhân làm nhưng nam nhân vẫn là vô pháp sinh con a.”

Đám nam nhân nghe xong liền không nhìn được khóe môi cũng khẽ nhếch lên. Nàng nói rất có đạo lý, xem ra phụ hoàng lần này xong rồi.

Hoàng thượng á khẩu liền chuyển của đề: “Vậy các ngươi nói cho Trẫm biết không tước tước và mái con nào đẹp hơn?”

Sát Tĩnh Thư nhanh chóng chiếm lại chút hào quang vốn bị Sầm Hảo Nguyệt cướp mất: “Đương nhiên là con trống rồi.” Cái này đưa trẻ ba tuổi cũng biết a, vì sao phụ hoàng phải nói như vậy? Lát sau nghĩ lại liền cảm thấy có gì đó sai sai nha.

Hoàng thượng gật gù nói: “Đúng vậy.” Ánh mắt hắn lóe lên vài tia tiểu ý.

Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi nói: “Vì sao hoàng thượng lại so sánh người với súc sinh như vậy cơ chứ?” Nàng cố ý nhấn mạnh hai từ ‘súc sinh’ để hoàng thượng biết hắn đã nói sai cái gì.

Lúc này ba vương tử cùng đám người Quân Tử Lan cũng là phì cười ra một tiếng. Lợi hại, lợi hại, miệng lưỡi quả nhiên khác người!!

“Đúng a,” Quân Tử Lan cao hứng cũng tiếp lời: “Con người thì nữ nhân luôn đẹp hơn nam nhân.” Nói xong biết mình nói sai liền thêm một câu: “Chỉ là lâu lâu cũng xuất hiện ngoại lệ.” Sầm Hảo Lân cùng Sát Duệ Kỳ chính là ngoại lệ đó. Cổ Sùng Kính cùng Ân Mặc Nguyên cũng thuộc hàng tuần mỹ a.

Khóe miệng của hoàng thượng bị chọc tức đến nổi liên tục giật. Các nàng cư nhiên còn mồm mép hơn cả hắn nghĩ nữa.

Mắt thấy hoàng thượng thất thế, Sầm Hảo Nguyệt cười khê cao giọng hỏi: “Các vị vương gia không biết có muốn lập thiếp không? Nếu có chi bằng sớm lập một chút đi.” Nàng đây là nhắm vào Sát Vu Thần mà công kích.

Sát Duệ Kỳ cùng Sát Ngạo Lang cũng bất trước Sát Vu Thần liên tục họ khan né tránh câu trả lời trên. Sát Vu Thần ho xong lại hừ nhọc nói: “Sầm cô nương còn chưa vào cửa đã hỏi câu này, có phải hay không quá sớm?”

“Không sớm, bốn tiểu thư hỏi để sớm chuẩn bị vài nữ nhân hợp khẩu vị với ngươi.” Từng câu từng từ của Sầm Hảo Nguyệt đều là mắt mẹ Sát Vu Thần đến khi hắn cảm thấy lạnh mới thôi.

“Bốn vương có Sầm cô nương liền cảm thấy đã đủ tuyệt không cần thêm.” Cả đời này hắn còn chưa nghĩ đến bản thân sẽ thành thân nữa là. Thú nàng chỉ là ngoài ý muốn, đúng chính là ngoài ý muốn.

Đám nữ nhân nghe được mặt đỏ một phen, tim càng đập càng nhanh càng đập càng mạnh. Trong lòng bọn họ thầm nghĩ nếu là Sát Vu Thần không bị bệnh thì sẽ thế nào a. Nói lên một câu khiến người vui vẻ như vậy, có lẽ Sầm Hảo Nguyệt thật có phúc. Chỉ là đó chỉ là nếu.

Sầm Hảo Nguyệt tiếc nuối lắc đầu nói: “Vì sao không đáp ứng?” Nếu hắn đáp ứng thì tốt quá rồi, nhân cơ hội này đã bay luôn một thế.

“Câu trả lời của bốn vương dường như khiến Sầm cô nương thất vọng?” Sát Vu Thần ho xong lại hừ nhọc nói.

“Đích xác là như vậy.” Sầm Hảo Nguyệt hừ một tiếng không thêm lưu ý hắn nữa.

Hoàng thượng nghe xong mặt cũng có chút hồng, không ngờ Sát Vu Thần lại để ý nha đầu này như vậy. Mà nếu hắn có muốn lập thiếp sợ cũng không ai dám gả ngoài nha đầu to gan này. Nghĩ như vậy liền kết thúc chủ đề này từ này không nhắc đến nữa.

“Được rồi, hôm nay cho các ngươi nghỉ sớm.”

Dứt lời hắn liền bước ra cửa. Nếu còn nói nữa sợ là hắn đầu không lại nha đầu này a. Có lẽ Sát Vu Thần ngày qua nhàm chán nên mới đặc biệt chú ý

đến nàng đi.

Sắt Duệ Kỳ bước đến nháy mắt tặng cho nàng một ngón cái tán thưởng. Sắt Vu Thần cùng Sắt Ngạo Lang không nói gì mà bỏ đi.

Quân Tử Lan, Tướng Lộ, Mạch Nhiễm Thuần đều ôm lấy nàng khen lấy khen để. Quả nhiên những thứ bọn họ thắc mắc nàng đều dám nói ra miệng. Còn đề hoàng thượng á khẩu nữa, lợi hại!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Luôn luôn thắng thế

Dạo gần đây Sầm Hảo Nguyệt ở ngoài thành chính là chọc phá người không ngừng. Nàng hận Sắt Vu Thần một phần, hận hoàng thượng đến chín phần. Ai bảo hấn nhiều chuyện tứ hôn cho nàng làm gì.

Mỗi ngày người đến Sầm gia mắng vốn không phải là ít. Sầm Bí Uy, Sầm Hảo Lân cùng Sầm Chi Di luôn đứng ra thay nàng chịu phạt. Sầm Minh Kiệt thấy được về mặt thờ ơ như chuyện không liên quan đến mình của tôn nữ nhện không được hỏi.

“Vi sao ngươi lại làm như vậy?” Vi sao cứ phải phá phách như vậy chứ?

Sầm Hảo Nguyệt chớp chớp mắt nhìn soái gia gia lại sắp sinh khí liền viện cớ chuồn êm: “Ngươi ta không biết, có lẽ nên đi hỏi Ân bách khoa toàn thư thôi.”

“Đứng lại.” Thấy tôn nữ xoay người chuẩn bị lảng tránh vấn đề Sầm Minh Kiệt nhanh chóng ngăn cản: “Ngươi không biết sao, sao lại phải hỏi người khác?”

Sầm Hảo Nguyệt thấy bất thành liền nhoen miệng cười đáp trả: “Phải ha, vì sao hấn biết người ta không biết, nhất định phải đi hỏi cho rõ ràng mới được.”

Sầm Minh Kiệt ôm trán than khổ, cho dù giả hoàn khổ cũng không cần giống như vậy chứ. Chỉ là đột nhiên phát hiện vấn đề bị chuyển sang nơi khác liền hỏi: “Ngươi gây chuyện để bọn hấn đi gánh tội như vậy còn không cảm thấy hổ thẹn?” Tôn nữ này của hấn chính là nhanh mồm nhanh miệng, thất thanh thất sắc liền chuyển vấn đề rồi.

Sầm Hảo Nguyệt ung dung nhún vai đáp: “Ngươi ta là thành toàn cho bọn hấn nha. Bọn hấn muốn giúp người ta gánh tội cơ mà.” Thì nàng có ép bọn họ đâu.

“Ngươi còn có mặt mũi nói như vậy?” Sầm Minh Kiệt to giọng hỏi.

“Ai dō, gia gia đừng động nộ, bắt qua lần sao...”

Lời còn chưa dứt đã nghe soái gia gia mắng tới: “Còn dám có lần sao?”

Lúc này Sầm Bí Uy vừa trở về nghe được lại sợ phụ thân tức giận liền nói: “Phụ thân, chuyện này cũng qua rồi.”

Sầm Hảo Nguyệt định nói thêm gì nữa thì lại bị mỹ nương gần đó bước đến nhét một trái nho vào miệng không quên cảnh cáo: “Ngươi sợ thiên hạ loạn có phải không, tốt nhất không nên làm điều.”

Sầm Minh Kiệt hừ nhẹ một tiếng rồi bỏ đi. Lúc này bên ngoài cũng có thêm vài người đến mắng vốn. Sầm Bí Uy nhìn nữ nhi nói: “Vi phụ giúp người giải quyết luôn lần này, hứa lần sau không được tái phạm nữa.”

“Ngươi ta không bảo chứng đâu.” Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi. Dù gì cũng là do hoàng thượng tứ hôn linh tinh mà ra.

Sầm Bí Uy phì cười xoa đầu nàng. Câu này hấn nói nhiều lần rồi nhưng đến khi xảy ra chuyện lại không nhớ mà đi giúp. Phí Khả Doanh cũng phải ra ngoài giúp trợ phụ.

——Phân Cách Tuyển Luna Huang——

Một hôm đến Họa Liễm cung học lễ nghi xong, Sầm Hảo Nguyệt vừa đến tù lấy y phục thì bên trong y phục của nàng rơi ra một cây trâm vàng.

Tiếng trâm rơi xuống sàn gỗ vang cả một gian phòng khiến mọi người đều quay đầu lại nhìn nàng. Thôi Lạc Tranh chỉ vào cây trâm trên đất hô to: “To gan, đây là trâm của công chúa ngươi cũng dám lấy?”

“Con mắt nào của ngươi thấy bốn tiểu thư lấy trâm?” Sầm Hảo Nguyệt lãnh tĩnh phản vấn. Tròng mắt như mặt hồ không chút ba động khiến người khác

nếu không chính mắt thấy cây trâm rơi ra từ y phục của nàng cũng tuyệt đối không tin nàng có liên quan.

“Ồ trong y phục người, người còn dám chối?” Thôi Lạc Tranh vẫn cắn chặt không buông. Nàng không tin ở đây nhiều người như vậy Sầm Hảo Nguyệt còn có thể thoát tội.

Sắt Tĩnh Thư nhếch môi đầy đắc ý nói: “Mang trâm đi hướng phụ hoàng cáo trạng thôi. Kinh Lang vương phi tương lai trộm trâm của bốn công chúa, để xem người còn có thể đứng đây huênh hoang được nữa không.”

Mắt thấy cung nữ tiếng đến nhặt trâm, Sầm Hảo Nguyệt giờ chân một đá, cây trâm trên sàn bị tác động lực mạnh bay ra ngoài rơi thẳng vào hồ nước. Mỗi nàng nhếch cao hỏi: “Thôi tiểu thư cùng công chúa vừa nói đến là cây trâm nào?”

Thôi Lạc Tranh còn đang trong kinh ngạc không hề đáp trả được. Nàng thực sự không thể tin Sầm Hảo Nguyệt trước mặt nhiều người như vậy hủy đi chứng cứ.

Đám thiên kim tiểu thư liên tục xô xao bàn tán. Bọn họ đương nhiên có thể đứng ra giúp chỉ chứng, nhưng Sầm Hảo Nguyệt là ai. Ngay cả hoàng thượng vẫn là mơ hồ có chút xem trọng. Công chúa chẳng qua cũng chỉ có hư danh thôi, lần trước bị đánh chẳng phải Sầm Hảo Nguyệt cũng an toàn thoát tội sao?

Sầm Hảo Nguyệt nhân cơ hội này chậm rãi dời mắt sắc nhọn sang bên của đám thiên kim hỏi: “Không biết các vị tiểu thư đã thấy được những gì?” Âm thanh không mặn không nhạt, cứ chậm rãi như oan hồn đòi mạng vậy để người nghe lạnh cả xương sống.

Đám thiên kim tiểu thư không hề dám đáp trả chỉ lẳng lặng mang đầu cúi thấp chậm rãi lác bêu thị bản thân nhìn không thấy bất kỳ thấy gì. Công chúa thì cũng gả đi cho người khác, nhưng Sầm Hảo Nguyệt gả cho Kinh Lang vương luận tôn ti vẫn là có hơn.

Sắt Vụ Thần trước giờ tuy luôn thần bí mọi người vốn là đều rất xem thường hắn. Nhưng nghĩ không ra khi hắn mở miệng chính là hoàng thượng đáp ứng. Lại nói mỗi lần các nàng học đều thấy cổ kiêu của hắn dùng lại phía xa một chút mới đi, chứng tỏ hắn xem trong Sầm Hảo Nguyệt. Các nàng không muốn chết đâu.

Sắt Tĩnh Thư diện tiết lên hô to: “Người đến, xuống hồ tìm trâm cho bốn công chúa.” Đòi mắt mang đầy hận ý trừng Sầm Hảo Nguyệt, như thể nếu là hôm nay giải quyết không được nàng thì không làm người vậy.

Thế là mọi người cùng ra ngoài hồ xem người mò trâm dưới đáy hồ. Sầm Hảo Nguyệt đứng bên trên lan can nhìn xuống, tay thường thức vài viên sỏi trắng. Khóe môi nhếch một cái tùy tiện hướng một cung nhân bên dưới ném tới.

Chỉ thấy cung nhân đó khụy chân xuống cả người ngã nhào xuống nước. Mọi người thấy được đều cười một trận.

Sắt Tĩnh Thư chỉ vào Sầm Hảo Nguyệt quát to: “Người đây là đã thương người? Cản trở người thi hành công vụ?”

“Công chúa không nên ngậm máu phun người, nhờ để Thôi thiếu nhìn thấy sợ hắn sẽ lui hôn nga.” Sầm Hảo Nguyệt vừa cười vừa đáp trả, lòng nàng giờ đây cực kỳ vui vẻ.

Mắt thấy Sầm Hảo Nguyệt bước đến gần Thôi Lạc Tranh, Sắt Tĩnh Thư cùng Thôi Lạc Tranh sợ đến run người. Các nàng nhớ lại màn lần đó ở ngự hoa viên.

Chỉ là Sầm Hảo Nguyệt còn chưa bước đến đã thấy hai nữ nhân kia ngắt đi. Thế là đám cung nhân ngưng tìm châm mà mang hai người đó trở về.

Sầm Minh Kiệt đến đón tôn nữ thấy được hai nữ nhân bị người nâng ra, không cần nghĩ cũng biết là trò chơi của tôn nữ của mình rồi. Hắn hắc một hơi thật mạnh hạ giọng nói: “Nguyệt nha a, người cũng sắp già rồi, lý nào còn phá phách như vậy.”

“Người ta nào có nha, vốn định giúp nàng ta lấy phiền là rơi trên tóc ai nghĩ đến cư nhiên ngắt đi đâu.” Sầm Hảo Nguyệt vẫn ung dung đáp lời.

Sầm Minh Kiệt cũng không biết nên làm thế nào cho tốt nữa. Hy vọng sau này tôn nữ không tức chết Sắt Vụ Thần mới là tốt a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Tiếp nhận khiêu chiến

Hôm nay ngồi trong phòng quá nóng, đám nữ nhân liên tục kháng nghị với ma ma tổng quản thế là lớp học được dời đến lương đình giữa liên trì ở ngự hoa viên để đón gió.

Các nàng ngồi ở lan can được sơn đỏ trong lương đình, xếp thành hàng ngang sát bên cạnh nhau. Trên tay mỗi người đều cầm một cây quạt liên tục phe phẩy không thì cũng là khăn tay để thấm mồ hôi nếu cần.

Hôm nay mỗi người được phát một quyển xuân cung đồ rồi nhìn vào đó nghe ma ma tổng quản giảng giải.

Đám nữ nhân đều là đồ mặt muốn nhìn lại không dám nhìn. Sầm Hảo Nguyệt thì sớm được học môn sức khỏe và giới tính ở trường rồi. Cái này ở hiện đại là chuyện bình thường cơ mà.

Thế nên nàng là người đầu tiên mượn vai của Tường Lộ bên cạnh làm gối rồi ngủ mất. Tường Lộ cũng là không muốn học nên gục vào vai Quân Tử Lan bên cạnh. Quân Tử Lan sớm cũng đã gục vào vai của Mạch Nhiễm Thuần đi gặp Chu công tử thuở nào. Mạch Nhiễm Thuần vẫn nghiêng trang dùng khuôn mặt đỏ bừng cúi xuống không dám nói gì.

Thế là mặc kệ ma ma tổng quản đang nhìn vào sách của chính mình liên tục hao hơi tổn nước bọt giải thích không ngừng miệng. Các nàng tựa vào vai người bên cạnh dùng sách che mặt ngủ.

Đến khi ma ma tổng quản phát hiện thì cũng là lúc tan học rồi. Sầm Hảo Nguyệt không học cũng không sao bởi vì Sát Vưu Thần vốn là không có khả năng viên phòng. Nhưng hai nữ nhân kia ngủ liền bị khiển trách một trận.

Lúc này Sát Vưu Thần cũng có cố ý bước đến chỉ là thấy nàng che sách lên mặt ngủ hân cũng không còn biết nói gì nữa.

Thời gian cứ trôi qua như vậy cho đến khi hoàng thượng lại mở một cuộc thi cho mọi người thi triển tài năng thế là mọi người đều đến Luyện Quân khu. Đáng lẽ Sát Vưu Thần được miễn không cần tham gia nhưng hân lại xuất hiện với lý do cổ vũ vương phi tương lai.

Sầm Hảo Nguyệt lửa giận bùng bùng hừ hừ vài cái, đúng là giả dối, quá giả dối rồi. Ngoài mặt cứ nhiên là cùng nàng rất thân thiết nhưng thực chất chính là chống đối với nàng, trên đường có gặp nhau cũng xem như không thấy.

Sát Ngao Lang vận một thân cẩm bào bước đến trước mặt Sầm Hảo Nguyệt thách thức: “Hảo Nguyệt, ngươi ở Luyện Quân khu học hơn mười năm cũng nên phô diễn chút tài nghệ cho mọi người xem đi. Nếu ngươi thắng ta thua ngươi một món đồ.”

Sát Duệ Kỳ cũng bước đến mỉm cười rạng rỡ như nắng ấm: “Đúng a, A Nguyệt lâu rồi chúng ta không tỷ thí, chọn ngày chi bằng hôm nay.”

“Bồn tiểu thư cam bái hạ phong.” Sầm Hảo Nguyệt bày vẻ hoàn khổ khom người. Nàng không muốn cùng hân đấu đấu chẳng vui về gì cả.

“Hảo Nguyệt sao lại khiêm tốn như vậy?” Sát Ngao Lang nhếch môi xem thường hoàn khổ nữ trước mặt.

Sầm Hảo Nguyệt không trả lời mà xoay người bước đến ngồi cùng soái gia gia. Sầm Chi Dĩ kinh ngạc nói: “Đại tỷ chưa đánh đã nhận thua rất mất mặt nha.”

“Bồn tiểu thư chính là biết đánh không lại nên sớm nhận thua đỡ mất mặt.” Sầm Hảo Nguyệt nhàn nhạt đáp trả rồi đưa miếng lê lên miệng thong thả cắn.

“Sai, chưa đánh đã nhận thua không hợp với tính cách của đại tỷ.” Sầm Hi Mộc phản bác.

Sầm Hảo Nguyệt không chút lưu ý vẫn nhàn nhã dùng trái cây.

Sầm Bí Uy nghe được liền hỏi: “Nguyệt nhi vì sao không tiếp nhận khiêu chiến?” Hân đương nhiên biết có lý do khiến nàng làm vậy.

“Sát gia có gì cho người ta lấy.” Sầm Hảo Nguyệt bữu môi phản bác. Bọn họ cũng không có bảo vật khiến nàng để mắt đến.

Khi lý do vừa ra khỏi cái miệng nhỏ của Sầm Hảo Nguyệt mọi người đồng thời chảy vô số vạch đen trên trán. Đây là phải có bảo mới tiếp nhận lời thách đấu. Lại nói Sát gia chính là hoàng tộc, làm sao không có đồ để lấy được chứ.

Sầm Hảo Luân liền gợi ý một số món báu vật Sát Ngao Lang có nhưng tiểu tỷ tỷ dường như không để mắt đến. Sầm Chi Dĩ cùng Sầm Hi Mộc cũng ở bên khuyên nàng nên tiếp nhận khiêu chiến.

Sầm Minh Kiệt tức giận khế mắng: “Các người toàn chịu hư tôn nữ của ta.” Nói xong lại quay sang tôn nữ nói nhỏ: “Chẳng phải đang cùng hân đấu giá món gì sao? Vậy liền lấy món đó đi.”

Mọi người nghe xong trên trán liền xuất hiện thêm một giọt mồ hôi to đùng. Đây là ai chịu hư Sầm Hảo Nguyệt a!

Sầm Hảo Nguyệt nghe được mắt cũng lóe sáng nàng hướng hạ nhân một bên phân phó: “Nói với Lưu cổ vấn ta không muốn mua vật đó nữa, nhưng bảo nàng nâng cao giá.” Rồi lại cao giọng hướng ngoài nói: “Bồn tiểu thư chỉ chấp nhận khiêu chiến khi các người chịu thua một món bảo vật.”

“Được.” Sát Ngao Lang cùng Sát Duệ Kỳ cao hứng đáp ứng.

Hoàng thượng cũng là về mặt xem máu nhiệt vô tay nhiệt tình. Hân cũng muốn xem nàng có thực sự là hoàn khổ không.

Sầm Hảo Nguyệt bước ra cầm cung tên nói thể lệ cuộc tỷ thí: “Hôm nay chúng ta thi xạ kỵ, chuẩn bị một bia bắn, tên của người nào trúng hồng tâm nhiều nhất sẽ thắng.”

“Được.” Trăm miệng một lời đáp ứng.

Nói xong cả ba leo lên ngựa cầm lấy cung tên bắt đầu bắn.

Chỉ thấy tên liên tục bị bắn vào bia. Sát Ngao Lang liên tục bắn trúng hồng tâm. Sát Duệ Kỳ dùng nội lực bắn làm mũi tên của Sát Ngao Lang liên tục bị chệch làm đôi. Sầm Hảo Nguyệt lại cố ý bắn chen vào khiến mũi tên của hai tên đó liên tục rơi xuống.

Đến cùng chính là tên của nàng nằm trên bia nhiều nhất. Sầm Hảo Nguyệt đắc ý cười ha ha. Mọi người bên dưới đồng loạt kinh ngạc, đây là hoàn khổ nữ sao?

Hoàng thượng cũng là vô cùng sửng sốt: “Người không phải hoàn khổ?”

“Người ta chưa từng bảo bản thân là hoàn khổ nha, là do các người tự nói người ta lại lười giải thích.” Sầm Hảo Nguyệt nói xong liền hướng Sát Ngao Lang nói: “Ta muốn lược ngã voi ở Vĩnh Bảo Tề.”

Sát Ngao Lang hừ một tiếng nói: “Đó cũng chẳng phải là của bổn vương, người đòi thứ khác đi.” Hắn cũng biết bản thân đang cùng Sầm Hảo Nguyệt tranh mua thứ đó. Chỉ là kết quả còn chưa phân cơ mà.

Ngay lúc này có hạ nhân bước đến thông báo gì đó với Sát Ngao Lang, mặt hắn càng ngày càng đen trùng mắt với Sầm Hảo Nguyệt: “Người là cô ý.”

“Người đang nói gì, bổn tiểu thư không hiểu nha.” Sầm Hảo Nguyệt vờ ngốc mỉm cười lơ đãng nhìn sang hướng khác.

Chuyện chính là Sát Ngao Lang thành công mua được cây lược với giá cao nhưng lại phải mang lược đến Sầm phủ đưa cho Sầm Hảo Nguyệt. Đây chính là tin tức khiến hắn tức đến suýt ngất.

Sầm Hảo Nguyệt nhìn sang Sát Duệ Kỳ cao ngạo nói: “Oan gia, bổn tiểu thư hôm nay vui vẻ liền cho người nợ.”

“Được.” Sát Duệ Kỳ ma mĩnh cười. Hắn cùng Sầm Hảo Nguyệt chính là cố ý.

Sát Vu Thần ở trong cổ kiệu nhìn thấy thanh thanh sở sở nhưng cũng không nói gì. Trong mắt có chút tức giận lại mỉm cười môi kiềm nén. Đây là cùng nam nhân liếc mắt đưa tình, trước mặt vị hôn vương gia là hắn.

Hoàng hậu vui vẻ gọi Sầm Hảo Nguyệt đến đông cung trò chuyện. Hóa ra trước giờ danh hoàn khổ kia đều là do bịa đặt mà ra nha. Lần này Tiêu hiền phi bỏ lỡ nhưng nàng lại bắt được một nhĩ tức tốt.

Sầm Hảo Nguyệt lần đầu được hoàng hậu triệu kiến cũng là ngạc nhiên không thôi. Bản thân cùng hoàng hậu đến đông cung, nhìn đến cảnh trí trông thật là đẹp chỉ là dường như hoàng hậu rất không thích cảnh trí đó. Tiến vào tâm điện cực kỳ xa hoa lộng lẫy không hề giống như tin đồn rằng hoàng hậu thất sủng.

Hoàng hậu vui vẻ cho người dọn thiện cùng nàng dùng. Ngoài ra còn nói rằng Sát Vu Thần rất chú ý nàng hy vọng nàng cũng chiều cố hân nhiều hơn, bởi hắn không tiếp thu sự chiều cố của nàng ta.

Sầm Hảo Nguyệt nghe xong liền rất xúc động. Rõ ràng Sát Vu Thần là hải tử của tiên hoàng hậu nhưng lại được đương kim hoàng hậu này thật sự yêu thương, nhưng hắn lại không hề tiếp nhận. Hắn chỉ toàn lạnh nhạt cự tuyệt thôi.

Thế là nàng quy kết tên đó bệnh đến tâm trí không được bình thường. Người duy nhất yêu thương hắn, hắn lại không hề quan tâm tự cô lập bản thân. Quả không đáng a!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Đại hôn độc nhất

Sầm Hảo Lân vì Sầm gia cũng thành hôn với Quân Tử Lan. Đại hôn của Sát Duệ Kỳ và Ân Mặc Nguyên cũng đã qua. Cô Sùng Kính vì bị bức hôn cùng Tướng Lộ đạo này đang đòi sống đòi chết.

Rất nhanh cũng đến đại hôn của Sầm Hảo Nguyệt nàng. Sát Vu Thần bảo đại hôn lần trước của hắn không tốt nên lần này đại hôn liền phải tiến hành vào buổi tối. Mà Trường Sinh nhai đi vào buổi nào cũng là đáng sợ đừng nói chỉ là buổi tối.

Sính lễ được hoàng hậu cho người mang đến đây Sầm gia. Mặt mũi cho đủ, chỉ là đến hôm đón dâu Sát Vu Thần không có xuất hiện chỉ cho tám kiệu phu hôm ở Châu Lam thôn đến đón nàng.

Mọi người ở Sầm gia thực sự là khóc như đám tang một dạng. Gã đến đó chính là xong rồi. Mà đoàn đón dâu ngoài cổ kiệu hoa ra thì cũng không còn gì nữa. Sát Vu Thần bảo thích yên tĩnh nên không có kén trống pháo hoa.

Đám nha hoàn bồi giá vừa nghe mình được chọn đều là bất tỉnh nhân sự. Nhất thời tìm không được người thay thế nên cùng nàng tiến vào Kinh Lang Vương phủ cũng chỉ có mỗi mình Lưu cố vấn mà thôi. Một trong đám kiệu phu do Sát Vưu Thần cử đến lại nói rằng ở phủ có đủ hạ nhân không cần thêm.

Sầm Hảo Lân cùng Sầm Chi Di Sầm Hi Mộc cười ngựa tháp tùng phía sau. Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy cùng thêm hai phó tướng cùng một đoàn binh sĩ cũng là đi theo cho xôm tụ.

Sầm Hảo Nguyệt ngồi trong kiệu hoa tức muốn giết người. Nàng biết hấn là cố ý, hấn chính là muốn Sầm gia mất hết mặt mũi mới hả dạ.

Bước đến địa phận của Trường Sinh nhai xung quanh lạnh ngắt như tờ, chỉ có gió lạnh thổi. Mà đại môn vương phủ cũng không hề có gì gọi là hỷ sự, giống tang sự thì đúng hơn. Lại nói hôm nay đột nhiên giấy vàng mã rơi đầy đất, các nơi bán hàng đều mở to thậm chí còn thấy cả quan tài ở bên trong.

Mặt của đám người đen kịt chỉ có tám tên kiệu phu là mặt không đổi sắc. Lúc này hoàng thượng hoàng hậu vì cho Sầm gia đầy đủ mặt mũi cũng đến tham gia lễ bái đường.

Thế bá vui vẻ chạy ra đón tiếp mọi người đưa vào trong. Bên trong tiền đình chỉ thấy hoàng thượng cùng hoàng hậu ngồi ở chủ vị. Cổ kiệu quen thuộc của Sát Vưu Thần được đặt trước mặt họ.

Sầm Hảo Nguyệt được Sầm Hảo Lân công vào bên trong. Nàng đặt cảm lên vai hấn hỏi khê hỏi: “Sát Vưu Thần có ở?”

“Có.” Sầm Hảo Lân khê giọng đáp nén kích động. Lý nào tiểu tử tử của hấn phải giả đi như vậy. Tân lang cả đón cũng không thấy đến nữa, giờ bái đường vẫn là ngồi trong cổ kiệu.

Chỉ là từ trường mạn trắng có thể nhìn thấy được Sát Vưu Thần có vận giá báo. Bái đường xong mọi người cũng không ai dám lưu lại nữa đều là chạy trở về.

Sầm Hảo Nguyệt một mình ngồi trong tân phòng tự kéo khăn hi xuống. Nàng nhìn quanh một vòng đây không phải phòng của Sát Vưu Thần mà nàng từng đột nhập nha. Có điều có lẽ là do hoàng hậu cho người trang trí nên cũng giống như tân phòng.

Thay một thân y phục mới nàng bước ra ngoài chính là muốn tìm Sát Vưu Thần thanh toán sổ sách. Vừa đẩy cửa chính là thấy được thân ảnh của Hắc Bạch Vũ đứng cách cửa bốn bước nhìn mình chăm chăm.

“Người đến đây làm gì?” Nàng cao ngạo quát.

“Đến thay tân lương bồi người, sợ người một mình tịch tịch.” Âm thanh lạnh như băng pha chút châm biếm cực kỳ chói tai. Đôi mắt hấn nhìn chăm chăm vào Sầm Hảo Nguyệt, chỉ là giờ đây không còn mang theo hận ý nữa rồi.

“Không cần người thay, hiện tại bốn tiểu thư đi tìm hấn tính sổ.” Sầm Hảo Nguyệt xua tay hùng hùng hổ hổ lướt qua Hắc Bạch Vũ bước đến phương hướng viện của Sát Vưu Thần.

Hắc Bạch Vũ mắt mang tiểu ý cẩn thận theo sau nàng thuận miệng nói ra một câu: “Người chắc có thể gặp được hấn?”

Sầm Hảo Nguyệt không hiểu quay lại hỏi: “Ý tứ gì?”

“Đến đó sẽ biết.” Hắc Bạch Vũ vẫn vui vẻ bày bộ dạng xem kịch. Hấn cũng muốn biết đến lúc đó Sầm Hảo Nguyệt sẽ làm gì.

Sầm Hảo Nguyệt hừ một tiếng khai nhanh cước bộ bước đến cái viện kia. Trên đường đi vẫn là tối thui, một bóng người cũng không có, hai thân ảnh một cao to một tiểu kiêu, kẻ trước người sau cước bộ nhanh nhẹn lướt trong gió.

Khi đến trước viện của Sát Vưu Thần nhìn xa xa đã thấy được tám kiệu phu vận bạch y trên mặt đều dùng khăn trắng che hết một nửa đứng thủ ở bên ngoài. Dáng người lực lưỡng, nhần thần kiên định nghiêm túc. Lúc này trên lưng của bọn họ đều có vũ khí không song đao cũng là trường kiếm. Nói cách khác bọn họ chính là hộ vệ.

Sầm Hảo Nguyệt xem như nhìn không thấy mà vẫn là bước đến đó. Đám người kia cũng không buồn để ý đến nàng, thẳng đến khi nàng có ý định bước vào trong viện liền có hai người đưa tay ngăn trở.

“Thỉnh vương phi quay về, vương gia nghỉ ngơi không tiện gặp.”

“Đêm nay là tân hôn của bốn phi cùng Sát Vưu Thần, bốn phi tiến vào bên trong các người dám có ý kiến?” Sầm Hảo Nguyệt tức giận giữ chặt song đao đang treo ở thắt lưng có thể tùy thời rút ra. Bởi nàng biết đám người này sẽ không nghe lời nàng.

“Đây là lệnh của vương gia thỉnh người quay trở về.” Một người trong số đó lại nói. Âm thanh không mang theo bất kỳ tia ôn độ nào.

Sầm Hảo Nguyệt nhú mày nhìn vào trong, do cửa viện bị hư đến hiện tại vẫn chưa sửa nên có thể thấy được rõ ràng. Chỉ là bên trong cũng không có ánh nến, mà gian phòng cũng như trước an tĩnh đóng chặt.

Nàng hừ một tiếng rút đao động thủ, hôm nay nhất định phải tiến vào trong đánh chết con ma bệnh kia nàng mới hả dạ.

Chỉ là nàng không có nội công nên chỉ có một tên thủ vệ cùng nàng đánh. Lực của hắn xuất chỉ một phần mười nàng đã bắt đầu thở dốc rồi. Đến cùng do nàng ngoan cố muốn xông vào nên bị một đám ở bả vai ngã xuống đất.

Đầu óc có chút choáng váng, nàng khó khăn lắm mới có thể đứng lên được. Hắc một ngụm khí trùng vào bên trong rồi lại trùng đám thủ vệ trước viện. Nàng phải trở về hảo hảo nghĩ cách thôi.

Không nói hai lời nàng xoay người rồi đi.

Hắc Bạch Vũ đứng từ xa nhìn thấy mồn nhân ngạc nhiên, nàng sẽ không phải nhanh như vậy đã từ bỏ chứ? Thật không giống nàng chút nào, nhưng nhìn thấy dáng đi thất thiêu của nàng lòng hắn lại có chút khó chịu nói không thể diễn tả thành lời.

Hắn đưa tay đặt lên ngực cảm nhận, hắn đây là bị làm sao? Chẳng phải hắn muốn hủy diệt Sấm gia sao? Đột nhiên đến một ngày hắn lại loại bỏ suy nghĩ này cho rằng chỉ nên giết người cần giết. Hiện tại vì nàng mà cảm thấy khó chịu, hắn là bị nàng ảnh hưởng?

Thấy nàng lướt ôm vai lướt qua mình, mặt vì đau mà nhăn lại thành một đoàn hắn lại nhìn không được hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

“Không đến phiên ngươi quan tâm” Sấm Hảo Nguyệt lạnh nhạt đáp chân vẫn từng bước nặng nề lao đảo trở về viện của mình: “Hiện bốn phi là chủ nhân của nơi này không cho phép ngươi lại ở đây lộ hành.”

“Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh đó hay không.” Hắc Bạch Vũ nhếch môi phun ra một câu rồi thuận tay vươn đến đỡ nàng chỉ là bị nàng không chút do dự hất ra.

Sấm Hảo Nguyệt trở về viện nàng cời y phục ra xem vết thương. Bả vai bị bầm bắt đầu sưng đỏ, hoạt động cũng rất khó khăn, cũng may tên kia không dùng nội lực, khí lực cũng không dùng nhiều nếu không nàng nhất định gãy xương rồi. Nàng mang rượu thuốc thoa xong liền ngồi vào bàn chuẩn bị kế hoạch cho tương lai.

Một đêm tân hôn dài nàng ngồi trên bàn nhỏ chuyên tâm với mấy bản kế hoạch không hề ngủ. Nàng suy nghĩ ra vài biện pháp bức ép Sát Vưu Thần. Nếu là không được nữa thì nàng đợi hắn chết liền gia sản toàn bộ thuộc về nàng. Còn nếu như hắn lại sống quá dai nàng liền giúp hắn một tay tiền hắn quy tiên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thiếu

Nguồn cái pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Khẩu thiệt qua lại

Đến tận sáng Sấm Hảo Nguyệt xem lại bản kế hoạch một lần nữa mới gấu kỹ rồi lên giường ngủ.

Lưu cổ vẫn sáng sớm đã đến thấy được nền trong phòng còn sáng liền hiểu chuyện nên nàng chỉ lẳng lặng đứng bên ngoài. Thế bá có đến mang thức ăn sáng nàng bảo chủ tử còn ngủ nên không nhận.

Đến khi Sấm Hảo Nguyệt tỉnh lại đã là giữa trưa. Nàng bôi rượu thuốc xong, dùng qua điểm tâm bước ra ngoài nhìn sân viện của mình.

Viện của nàng được hoàng hậu bày trí vô cùng đẹp mắt. Chỉ là không biết bày trí từ lúc nào chỉ biết hiện tại tất cả hoa cỏ được bày ra đều chết hết. Cứ y như nàng có độc bọn chúng tiếp xúc với nàng liền sống không nổi vậy.

Bất đắc dĩ hạ lệnh cho Lưu cổ vấn cho người mang hết đi rồi bản thân lại đến viện của Sát Vưu Thần. Hôm nay cũng giống như hôm qua, chỉ là thủ vệ liền thiếu mất một tên, mà thiếu mất tên nào thì cô trời cùng Sát Vưu Thần mới biết. Tên nào cũng bị mặt sát khí đằng đằng y hệt nhau nàng phân biệt không nổi. Lại nói bọn họ hôm nay hướng nàng hành lễ, không có tự đại như hôm qua. Là do có Sát Vưu Thần ở sao?

Trong viện vẫn là như tối hôm qua, chỉ khác là hiện tại cổ kiệu của Sát Vưu Thần đặt ở ngoài sân. Có lẽ là hắn đang đọc sách đi?

Hiện nàng đang bị thương không thể xông vào cùng động thủ thế nên theo kế hoạch chính là động khẩu. Không nghĩ gì nhiều nàng mở to cổ họng mắng người.

“Sát Vụ Thần người là còn rùa rụt cổ, có gan thì bước ra đây gặp bốn tiểu thư.”

“Người mở miệng cầu hoàng thượng hạ chỉ có là mục đích gì?”

“Bốn tiểu thư nói cho người biết không quản người có mục đích gì, thế lực của Sầm gia vẫn là ở bên Sát Duệ Kỳ, hảo hảo phò trợ hần.”

“Người cùng Sát Ngao Lang đừng có si tâm vọng tưởng nữa.”

“Bốn tiểu thư đồng ý gả cho người là vì gia sản nhà người.”

“Lại nói ngoại trừ tòa viện này người vẫn còn tước vị rất có tiềm năng để lợi dụng.”

“...”

Bên kia cái miệng nhỏ của Sầm Hảo Nguyệt liên tục đóng mở không ngừng khích bác. Bên trong cổ kiêu tay cầm sách của Sát Vụ Thần ngày một hữu lực, cuốn sách bị bóp đến biến dạng.

Hắn cực lực đè nén lửa giận trong lòng nói: “Nàng nói bốn vương nghe những điều đó làm gì? Hiện nàng chẳng phải đã gả cho bốn vương sao? Còn ở đây to tưởng đến thập nhất hoàng đệ?”

Sầm Hảo Nguyệt nghe được càng kích động hơn, hần là dùng nội lực truyền âm đến cho nàng. Đây chính là khi dễ nàng không có nội lực.

Lại nói, hần nói cái gì mà to tưởng tên oan gia chứ. Tên này chính là ho đến nào cũng văng luôn ra ngoài rồi.

“Bốn tiểu thư nói cho người biết để người biết điều nhanh chóng đến hoàng tuyền lưu gia sản lại cho bốn tiểu thư phò trợ Sát Duệ Kỳ.” Nàng mang theo nộ khí cực lực hét to.

Sầm Vụ Thần càng tức giận hơn một phần, mắt đầy tơ máu trừng ra ngoài như thể muốn đốt cháy mọi thứ hần nhìn được. Nha đầu đáng chết bản thân lưu ý nam nhân khác thì thôi, lại còn muốn hần mau chết để mang gia sản của hần để phò trợ nam nhân đó. Đừng vọng tưởng!

Hần lại ho khan một trận rồi dụng nội lực truyền âm ra ngoài viện môn: “Vậy bốn vương càng phải sống lâu một chút để nàng không được như ý nguyện.”

Sầm Hảo Nguyệt hừ một cái rồi kêu đầy khinh thường nói: “Theo ta thấy tướng mạo của người không bằng Sát Duệ Kỳ nên mới có ý ty nạnh người khác. Lại nói thân thể người yếu đuối như vậy sợ là không có được bao nhiêu thặng nữ. Cần bốn tiểu thư giúp người chuẩn bị tang sự thế nào thì mau nói đi nguyện đi.”

“Vậy bốn vương cùng nàng cá cược xem người nào sống lâu hơn.” Sát Vụ Thần lại mang thêm chút châm chọc nói với nàng.

Sầm Hảo Nguyệt ôm ngực bày bộ dạng thương tiếc mĩa mai: “Bốn tiểu thư là người trọng nghĩa tuyệt không làm khó người sắp chết, càng không muốn hại chết người. Nhờ bốn tiểu thư thắng người cũng chẳng có lợi ích gì, bốn tiểu thư không bao giờ làm chuyện không có lời như vậy.”

Sát Vụ Thần giận đến mặt mày tím tái, lực phủ ngũ tạng cũng suy chút nữa là nổ tung. Hắn thô phi phò lại truyền âm đến: “Nàng đã gả cho bốn vương lý nào lại còn dùng được ba chữ ‘bốn tiểu thư’?” Đây là muốn nhân lúc hần chết mà tái giá gả cho Sát Duệ Kỳ có phải hay không?

“Dò, người là đang nói cái gì đây? Chỉ dựa vào một hôn lễ, ba cái vái lạy trước mặt nhiều người liền cho rằng đã gả rồi sao? Buồn cười, bốn tiểu thư ở đây thông báo cho người biết, có gả bốn tiểu thư cũng phải gả cho một nam nhân có khả năng viên phòng.” Sầm Hảo Nguyệt nhếch môi mỉa mai. Đây nàng chính là một câu đâm vài cái vào tim hần. Nam nhân không có khả năng viên phòng còn có thể là nam nhân sao?

Sát Vụ Thần mím chặt đôi môi đến trắng toát, hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, gân xanh nổi đầy. Nha đầu này là muốn khiêu khích giới hạn của hần?

Thấy hần không nói gì Sầm Hảo Nguyệt biết được bản thân thắng lớn, có lẽ giờ này hần đang thổ huyết bên trong đi. Nàng đưa tay che miệng khẽ cười nói: “Đừng nói với bốn tiểu thư rằng hiện tại đã hối hận muốn hưu thê, bốn tiểu thư nhất quyết lấy cho bằng được gia sản nhà người nên tuyệt sẽ không để người toại nguyện đâu.”

Nói xong nàng quay sang nhìn đám thủ vệ nói: “Các người không đi vào xem hần sao? Sợ là hần đang thoi thóp bên trong a. Không người vào đó xem sợ rằng di nguyện cuối cùng của hần các người cũng không nghe được nha.”

Đám thủ vệ đồng loạt mang đầu cúi thấp đến cực điểm. Hai vị chủ tử của bọn họ đều là cực phẩm a. Trong lòng của bọn họ lúc này đang âm thầm cầu nguyện.

“Vương phi a, người bớt lời một chút đi.”

‘Chủ tử không vui chúng ta liền chỉ có mỗi con đường bị hành hạ đến chết a.’

‘Chủ tử cũng thật là, hào đoan đoan chọc tức vương phi làm gì?’

‘...’

Bên này Sầm Hảo Nguyệt đang đắc ý thì lại nghe âm thanh hư nhược của Sát Vưu Thần truyền đến: “Vậy thì nàng phí tâm rồi, bản vương vẫn còn rất tốt.”

“Vậy bốn tiểu thư cũng không ngại tiền người một đoạn nha.” Dứt lời đáy mắt lóe lên một tia sáng nàng cảm phi tiêu hướng cổ kiêu của Sát Vưu Thần phóng đến.

Sát Vưu Thần xuất sử nội lực mang một hạt tảo đồ ngăn phi tiêu. Hai bên chạm vào nhau vang lên một âm thanh, phi tiêu rơi xuống đất đất liền chỉ trong một cái nháy mắt trán của Sầm Hảo Nguyệt đã bị hạt tảo đồ làm cho đỏ lên.

Mắt đầy oán hận nàng ôm lấy trán trùng vào bên trong cổ kiêu phát điên quát: “Sát Vưu Thần, tên bán nam bán nữ chết tiết cư nhiên dám ném bốn tiểu thư.”

Mấy chữ ‘bán nam bán nữ’ bay vào trong tai từng người khiến bọn họ nhất thời im lặng. Xung quanh chỉ nghe thấy âm thanh của gió nhẹ thổi.

Sát Vưu Thần tức giận lại bắn thêm một hạt tảo đồ ra ngoài: “Nàng dám nói bản vương như vậy?”

Bị ném thêm một hạt tảo trúng mu bàn tay đang ôm trán Sầm Hảo Nguyệt tức giận chạy trở về viện. Nàng huy động lực lượng mang hết đồ không cần thiết đến viện môn của Sát Vưu Thần.

Thế là rất nhanh đôi phu thê họ liền nội chiến. Đồ ném qua ném lại không ngừng, miệng cũng không quên khích bác nhau.

Bây thủ vệ chỉ biết đứng đó đem đầu nhìn tới nhìn lui. Khuyên giải cũng không xong mà không khuyên giải cũng không được. Bọn họ cũng không biết nên làm gì cho tốt.

Lúc này Thế bá cũng bước đến thấy được liền vội vàng cao giọng hô to hành lễ với mục đích ngưng cuộc chiến này. Hắn là quân gia bao lâu nay cũng chưa từng thấy vương gia mất kiểm soát như vậy a.

Quả nhiên như dự đoán, cuộc chiến tạm thời ngừng lại. Thế bá lau qua mồ hôi thông báo: “Duệ vương gia đến bảo muốn gặp vương phi, hiện hắn đang ở...”

Lời có chưa dứt đã thấy Sầm Hảo Nguyệt mang nụ cười hờ hững tốc độ nhanh nhất có thể chạy đi. Sát Vưu Thần thu được cảnh tượng kia liền lửa giận xung thiên, bản nhỏ trong cổ kiêu cũng bị hắn đá đổ nát thành mấy mảnh.

“Sầm Hảo Nguyệt nàng đứng lại cho bản vương!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Đáp ứng đi chơi

Sầm Hảo Nguyệt đứng đung với tiếng gào thét thất thanh của Sát Vưu Thần mà vô cùng vui vẻ chạy ra đến tiền đình hô to: “Oan gia người đến thăm bốn tiểu thư?”

Sát Duệ Kỳ đang ngồi ở khách quý vị thấy được tiêu bằng hữu cũng đứng lên nở nụ cười. Hắn bước đến xoay nàng hỏi: “Có quen không?”

Động phải vết thương Sát Hảo Nguyệt nhăn mặt ‘a’ một tiếng, đưa tay ôm lấy bả vai. Lúc này cảm đồ ném nàng chỉ dùng một tay.

“Người nhẹ tay một chút, ta đang bị thương a!”

“Làm sao? Sẽ không phải là tam hoàng huynh hắn...” Sát Duệ Kỳ lo lắng nói.

Lời còn chưa dứt đã bị tay của Sầm Hảo Nguyệt giơ lên cắt ngang: “Là hắn cho người ngăn ta, ta giao thủ thế là bị thương, không sao không sao, vết thương nhỏ thôi.”

Nàng đẩy hắn ra bước đến chủ vị ngồi: “Đến đây thăm ta hay xảy ra chuyện gì?”

“Thăm người thôi.” Sát Duệ Kỳ cũng trở về chỗ ngồi của mình cầm ly trà bị mẻ mép phần miệng uống một ngụm: “Lần sau đừng động thủ nữa, đám thủ

nào. Tên khốn này ả núp sâu như vậy, đến thủ vệ của Sát Vưu Thần cũng phát hiện không ra. Lại còn giữa thanh thiên bạch nhật.

“Sát Vưu Thần ở đây bao lâu cũng không biết người vừa đến làm sao biết, không thể trách được. Lại nói phu thê các người la to như vậy khiến ta ngủ cũng không được ngon giấc.” Mắt hắc đảo quanh giường rồi dừng lại ở hộp lễ vật lúc sáng Sát Duệ Kỳ tặng.

Thấy thế Sầm Hảo Nguyệt vội nhào đến ôm chặt cái hộp vào lòng khẽ vuốt ve: “Đây là đồ của ta, muốn trộm thì tìm nơi khác, tốt nhất trộm luôn cái mạng của Sát Vưu Thần đi.”

“Người đây là muốn hồng hạnh xuất tường?” Hắc Bạch Vũ nâng cao giọng mát mẻ.

“Lại cùng người không quan hệ, chuyện ta đã quyết ta nhất định làm được, không ai có thể ngăn cản.” Sầm Hảo Nguyệt nói xong liền bước đến bên giường đẩy hắc đi ra nơi khác: “Cút ra khỏi phòng, bốn tiểu thư còn phải thoa thuốc.” Nếu là nàng đánh lại hắc liền không để hắc vui vẻ ngồi đây chỉ trí chĩnh rồi.

“Còn đau?” Hắc Bạch Vũ không chút động đẩy mắt dời đến bả vai của nàng. Hôm qua lúc đánh tuy không mạnh nhưng lại đối với một nữ tử cũng rất lớn.

“Bảo bọn hắc đánh người thử xem có đau hay không.” Sầm Hảo Nguyệt hừ một tiếng đầy khinh bỉ. Hôm qua hắc chính là nhìn nàng bị đánh không hề tiến đến giúp. Có nam nhân nào như vậy không chứ? Nàng thực sự nghi ngờ hắc cùng với Sát Vưu Thần chính là đoạn tụ chi phích.

Thấy được tay nàng ôm bả vai trông mắt hắc run một cái. Tay đưa một lọ thuốc cho nàng: “Thoa thứ này rất nhanh sẽ khỏi.” Bị thương thành ra như vậy rồi còn cố gắng lên vào viện đó làm gì không biết. Xem mặt hay là mưu sát trượng phu?

Nhìn nhân thân cảnh giác của nàng đang nhìn chăm chăm lọ thuốc, hắc lại liên tiếng khiêu khích: “Thế nào? Sợ ta hạ độc?”

Sầm Hảo Nguyệt xua xua tay lắc đầu: “Ta tự có không cần người đến giúp, mau chóng ra ngoài đi.”

Hắc Bạch Vũ cũng không nói gì nữa hắc cất lọ thuốc vào rồi nhìn hộp gỗ được nàng ôm chặt rất lâu mới rời đi.

Sau khi cửa phòng đóng lại Sầm Hảo Nguyệt thở phào nhẹ nhõm. Nàng vẫn chưa nhìn xem Sát Duệ Kỳ là tặng nàng thứ gì nha. Thế là mở hộp ra.

Nguyên lại hắc tặng một miếng ngọc bội hình cây quạt nhỏ rất đáng yêu. Nàng cầm lấy rồi ngủ một giấc đến sáng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Hoàng hậu nương nương

Sáng ngày kế tiếp, Sầm Hảo Nguyệt vận một thân y phục ăn sáng xong liền tiến cung tạ hoàng ân. Lúc này nàng mới được Lưu cổ vấn thông báo cho biết xe ngựa của nàng hiện chỉ còn xe thoi con ngựa đã chết cùng với đám cây cối kia rồi.

Sầm Hảo Nguyệt tức đến thở không ra hơi, mắt nàng đảo xung quanh. Lý nào nơi này lại quái lạ như vậy, nàng không tin đâu. Kế hoạch nghĩ đường của nàng còn chưa bắt đầu làm sao cứ như vậy mà bị hủy được.

“Trước đến Sầm gia lấy ngựa đã.” Phản phó xong một tiếng nàng ngang nhiên xuất môn.

Vừa thấy Sầm Hảo Nguyệt trở về Phí Hảo Doanh đã chạy đến hỏi thăm một phen. Nàng ậm ừ trả lời lấy lệ rồi lại leo lên ngựa bảo tiến cung.

Nàng tiến cung đầu tiên liền đến chỗ hoàng thượng xong lại đến chỗ hoàng hậu. Hoàng hậu tặng cho nàng vài món đồ rồi bảo nếu cần gì cứ lên tiếng nhưng không được để Sát Vưu Thần biết được. Lại còn hỏi nàng về cách trang trí viện kia có hài lòng không có cần đổi gì không? Tóm lại chính là đầy quan tâm.

Hoàng hậu cầm lấy tay nàng xúc động nói: “Sau này hoàng nhi phải nhờ vào người chăm sóc rồi.” Hốc mắt cũng đỏ hoe, lệ trực trào.

Sầm Hảo Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt rất là dối lòng nói rằng: “Mẫu hậu cứ yên tâm.” Nàng nhất định chăm sóc hắc ‘thật tốt’.

Đột nhiên mắt nàng nhìn thấy vết thương trên tay của hoàng hậu. Vết thương này như là bị vật nhọn tạo thành vậy. Đây là hoàng hậu a, kẻ nào to gan dám tổn thương?

Thấy Sầm Hảo Nguyệt nhìn tay của mình hoàng hậu vội vàng kéo tay áo che lại ngượng ngùng lảng sang chuyện khác: “Chúng ta dùng bữa thôi.”

Sầm Hảo Nguyệt định mở miệng từ chối thì Xuân nhi, cung nữ thiếp thân của hoàng hậu, mở miệng nói rằng: “Hoàng hậu nương nương đợi vương phi cùng vương gia từ hôm qua. Vừa nghe hôm nay người tiến cung liền sáng đến giờ vẫn chưa dùng bữa thiện a.”

Hoàng hậu liếc Xuân nhi một mắt như khế trách vậy. Nha đầu này nhanh mồm nhanh miệng như vậy để làm gì a. Nàng khế giọng trách: “Còn không mau đi chuẩn bị?”

Xuân nhi vội vã hành qua lễ cáo lui rồi ra ngoài cho gọi người dọn thiện.

Không thể làm gì khác hơn Sầm Hảo Nguyệt nhìn là cười gượng đáp ứng. Nghĩ không ra hoàng hậu lại khấn trương như vậy a.

“Đề mẩu hậu chờ đợi người ta thật đáng trách, do hôm qua vương gia phát bệnh nên...” Mang hết tất cả mọi chuyện đẩy hết trách nhiệm lên người Sát Vưu Thần là tốt nhất.

“Hoàng nhi phát bệnh sao? Đã gọi thái y? Dùng qua được?” Hoàng hậu lo lắng nhìn thần đầu khấn trương ném vài câu hỏi vào mặt Sầm Hảo Nguyệt.

Sầm Hảo Nguyệt vội vàng bịa đại vài triệu chứng rồi bảo rằng là do đêm tân hôn hai người ở ngoài sân viện lãng mạn ngắm sao trời nên bị nhiễm chút phong hàn. Hoàng hậu tâm đang treo ngược cũng đặt xuống nghe vậy nhấc nhò vài câu.

Dùng qua bữa ăn hoàng hậu lưu luyến để Sầm Hảo Nguyệt rời đi. Miệng còn không quên dặn đi dặn lại phải chăm sóc Sát Vưu Thần chu đáo rồi để Xuân nhi tiễn nàng.

Trên đường xuất cung Sầm Hảo Nguyệt tặng cho Xuân nhi một chiếc vòng rồi mỉm cười nói không để nàng ta từ chối: “Mẫu hậu liền nhờ vào người chăm sóc rồi nên cứ giữ lấy xem như là bốn phi nhờ vả người.”

Xuân nhi nhún người cảm tạ rồi nhận lấy. Nàng mỉm cười nói: “Đã lâu không thấy nương nương cười rồi a, nếu sau này vương phi có thời gian thỉnh thoảng đến thăm nương nương thì thật quá tốt rồi.”

“Mẫu hậu không vui?” Sầm Hảo Nguyệt vờ ngạc nhiên hỏi nàng chính là muốn truy tra vết thương lúc nãy nha. Kỳ thực lúc Xuân nhi đưa tay nhận vòng nàng cũng thấy được tay nàng ta cũng là có vết thương.

Xuân nhi mỉm môi lưng túng tự biết mình nói sai nên không dám nói tiếp. Sầm Hảo Nguyệt thấy vậy liền vỗ vỗ tay nàng ta: “Cứ nói với ra đừng ngại, bốn phi biết được mẫu hậu làm sao không vui cũng sẽ có thể giúp nàng phân ưu.”

Xuân nhi nghe vậy lập tức nhỏ giọng nói: “Nương nương vì chuyện của vương gia cùng hoàng thượng mà không vui.” Trong hậu cung không ai không biết hoàng hậu thất sủng, hoàng thượng chỉ mang lễ vật đến tặng tất cả đều chu cấp đầy đủ nhưng rất ít đến đông cung.

“Thật sao?” Sầm Hảo Nguyệt nhíu mày vờ kích động nói lại cố ý bóp chặt tay của Xuân nhi. Đến khi nàng ta kêu đau mới vờ hoảng hốt hỏi: “Làm sao? Tay thế nào bị thương như vậy?”

Xuân nhi vội vàng rút tay lại quỳ xuống xin tha tội: “Nô tỳ làm vương phi hoảng sợ thỉnh vương phi thứ tội.”

“Là bốn phi làm người đau, mau đứng lên.” Sầm Hảo Nguyệt vươn tay cúi người đỡ nàng ta lên. Xem ra chuyện này phải từ từ không thể vội được.

Rất nhanh nàng cười ngựa trở lại Sầm gia. Mọi người quay quần bên nhau soái gia gia tức giận nói: “Lý nào đại hôn lại tổ chức buổi tối lại còn có mấy cô...” Nói đến đây nợ khí càng cao hơn.

Sầm Hảo Nguyệt vội vàng cười chống trả: “Quan tài quan tài, thăng quan phát tài, hảo hảo hảo.”

Sầm Bí Uy lại nói: “Đến hôm nay tiến cung cũng không thấy mặt thế mà hần dám nói sẽ đối tốt với người.” Hần cũng là cực kỳ tức giận nha, sợ là hôm nay cơm cũng nuốt không trôi rồi.

“Ai dô, cha, là hôm qua nữ nhi chọc hần giận đến ngất giờ vẫn chưa tỉnh lại làm sao tiến cung đây.” Sầm Hảo Nguyệt cười hi hi đáp trả. Kỳ thực nàng không muốn mọi người vì nàng mà lo lắng đâu. Lại nói nàng ở đó thực sự rất tốt a.

Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy nghe xong có chút ghen lời. Quả thực không thể xem thường nha, tính chính xác của lời này thực sự rất cao a. Người nào không dám nhưng Sầm Hảo Nguyệt nhất định dám. Thế là bọn họ cũng không sinh khí nữa.

Phí Khả Doanh cùng Quân Tử Lan hỏi thăm đủ điều ở Kinh Lang vương phủ. Có phải nơi đó thực sự hắc ám như lời đồn không nhưng Sầm Hảo Nguyệt phủ nhận toàn bộ.

Sầm Hi Mộc cùng Sầm Chi Dĩ tan học cũng ôm lấy đại tỷ thay phiên nhau nói như thế người bị gả là bản thân bọn hần vậy. Nhưng bọn hần vậy là cảm thấy Sát Vưu Thần không thể làm tỷ phu của mình.

Sầm Hảo Luân trở về lập tức kéo tay tiểu tỷ tỷ sang một bên xem xét. Sau khi cảm thấy không có sức mẻ mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm: “Nguyệt nhi ở đó sống có tốt không? Có bị người khi dễ không?”

“Kẻ nào dám khi dễ bốn tiểu thư, ngay cả Sát Vưu Thần cũng bị chọc đến bất tỉnh nhân sự rồi. Trong phủ bốn tiểu thư là lớn nhất.” Sầm Hảo Nguyệt vỗ ngực ngạo nghễ tuyên bố.

Mọi người nghe được câu tuyên bố này cũng là cực kỳ yên tâm. Cứ nghĩ hôn lễ lần trước nàng sẽ ủy khuất khóc chứ.

Sầm Hi Mộc nghe vậy liền che miệng cười hề hề: “Vậy nói ra Kinh Lang vương gia chính là chỉ có cái danh nha.”

“Đương nhiên rồi, đại tỷ là đương gia chủ mẫu, Kinh Lang vương gia dám làm gì.” Sầm Chi Dĩ cũng là hả hề nói. Đây là cái phải trả cho việc bức hôn nha.

“Vậy sau này chúng ta đến đó chơi có được không?” Sầm Hảo Lân vẫn có chút bất an liên hỏi.

“Được, có thời gian các người cứ đến, chỉ là mấy ngày nữa vương phủ sẽ thay đổi một chút các người có đến nên tránh mấy ngày đó.” Sầm Hảo Nguyệt bật cười nhớ đến kế hoạch nghỉ dưỡng của bản thân.

Mọi người đồng loạt gật gù bọn họ chính là biết Sầm Hảo Nguyệt muốn làm gì. Nhớ lại lúc xây Trúc viên mọi người đều là đổ một trận mồ hôi lạnh. Nhất định là đào tung vương phủ lên rồi chỉnh lý lại từ từ. Xem ra lần này Sát Vu Thần chính là xui xẻo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Cả đêm không về

Đến chiều Sầm Hảo Nguyệt cưỡi ngựa đến biệt viện của Sát Duệ Kỳ. Người tham dự hôm nay cũng không nhiều chủ yếu chính là chọe điền Cổ Sùng Kinh.

Cổ thái lão gia chính là bức hấn lấy Tường Lộ mà nàng ta lấy lòng lão nhân gia cũng rất hay. Lúc trước Sát Duệ Kỳ thường xuyên chọe bọn hấn rằng nếu cứ cãi nhau như vậy liền sẽ xin hoàng thượng tứ hôn cho cả hai đóng cửa từ từ cãi. Không ngờ chính là linh nghiệm.

Đêm đó Sầm Hảo Nguyệt ngủ cùng Quân Tử Lan và Mạch Nhiễm Thuần nên Hắc Bạch Vũ muốn đến làm phiền cũng không thể. Bọn họ nói chuyện đến rất khuya mới ngủ.

Qua một đêm, Sầm Hảo Lân tiễn Sầm Hảo Nguyệt trở lại Kinh Lang vương phủ rồi cho người mang ngựa trở về Sầm gia. Sầm Hảo Nguyệt vừa tiến đại môn đã thấy Thế bá sắc mặt xanh xao chạy đến.

Sầm Hảo Nguyệt tâm tính kích động chạy đến vui vẻ hỏi: “Có phải Sát Vu Thần không xong rồi không?” Nếu hấn thực sự chết...ha ha nàng là có thêm không ít đồ nha. Chỉ là câu trả lời của Thế bá khiến nàng thất vọng a.

Thế bá nghe được câu hỏi ngẩng ngơ cả nửa buổi trời mới tìm đủ hồn phách của mình: “Vương phi đêm qua không trở về vương gia đã cho người...” Hấn cũng không biết có nên nói tiếp như thế nào a. Mà không nói thì càng không được.

Lần trước là cả hai ném đồ linh tinh lần này không biết sẽ nháo thành cái dạng gì nữa đây. Vương gia cũng thật là sao hôm qua không ngăn cản mà làm ra cái hành động này.

“Thế nào? “Sao tìm nàng đập mạnh mà trong lòng đầy bất an thế này. Sẽ không phải hấn lại làm ra chuyện gì nguy hại đến tài sản của nàng chứ?

Thế bá run rẩy nói: “Vương gia cho người dọn cả viện của vương phi rồi.”

Sầm Hảo Nguyệt nghe xong nộ khí xung thiên nhấc váy lập tức chạy về viện. Quả nhiên một đồng tan hoang, điều đầu tiên nàng nghĩ đến chính là tài sản của mình. Bên trong ngoại trừ đồ bị đập phá ra thì không còn gì.

Nàng nắm chặt song quyền thờ phi phò. Sát Vu Thần chết tiết dám nhân lúc nàng đi chạy đến địa bàn của nàng quấy phá. Giờ thì nàng ngủ ở đâu đây?

Lúc này Thế bá cũng chạy đến miệng thờ hỗn hển nói: “Vương phi a, lão nô còn chưa nói hết.”

“Nói.” Sầm Hảo Nguyệt đè nặng khẩu khí phun ra một chữ.

“Vương gia cho người dọn hết đồ của vương phi đến viện ở phía tây rồi.” Thế bá vừa thờ vừa vuốt ngực nói: “Vương gia nói đông viện này vương phi không...”

Nuốt một ngụm nước bọt, âm lượng đề đến đấy nói: “không thích hợp ở.” Thực ra là vương gia bảo hấn với với vương phi nàng không giữ phụ đạo, không biết nữ tắc không có tư cách ở đông viện a. Thế nhưng hấn làm sao dám nói ra miệng đây.

Sát Vu Thần đáng chết, hấn cư nhiên đến nàng ở tây viện. Đây khác nào như là tây cung, quyền hành không có không bằng đông cung. Nàng nghiêng răng ken két hỏi: “Hấn đâu?”

“Hỏi vương phi, vương gia còn đang thượng triều chưa trở về.” Thế bá cuối cùng cũng điều chỉnh xong nhịp thờ, đầy đầu mồ hôi. Hy vọng vương phi

không quá kích động a.

Sầm Hảo Nguyệt bỏ lại một câu ‘hắn trở về cho người báo với bốn tiểu thư’ rồi xoay người bước đến tây viện.

Bên tây viện hoang vu chỉ có mỗi Lưu cô vấn cùng vài hạ nhân đang dọn dẹp sạch sẽ. Bên trong chính là toàn gỗ mục y như viện của Sát Vưu Thần vậy. Rõ ràng hoàng hậu đã cố ý cho người đòi hết đồ mới cho nàng thể mà tên keo kiệt ngho ngoét này lại không chút luyến tiếc làm hỏng hết.

Một bụng khí nàng ngồi lên giường, không ngờ vừa ngồi xuống giường cũng sập. Tức đến điên nàng ngửa đầu lên trời hét thật to ‘Không thu phục được người bốn tiểu thư theo họ của người’.

Lưu cô vấn nghe được liền hạ giọng nhắc nhở: “Vương phi, kể từ lúc bãi đường người đã theo họ của vương gia rồi.”

“Ngạ...” Sầm Hảo Nguyệt mồm trương khẩu ngốc một hồi liền cười hi hi vỗ vỗ miệng nói: “Vậy ta nói lại.”

Tiếp đến nàng lại hét thêm một câu ‘Không thu phục được người bốn tiểu thư đem tên mình viết ngược lại’. Sau đó nàng kiểm kê lại tài sản không bị thất thoát mới yên tâm.

Cách đó một lúc có người thông báo Sát Vưu Thần trở về. Không chút chùng chừ Sầm Hảo Nguyệt liền chạy đến viện của hắn.

Có lẽ đoán được trước nàng sẽ làm như vậy cho nên hắn sớm đã ngồi trước sân viện chờ nàng.

Vừa thấy hắn nàng đã quát: “Sát Vưu Thần chết tiết người dám tự tiện cho người dời viện của bốn tiểu thư.”

“Nàng thân là vương phi lại đi cả đêm không trở về còn dám hỏi bốn vương câu này.” Sát Vưu Thần nhấp một ngụm trà rồi lại ho khan vài tiếng.

Sầm Hảo Nguyệt hận hận trừng mắt: “Bốn tiểu thư đi đâu liên quan gì đến người, càng không đến lượt người quản. Người thú bốn tiểu thư đều là có mục đích cả.” Nàng đi đâu làm gì hắn cũng muốn quản? Nàng cũng không có quản chuyện của hắn, hắn lại nhiều chuyện quản chuyện của nàng.

“Dù là như vậy nàng cũng không được phép không hỏi phủ mà qua đêm nơi khác.” Hắn lại nhàn nhạt nói xong một câu, mắt bắt đầu dời đến ngọc bội hình cây quạt nhỏ ở thắt lưng của nàng. Đấy mắt hiện lên vài tia chán ghét như muốn lườm cháy miếng ngọc bội. Nguyên lai là nàng mang trên người, chẳng trách tìm không được.

“Bốn tiểu thư ngủ ở đâu cũng cùng người một phân quan hệ cũng không có!” Sầm Hảo Nguyệt to mắt trừng tám tên thủ vệ. Nếu không có tám tên này nàng xông vào liều mạng với Sát Vưu Thần từ lâu rồi.

Sát Vưu Thần hừ một tiếng thật khê: “Nàng đừng mơ tưởng gả cho thập nhất hoàng đệ, hắn đã thú phi nàng càng vô pháp làm thiếp của hắn. Tốt nhất nàng an phận cho bốn vương.” Hắn cũng chẳng biết bản thân sao lại phải chú ý nàng đi đâu nữa. Chỉ là thấy nàng cùng Sát Duệ Kỳ thân thiết như vậy lòng hắn rất khó chịu.

Sầm Hảo Nguyệt có chút ngậy ngốc không hiểu mắt chớp chớp. Nàng sao lại phải gả cho Sát Duệ Kỳ? Lại còn cái gì mà làm thiếp nữa chứ, Sầm Hảo Nguyệt nàng mà phải làm thiếp sao? Bất quá nàng cũng cứng miệng quát: “Bốn tiểu thư có gả cho ai là do phụ hoàng hứa rồi người không được can thiệp.”

Hắn gằn từng chữ bức từ khê rằng mà ra: “Bốn vương còn chưa chết.” Nha đầu đáng chết chưa gì liền hoa tâm muốn hồng hạnh xuất tường: “Lúc Tôn lão sư dạy nàng không lưu tâm sao? Xuất gia tông phụ có nhớ rõ chưa.”

“Nhớ rõ.” Sầm Hảo Nguyệt gật đầu nhếch môi cười: “Tại gia tông phủ, xuất giá tông phụ, phu tử...”

Tầm mắt gian xảo của nàng phóng đến cổ kiêu bật ra một câu: “Phu tử liền tự do tái giá.” Tức chết người, tức chết người.

“Nàng...” Sát Vưu Thần ôm lấy ngực không biết nên nói lời nào cho tốt nữa.

Sầm Hảo Nguyệt nhún vai thong dong nói: “Đến lúc người chết bốn tiểu thư nhất định sẽ tái giá mang gia sản của người cùng nam nhân khác hưởng vinh hoa. A, phải nha, gả cho Sát Duệ Kỳ cũng là một ý kiến tốt, rất đáng để suy nghĩ. Nhưng nếu là không tái giá, thì bốn tiểu thư vẫn có thể nạp thêm thật nhiều nam thiếp tuần mỹ vào phủ, đến lúc đó để người chết cũng không nhắm mắt.” Kèm theo đó chính là một tràng cười đắc ý đang xen với tiếng ho khan cực lực vì tức giận của Sát Vưu Thần.

“Nàng đừng mơ tưởng.” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi dùng đôi mắt đầu máu to mở to trừng nàng. Giọng nói ngắt quãng như người sắp đoạn khí.

“Vậy thì cố giữ hơi sống cho tốt đi, biết đâu lát nữa trúng gió độc mất mạng. Ai dè, lúc đó không thể trách bốn tiểu thư không thương tiếc người mà trong tang lễ liền cùng nam nhân khác vui vẻ nha.” Sầm Hảo Nguyệt cười đến hải lòng. Dám nói nàng không giữ phụ đạo vậy nàng liền làm dâm phụ cho hắn xem.

Sát Vưu Thần hoàn toàn bị nàng làm cho ghen. Nghĩ không ra nha đầu này thực sự chộc đến hắn điên như vậy. Lại còn nhiều lần lặp đi lặp lại muốn lấy Sát Duệ Kỳ, nạp nam thiếp nữa chứ.

“Bốn tiểu thư đến đây không phải để dong dài với người, chỉ là muốn tuyên bố cho người biết, ngoài cái viện của người ra tất cả đều là của bốn tiểu thư. Người không được quyền can thiệp vào.” Sầm Hảo Nguyệt nói xong liền hờ hững xoay người bỏ đi.

Bên này Sát Vu Thần tức đến giữa đầu lên trời phi phò thờ. Bước được vào vương phủ của hấn nàng muốn bước trở ra sao, sợ rằng cả đời này đến chết thì nàng cũng không được như nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Hóa thành sắc nữ

Ngày tiếp theo Sầm Hảo Nguyệt cho người đến làm lại vương phủ. Tây viện của nàng được mở rộng, nếu thổ nhượng, không khí ở đây không thích hợp trồng hoa hay nói cách khác chính là có người khiến cho không thể trồng hoa nàng liền xây hồ cùng lương đình, nhà thủy tạ...

Tóm lại tây viện của nàng mở rộng phạm vi ra toàn phủ. Trừ mấy khu trù phòng, sai phòng, kho phòng, phòng của hạ nhân ra thì nàng làm y hệt như một nơi hoang vu chỉ có nước cùng thác nhỏ và núi giả vậy.

Mấy nơi khác nàng đều cho người nâng cấp lên. Còn bạc sao? Ha ha nàng lấy ở hoàng thượng một ít, hoàng hậu một ít, đồ cưới cùng bạc nàng tiết kiệm cũng không ít nha.

Hiện tại tây viện có một lầu ngắm cảnh, một phòng chuyên để nàng đặt y phục đồ trang điểm, một phòng làm đẹp, một phòng tắm to...tóm lại đẹp không chỗ chê. Chỉ là mấy thứ nói trên phải còn lâu mới hoàn thành.

Sát Vu Thần biết được tin vẫn là vân đạm phong kinh, hấn cũng muốn xem nàng làm được gì. Viện của hấn vẫn là hoang sơ như vậy Sầm Hảo Nguyệt không hề cho người đi động đến.

Mấy tháng qua đi Sầm Hảo Nguyệt cực kỳ bận rộn. Nàng không đốc thúc công trình chính là tìm nguyên vật liệu cùng vẽ bản thiết kế cho vật dụng của mình.

Nàng không những thường xuyên trở về Sầm gia mà còn mỗi ngày tiến cung bồi hoàng hậu. Từ miệng của Xuân nhi nàng mới biết được rất nhiều thứ.

Hóa ra mỗi lần hoàng thượng ban đồ hoàng hậu đều uất ức mà tự lấy trầm tâm bán thân. Xuân nhi ngăn cản liền cũng là bị thương mà hỏi lý do thì Xuân nhi cũng không biết.

Hắc Bạch Vũ cũng đến hấn chỉ là xem không hề nói gì cả. Mọi ngày trêu chọc thường Sầm Hảo Nguyệt mà giờ đây thấy nàng vì tái tạo phủ gây gò không ít cũng không phiền nàng nghỉ ngơi.

Do huy động hết nhân lực có được nên công trình rất nhanh hoàn tất. Sầm Hảo Nguyệt vui vẻ ngồi hóng gió thưởng cảnh dùng trà bánh y hệt lúc ở hiện đại vậy. Sát Vu Thần có mười đời nữa cũng không thể có phúc như nàng, chỉ là hơi thiếu cây xanh. Mà thôi bỏ đi, phí công nghĩ đến hấn chỉ bằng đường nhan còn tốt hơn.

Khi hoàn thành việc đầu tiên nàng làm chính là tổ chức ăn tân gia thật hoành tráng chọc điên Sát Vu Thần. Nàng mời đám bằng hữu cùng mấy tiểu đệ đệ đến ăn chơi thâu đêm. Đương nhiên nàng còn thuê nhạc công đập cho rộn ràng. Bởi nàng nghĩ đây chính là cách khiêu chiến tốt nhất.

Sáng hôm nay rất sớm nàng đã chạy vòng vòng phủ xem xét xem có cần bổ sung gì nữa không. Chạy ngang viện Sát Vu Thần nàng thực sự rất không cam tâm.

Viện của hấn là chính viện nên ở ngay chính giữa. Đây chính là sát cảnh đẹp mà nàng tạo ra. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là buồn bực lại không thể cùng hấn thương lượng tức chết được.

Nàng tắm rửa chạy sẽ thay thân xiêm y đứng gần đại môn đợi hấn hạ triều. Vừa thấy kiệu của hấn tiến vào phủ, nàng núp ở một bên dùng chân đạp một cái lấy đà nhào lên cổ kiệu của hấn, tay cầm một thanh đao áp sát cổ hấn, tay còn lại túm cổ áo của hấn thật chặt. Mùi thuốc đông y bên trong cổ kiệu cứ như vậy truyền vào mũi khiến nàng hừ hừ vài cái.

Nàng nghĩ kỹ rồi thương lượng không được thì phải uy hiếp thôi. Nhất định phải bức hấn nhường vị trí kia cho nàng, tuyệt không để cái viện hoang sơ của hấn sát cảnh được.

Chỉ là khi mất nàng vừa thấy được dung mạo kia của hấn tất cả hành động đều cứng đờ, cả chớp mắt cũng không thể chớp. Khoảng khắc này cứ như đứng lại vậy, để nàng mãi nhìn hấn thôi.

Đường nét trên khuôn mặt cực ưu mỹ, dưới đôi mày kiếm rậm rạp chính là đôi phượng mâu biết câu hồn người. Đôi môi mỏng có chút tái nhợt khép hờ cực quyến rũ, mũi cao thanh tú, chiếc cằm thon gọn, sắc da có chút trắng bệch có lẽ do bệnh hoặc có lẽ do thiếu ánh sáng mặt trời hay dinh dưỡng không đủ.

Ba nghìn sợi tóc được búi gọn trên kim quan, bên trên còn cài một cây trâm vàng chạm trổ hoa văn như xích thừng cực kỳ bắt mắt.

Đôi mắt từ của nàng lại đảo nhìn xuống một chút. Hắn không vận triều bào mà vận một thân bạch sắc. Nàng đã từng nghe Sát Duệ Kỳ nói hắn bị bệnh nên rất thích sạch sẽ. Cả gian phòng của hắn cũng chính là ngoại trừ cũ nát thì mọi thứ cũng là không có hạt bụi nào. Hôm đại hôn là lần đầu cũng là lần duy nhất hắn vận y phục khác màu.

Khí chất toát lên nhìn hắn cứ như một thư sinh nho nhã lại như một vương gia oai vệ vậy. Khiến người mê mệt lại có chút không dám đến gần vì sợ khiến hắn nhiễm bẩn. Tóm lại trong mắt nàng hiện nay hắn chính là một soái phu quân khiến nàng nhìn đến quên cả mọi thứ xung quanh. Nhưng dung mạo này lại có chút quen mắt a, nàng đã thấy ở đâu rồi?

Sát Vu Thần chau đôi mày kiếm lại, phượng mâu khẽ chớp nhìn nữ nhân trước mặt. Mái tóc dài được búi rất cầu kỳ, trên đó còn cắm rất nhiều kim thoa, nhưng lại không hề dung chi tục phần. Giương mắt thanh tú của nàng được thi phần cẩn thận chỉ cách hắn chừng một gang tay. Đôi mắt từ mắt hôn nhìn bản thân không hề động, hàng mi dài cong lên càng làm đôi mắt trở nên tuyệt sắc.

Một mùi hữu độc từ cơ thể nàng toát ra pha lẫn với mùi thuốc đông y hòa vào khí tức của cả hai. Đường nhìn của hắn lại đổ xuống một chút, nhìn thấy bản thân bị như vậy sắc mặt đen lại.

Ho khan hai cái vào mặt nàng rồi hừ nhọc hỏi: “Vương phi đây là muốn thế nào?” Nha đầu này cư nhiên hôm nay giữa thanh thiên bạch nhật hành thích hắn? Toàn thân vận dụng nội lực, chỉ cần nàng xuất thủ liền đánh trả.

Sầm Hảo Nguyệt hỏi qua thần mặt đỏ lên không ít. Nàng vội vã đứng thẳng trên cổ kiệu, nhanh chóng xoay lưng hướng hắn, hai tay ôm mặt xấu hổ, âm thanh hiện tại muốn nhỏ nhẹ dịu dàng bao nhiêu liền có bấy nhiêu a.

“Người ta muốn cùng người chơi đùa một chút thôi mà.” Không nghĩ đến dung mạo của hắn tốt như vậy. Là nàng nghĩ không kỹ rồi, kế hoạch này bỏ thôi. Nàng phải thu phục cho bằng được soái phu quân này mới được. Cũng may bản thân chưa nói ra mục đích đích thực.

“Chơi đùa cần dùng đao kềm cổ, cần túm áo bốn vương như vậy?” Sát Vu Thần hừ một tiếng đôi mày càng vận càng chặt chỉ là trong lời nói không mang theo tức giận như hắn từng nghĩ. Trong đầu là thập phần ngạc nhiên, nàng cũng có thể dùng giọng điệu này cùng hắn nói chuyện chính là mặt trời hôm nay lên từ hướng nào?

Sầm Hảo Nguyệt điều chỉnh xong nhịp tim đặt đao treo lại trên thắt lưng rồi chậm rãi quay sang hướng hắn xấu hổ cười. Đầu nàng hơi cúi, nàng bối rối nói: “Là chơi đùa thôi mà, người ta giúp người chỉnh lý lại là được rồi.”

Nói xong nàng hơi khom người đưa tay giúp hắn chỉnh lý lại vạt áo trước ngực. Dù hắn vận rất nhiều y phục nhưng bị nàng túm nên nhăn nhúm cả lên còn bị xóc xetch lộ cả trung y. Khi chạm đến lồng ngực hắn nàng chỉ cảm thấy một cảm giác chính là no đủ rắn chắc, sờ mãi vậy không chán. Thế nên chính là lợi dụng cái lý do này mà sờ tới sờ lui chiếm tiện nghi của soái phu quân.

Sát Vu Thần nhìn mặt nàng đỏ bừng như vậy, đến tai cũng ửng hồng, khóe môi khẽ nhếch lên. Nha đầu này lúc trước chê bai hắn tướng mạo xấu, có lẽ là hiện tại xấu hổ đi. Chỉ là thấy nàng chỉnh lý mãi vẫn không xong hắn có chút không vui nói:

“Vương phi sờ đủ chưa?”

“Cái gì mà sờ đủ chưa khó nghe như vậy chứ.” Sầm Hảo Nguyệt dỗi tay đứng thẳng thắt lưng bĩu môi trách. Nàng vẫn còn sờ chưa đủ đâu, không ngờ hắn bệnh quanh năm thân thể lại tốt như vậy a.

Thấy không khí không được tốt nàng nhảy xuống kiệu không hề xoay lưng lại mà rời đi. Nàng phải hảo hảo nghĩ ra bản kế hoạch mới đón ngã soái phu quân mới được. Hắn là lãnh vương nàng là nhiệt phi, hắn là bệnh vương nàng sẽ là được phi, tuyệt đối hắn phải nằm gọn trong tay nàng.

Nhìn bóng dáng tiểu kiều bị tướng mạo mông che đi làm hình ảnh mờ ảo khiến Sát Vu Thần có chút không vui. Nàng chiếm tiện nghi của hắn xong liền cứ như vậy phui tay bỏ đi.

Tám thủ vệ nâng kiệu trán chảy đầy mồ hôi, bọn họ thủ hộ thất trách rồi nhất định bị trách phạt a. Vẫn là nên sớm một chút nhận lỗi thì hơn. Thế là tám tên đồng thanh hô to: “Thuộc hạ thất trách thỉnh chủ nhân trách phạt.” Bọn họ đang nâng kiệu không thể đặt xuống mà quỳ gối được.

Sát Vu Thần đưa tay đặt lên trên vạt áo trước ngực, nơi mà nàng chạm qua, dường như hắn cảm thấy hơi ấm của nàng vẫn còn lưu lại. Đôi môi hiện lên ý cười khẽ nhấp nháy: “Trở về.” Hắn muốn nhìn xem tiếp theo nha đầu này sẽ làm gì.

Tám tên thủ hạ đồng loạt thở phào một hơi, ứng một tiếng ‘vâng’ rồi chân bước trở về viện. Hiện bọn hắn đến cùng đã biết vì sao chủ nhân lại hay gọi bọn hắn vào bắt mạch rồi. Lúc trước vốn chân không ra bệnh nhưng giờ liền biết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Thật là lợi hại

Sầm Hảo Nguyệt không trở về mà lại đến trừ phòng. Nàng quyết định tấn công từ đường bao tử trước. Thế là gọi Thế bá ra hỏi hết khẩu vị của soái phu quân.

Thế bá vô cùng khó hiểu nhưng cũng chỉ biết y lệnh mà làm thôi. Hắn thẳng thắn nói ra những thứ Sát Vưu Thần thích dùng.

Sầm Hảo Nguyệt nghe xong cũng có chút không ngờ. Tên ma bệnh này chính là không có kén ăn càng là thứ gì cũng không cần kiêng. Thứ gì hắn cũng ăn liền quá tốt rồi, báo hại này giờ nàng lo lắng. Liền mang mấy món hiện đại ra để hắn hào hào thưởng thức.

Không nhiều lời nàng trực tiếp xắn tay áo bắt đầu nấu ăn. Không bao lâu nàng bước ra khỏi trừ phòng liền trở về tắm xong mới mang thức ăn đến viện của hắn.

Cầm theo lồng thức ăn miệng cười tươi vui vẻ. Đứng ở trước cửa viện nàng hô to: “Phu quân, chúng ta cùng dùng bữa.”

Tắm tên thủ vệ nghe xong sống lưng lạnh lạnh như có gì ở phía sau vậy. Bọn hắn là nghe nhầm đi? Sẽ không phải là bị dung mạo của chủ nhân mê hoặc rồi chứ? Mà cũng phải thôi, đây là chuyện bình thường cơ mà. Nhưng cũng không lý nào thái độ chuyển biến nhanh đến như vậy!

Sát Vưu Thần vốn ở trong thư phòng phê tấu trương nghe xong cũng lại khoe miệng liên tục co rút không ngừng. Hai từ ‘phu quân’ kia hắn nghe có chút không quen rồi. Nàng đây là đối với hắn động tâm hay có mục đích gì khác? Nàng vừa nhìn thấy hắn không lý nào nhanh như vậy liền động tâm. Thế là hắn quyết định thử nàng.

“Bốn vương không thích dùng cùng người khác.” Hắn lại dùng nội công truyền âm ra ngoài.

Sầm Hảo Nguyệt nghe xong lại không hề tức giận mà chỉ đưa lồng thức ăn cho một trong tám thủ vệ rồi hô to: “Vậy người từ từ ăn, đây là do ta đích thân làm.”

Nói xong nàng cũng không quản hắn có ăn hay không mà trực tiếp rời đi.

Thủ vệ kia mang lồng thức ăn vào trong thư phòng bày ra. Mùi thức ăn thơm tho bay ngập phòng khiến Sát Vưu Thần không thể không ngẩng lên nhìn. Khi nhìn đến món ăn hắn có chút không hiểu rồi.

Trên bàn chỉ có bốn món, hai món nóng hai món lạnh, mà đều là đi chung một đôi, chứng tỏ nàng là muốn ở lại cùng hắn dùng bữa. Chỉ là hắn nhìn xung quanh tìm mãi vẫn không thấy com đầu nha. Ăn như vậy có thể no bụng sao? Mà hình dạng lại phi thường kì lạ. Nhìn đẹp mắt mùi vị cũng rất hấp dẫn chỉ là không biết có ngon miệng không.

Đây là món gì a? Vì sao hắn chưa từng thấy qua? Nàng có hay không hạ độc thuốc chết hắn để tái giá với Sát Duệ Kỳ? Bất quá hắn cũng không do dự đặt bút xuống bắt đầu thưởng thức.

Tay nghề của nha đầu này xem ra cũng không tệ. Hắn biết nàng không có học nữ hồng, mà dù có cũng không ai có thể dạy ra những món này. Nàng là học ở đâu ra? Nha đầu này luôn có những suy nghĩ vượt xa với tưởng tượng của người khác.

Cứ như thế mỗi ngày hai bữa Sầm Hảo Nguyệt đều làm hai món khác nhau mang đến cho soái phu quân. Mà tâm trạng của nàng cũng là phi thường tốt không hề có dấu hiệu bị ép uống.

Mỗi đêm Hắc Bạch Vũ đến nàng cũng không hề cùng hắn khắc khẩu khiến hắn vô cùng ngạc nhiên. Chỉ là cùng nàng trò chuyện như vậy cũng rất tốt. Mà chuyện nàng nói cùng hắn toàn về Sát Vưu Thần thôi làm hắn có chút choáng váng rồi, nhưng hắn cũng mang một ít chuyện hắn biết về Sát Vưu Thần nói cho nàng nghe.

Đến một hôm Sát Vưu Thần cảm thấy nàng thay đổi bản thân cũng rất hiếu kỳ muốn biết tên những món nàng làm nên cho nàng vào trong viện. Nhưng là chỉ cho vào để nàng cùng hắn nói chuyện thôi không hề cùng nàng dùng bữa.

Sầm Hảo Nguyệt cười hi hi bước vào trong. Nàng biết kế này nhất định thành công cơ mà. Nhìn hắn ngồi trong cổ kiệu bị trướng mạn trắng che lại không hề thấy được dung mạo khiến nàng lại có chút không vui thu nụ cười một chút.

“Hôm nay thế nào tâm tình tốt như vậy?”

“Hôm nay không có công sự muốn cùng nàng hào hào hàn huyên.” Sát Vưu Thần nhàn nhạt ném ra ngoài một câu rồi cho một hạt sen tằm đường vào miệng.

Sầm Hảo Nguyệt ngửa đầu nhìn nhìn bầu trời cao quan sát khí tượng rồi lại nhớ đến hắn có nội công. Nàng có nên thử hắn một chút không?

“Thế này đi, ta muốn vận động một chút. Ngươi suốt ngày ngồi trong cổ kiệu thiếu vận động sẽ không tốt đâu, rất khó khỏi bệnh a.” Gạt hắn bước ra cổ kiệu, ăn không được ngắm cũng no mà. Nếu hắn đứng không nổi...ha ha nàng không ngại cho hắn tựa đầu.

Sát Vưu Thần khẽ gật đầu nói: “Nàng muốn thế nào?” Hắn đương nhiên đoán được suy nghĩ trong đôi mắt thoáng nhìn trong veo mà đầy mắt lại cực kỳ gian xảo của nàng.

“Bắn cung đi, vừa lúc ở đây có trái cây, ta mang nó đặt bên kia người nào bắn trúng nhiều nhất sẽ thắng.” Sầm Hảo Nguyệt nói xong liền ôm đĩa trái cây được đặt ở bàn nhỏ trước mặt chạy đến bên chỗ xa xa bên kia bày ra. Nếu là hắn bắn không được...ha ha nàng cùng hắn bắn. Nghĩ đến đã thấy hồn bay

tận chín tàn mây rồi.

Sắt Vu Thần gọi người mang cung tên đến. Đương nhiên hắn không hề có ý bước ra ngoài cổ kiệu.

Sầm Hào Nguyệt bày xong chạy trở về thấy hắn không có bước ra liền hỏi: “Người không bước ra thế nào bắn.” Bước ra đi, mọi chuyện để bọn phi lo cho người.

“Không cần.” Lại ném ra hai chữ liền ngồi bên trong cổ kiệu giương cung. Ở phần nhỏ của trường mạn lộ ra đầu mũi tên. Một thả, mũi tên bay thẳng đến một trái cam gần đó cắm thẳng tâm. Mà do tốc độ nhanh đến kinh người nên trường mạn cũng không hề động khiến không ai nhìn được vào trong.

Sầm Hào Nguyệt há hốc mồm to mắt nhìn. Lý nào lại cầu huyết như vậy cơ chứ. Rõ ràng nòng để xa như vậy, hắn lại ngồi không có thể bắn. Cho dù là soái cha hay soái gia gia vẫn là phải ngắm một hồi mới thả tên, còn hắn, không biết được mười giây chưa. Không thể xem thường a!

Một tay đặt trước ngực một tay đỡ trán suy nghĩ biện pháp đối ứng thì lại nghe được Sắt Vu Thần hư nhược ho khan rồi nói: “Thế này quá đơn giản không vui, chúng ta đổi chút đi.” Đấy mắt hắn nhìn nòng mang theo tia sáng thú vị.

“Được, đổi thế nào?” Sầm Hào Nguyệt nói một cách chán nản vì chưa nghĩ ra được kế sách gì hay ho buộc soái phu quân bước ra khỏi kiệu. Soái phu quân ngoại trừ bệnh tật ra thì cái gì cũng hoàn hảo. Nàng nắm không được cổ của hắn sau này liền chết không chỗ chôn a.

Sắt Vu Thần mang theo ngoạn ý nói: “Đặt trái táo ở giữa, bốn vương cùng nàng giữ khoảng cách bằng nhau cùng một lượt thả tên, thế nào?”

Mắt của Sầm Hào Nguyệt mở to, cách chơi này mới lại a. Chỉ là, nàng không có nội công nhất định không thể đã thương được hắn. Nhưng hắn có nội công nếu là dùng thêm chút lực chẳng phải nàng tiêu rồi sao. Thôi đi, cách này không tốt, không chơi.

Đọc được cách nghĩ trong mắt nàng hắn lại nói: “Nàng bắn xong liền có thể tránh.”

“Được.” Sầm Hào Nguyệt gật đầu sáng khoái đáp ứng, lấy thân thủ của nàng nhất định tránh được.

Thế là mỗi người duy trì một khoảng cách bằng nhau tính từ trái táo đang đặt ở giữa. Đôi bên cung tên tương hướng, nháy một mắt nhắm chuẩn vào trái táo.

Âm thanh của Sắt Vu Thần lại nhàn nhạt truyền đến: “Chuẩn bị xong?”

“Ân, bắt đầu.”

Lời dứt cả hai cùng thả tên. Sầm Hào Nguyệt nhanh chóng lách người sang một bên né đường tên của soái phu quân. Mắt cũng không rời tình huống trước mặt.

Hai mũi tên cùng lúc cắm vào trong trái táo. Chỉ là mũi tên của Sắt Vu Thần không những không ngừng lại mà mãnh liệt xuyên qua. Mũi tên của Sầm Hào Nguyệt lại như bị cản ngừng một lúc rồi phản thân bị chèn làm hai, đầu mũi tên rơi xuống đất.

Trái táo chịu lực bở đôi, đầu mũi tên của Sầm Hào Nguyệt hoa lệ rơi xuống đất tạo thành một âm hưởng không to không nhỏ. Mũi tên của Sắt Vu Thần lại nguyên vẹn rơi cùng một chỗ.

Sầm Hào Nguyệt mềm trương khẩu ngọc chạy đến cầm cả hai lên xem, nội công quả nhiên lợi hại a.

“Người lợi hại nha, lúc trước ta vốn cứ nghĩ gia gia cùng cha là lợi hại thôi. A còn có Sát Duệ Kỳ nha. Hắn bắn tên cũng rất khá.” Bắn chệch đôi mũi tên của Sát Ngạo Lang cơ mà.

Vừa nghe được tên của Sát Duệ Kỳ mặt của Sắt Vu Thần lại có chút không hài lòng, tâm trạng cũng tuột đi một chút. Hắn ném cây cung xuống đất không vui nói: “Không chơi trò này nữa, rút gở đi.”

Lần đó ở hoàng cung thấy được vẫn còn chưa được thử. Lần này nhất định cùng nàng hảo hảo thử. Hắn không tin trò đó lại khó như vậy.

Sầm Hào Nguyệt nghe vậy vỗ tay một cái nhảy cẫng lên: “Tốt, ta đi mượn bộ đồ chơi của Sát Duệ Kỳ.”

Vừa thấy nàng xoay lưng muốn rời đi hắn liền gọi trở lại: “Nàng không có sao vì sao lại phải mượn?” Lại là Sát Duệ Kỳ, tâm trạng của hắn hiện tại mắt hết rồi.

Sầm Hào Nguyệt mạnh xoay người trở lại chớp chớp đôi mắt từ xinh đẹp giải thích: “Chúng cùng nhau chơi thì chỉ làm một bộ, làm nhiều bộ làm gì?”

Ngay thời điểm nàng xoay người, vạt váyدام từ sắc thêu hoa trắng ở chân váy tung bay, mái tóc được búi cầu kỳ cùng với đám tóc xõa ra ở hai bên nhất thời xoay. Lưu tóc trên trâm cài cũng lay động khiến cộng thêm đôi môi đỏ mọng kia khiến nàng vô cùng lộng lẫy.

Tâm của Sắt Vu Thần cũng đập rộn khi nhìn thấy, hắn đưa tay lên miệng ho khan hai tiếng rồi xua tay: “Không cần nữa, bốn vương một mỗi muốn nghỉ ngơi. Nàng trước trở về đi.” Lý nào nộ khí đột nhiên mất hết, hắn có bệnh rồi.

Sầm Hào Nguyệt nghe vậy liền dậm chân giận hờn bỏ đi. Ý bản thân xinh đẹp được nàng mến mộ liền xem nàng như đồ vật thích thì gọi đến không thích

liền đá đi sao? Nề mặt hần đẹp nàng nhẩn, sau này từ từ trị, thứ nàng có chính là thời gian.

Nhìn bóng lưng tiểu kiều biến mất sau viện môn Sát Vưu Thần rất lâu mới điều chỉnh được tâm trạng đang kích động của mình. Vì sao mỗi lần thấy dáng vẻ của nàng hần đều là tìm đập mạnh cả người nóng như vậy chứ?

“Người đến, bắt mạch cho bản vương.”

Thối nha đầu này, trong lòng chỉ luôn có mỗi mình Sát Duệ Kỳ thôi sao? Nàng xem hần thực sự chết rồi?

Trong đám thù vạ lại cùng nhau chơi búa kéo bao để lựa ra người hy sinh đi chịu nộ khí của chủ tử. Chủ tử đây là làm sao a? Đến giờ thực sự vẫn chưa phát hiện bản thân yêu thích vương phi sao? Lý nào cứ bảo bọn hần bắt mạch như vậy cũng không phải là cách đâu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Hoài nghi trong lòng

Cách đó thêm năm ngày, Sát Vưu Thần lại cho người gọi Sầm Hảo Nguyệt đến hào hào cùng chơi rút gỗ. Nàng vừa đến đã thấy soái phu quân ngồi trong cỗ kiệu đặt ở trong sân viện.

Đều khác biệt chính là trưởng mạn trên cỗ kiệu không còn bao quanh cỗ kiệu như trước nữa mà là được kéo vào trong để lộ ra một cái bàn thấp nhỏ. Bên trên chính là đặt một bộ rút gỗ cùng trà bánh, đối diện bàn có một ghế thấp dành cho nàng.

“Ngồi đi.”

Sầm Hảo Nguyệt lại ngửa đầu nhìn trời rồi cười nói: “Phu quân hôm nay không khí không được tốt, chi bằng vào bên trong chơi đi.” Tay không quên chỉ vào bên trong phòng.

Muốn vào trong? Nàng đây là có dụng ý gì? Mặc kệ nàng là có mục đích gì hôm nay cũng không được tiến vào.

“Bản vương muốn ở ngoài này.”

Hần đẹp nàng nhẩn. Vuốt vuốt ngực nàng ngồi xuống. Tay cầm thanh gỗ trước mặt lên lắc đầu nói: “Cái này không thể chơi được nha.”

“Vì sao?” Sát Vưu Thần hiếu kỳ hỏi, hần là dựa theo bộ rút gỗ lần trước thấy được mà đặt làm y hệt. Đừng nói với hần là chỉ có bộ rút gỗ của Sát Duệ Kỳ chơi được.

Sầm Hảo Nguyệt cầm một thanh gỗ lên giải thích: “Bề mặt quá bằng phẳng, huyền cơ của bộ đồ chơi này chính là bề mặt phải có chút không đồng đều.” Nói xong nàng mang một bộ do nàng đặt làm từ mấy ngày trước lên bàn: “Chơi bộ của ta đi.”

Sát Vưu Thần không nói gì để nàng chất gỗ lên. Đến lúc chơi hần cũng không có xuất đầu lộ diện.

Sầm Hảo Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi oán hận. Nàng vì bộ mặt tuần lã của hần mới phải hạ mình như vậy lý nào hần lại không để nàng xem. Giọng được bẻ đến ngọt ngào đầy dụ dỗ.

“Phu quân, cũng là ra đây chơi đi, cách trưởng mạn thế này khó thắng lắm.”

“Không cần.”

Sầm Hảo Nguyệt hừ hừ trong lòng đầy khó chịu. Đương nhiên kết quả vẫn là nàng thắng mấy ván liền.

Trong lúc soái phu quân bên kia đang chau mày cẩn thận suy đoán xem nên rút thanh gỗ nào ra thì bên này Sầm Hảo Nguyệt nói: “Phu quân, người nói xem Sát Ngao Lang cùng Sát Duệ Kỳ người nào xứng đáng với thái tử vị a.”

Tay của Sát Vưu Thần định vươn ra nắm thanh gỗ nghe xong lời của nàng liền đình chỉ trên không trung, bất giác nắm chặt thành quyền, hần không thể bóp cái miệng nhỏ của nàng. Vì sao lúc nào đóng mở miệng cũng chính là Sát Duệ Kỳ như vậy? Nàng đây là muốn hần ủng hộ Sát Duệ Kỳ đi, đừng vọng tưởng!

“Không biết.”

Băng lãnh hai chữ khiến Sầm Hảo Nguyệt bủ môi. Nàng cũng là muốn kéo soái phu quân cùng tiểu bằng hữu về một phe nên buông tha mà vẫn tiếp tục lái nhai ưu điểm của Sát Duệ Kỳ. Soái phu quân đang theo phe Sát Ngao Lang nên nàng cũng không tiện nói xấu hần, nên khen tiểu bằng hữu thôi.

Càng nghe mặt của Sát Vu Thần càng đen tiếp đó chính là ném cho nàng một câu: “Bổn vương không chơi nữa.”

Sau đó bảo người đến mang kiệu vào trong phòng. Đương nhiên bên trong vẫn là bắt mạch cùng người bắt mạch bị hành hạ rồi.

Sầm Hảo Nguyệt ngồi bên ngoài hận hận trừng mắt cái cửa phòng đang từ từ đóng lại. Hắn đây là đang làm giá với nàng đi, đáng ghét.

——Phân Cách Tuyển Luna Huang——

Cách đó lại qua mấy ngày, Sát Vu Thần cứ nhiên để nàng mang vào bên trong phòng cho hắn. Sầm Hảo Nguyệt vui vẻ mang vào, vừa thấy hắn nàng đã chạy đến: “Dò, phu quân thân mang bệnh còn phê nhiều tấu chương như vậy sao? Phụ hoàng chính là muốn lấy mạng người rồi. Ngày mai tiến cung ta phải đi khiếu nại mới được.”

“Vương phi lúc nào lại quan tâm bổn vương như thế?” Sát Vu Thần mắt không rời khỏi tấu chương nhàn nhạt hỏi một câu. Tâm tình của hắn lúc này cao hứng miễn bàn.

“Chúng ta là phu thê nên tương thân tương ái.” Sầm Hảo Nguyệt không chút đỏ mặt nâng độ dày của da mặt vừa nói vừa đến gần: “Ngươi sao lại gọi ‘vương phi’ xa lạ như vậy, gọi tên ta có phải là thân thiết hơn không.”

Khỏe miệng của Sát Vu Thần giòn giã vài cái, nha đầu này là đang muốn giờ trò gì. Bất quá hắn muốn dò xét tâm ý của nàng nên cũng không nói gì nữa chỉ chăm chú viết gì đó trên tấu chương. Thực tại hắn chính là quan tâm hôm nay nàng mang món gì đến cho hắn.

Sầm Hảo Nguyệt bước đến bày hai món lên bàn. Do hôm nay nàng không biết hắn sẽ để nàng tiến vào nên chỉ mang phần của hắn thôi. Hôm nay nàng chính là hầm cho hắn một con gà ác cùng một chén chè mè đen.

Mùi thuốc đông y bay vào mũi Sát Vu Thần dừng tay ngẩng đầu khẽ nhìn. Nga, hôm nay là dùng món quen thuộc.

Thấy đôi mày hắn khẽ nhiều lại nàng liền giải thích: “Hôm nay tắm bỏ nên dùng đồ hầm.” Thực ra là nàng đột nhiên muốn ăn món này nghĩ thế nên để hắn ăn luôn.

“Àn, để đó chút nữa ta dùng.” Sát Vu Thần lại cúi đầu phê cho xong quyển tấu chương đang phe dờ.

Sầm Hảo Nguyệt thuận tiện ngồi xuống ghế thấp ở bên trái của hắn rồi múc canh ra chén nhỏ: “Cái này phải dùng nóng mới tốt, ngươi bận ta uy ngươi.”

Trong lòng nàng thầm gian xảo cười vài trận. Nàng không tin hắn không chút cảm động nào. Lấy một người lúc nào cũng cô độc đột nhiên được quan tâm đương nhiên là vui sướng rồi. Lại nói dạo này hắn cũng không cách xa nàng như trước nữa a, bằng chứng tốt nhất chính là cho nàng bước vào phòng. Tuy lúc trước từng đột nhập không ít lần nhưng không tính.

Nàng đưa một thìa lên môi thổi đến ấm rồi đưa đến bên miệng hắn. Sát Vu Thần kinh ngạc nói không nên lời, đây là tình huống gì a? Nàng làm vậy có mục đích gì?

Tìm hắn đập rộn trong lòng ngực, gương mặt vốn tái nhợt có chút phỉếm hồng. Hắn tránh đầu sang một bên ngượng ngùng nói: “Bổn vương tự đến.” Nha đầu này...

“Ta cũng đã lỡ tay rồi, chi bằng dùng luôn thìa này đi.” Sầm Hảo Nguyệt không từ chút cơ hội nào để tiếp cận hắn thế nên vẫn muốn uy luôn cho hắn thìa này. Nàng khẽ chồm người đưa thìa đến bên miệng của hắn, về mặt đây mong đợi.

Sát Vu Thần chần chờ nhìn thìa canh bên môi cả nửa ngày trời mới hạ quyết định. Chỉ là thời khắc hắn chuẩn bị mở miệng thì Thế bá đến thông báo rằng Sát Duệ Kỳ đến đang chờ ngoài tiền thính. Sầm Hảo Nguyệt nghe vậy lập tức thu thìa trở về.

“Không làm khó ngươi nữa, ngươi chậm dùng ta ra ngoài gặp hắn.” Về mặt của nàng tràn đầy hưng phấn đặt hết đồ trên tay xuống, chân như lép lỏ chạy ra ngoài.

Sát Vu Thần vừa thẹn vừa giận tay nắm thành quyền vỗ xuống bàn. Hắn dùng nội công truyền thanh ra ngoài nói cùng ta tên thủ vệ rằng bản thân cũng muốn đến tiền thính.

Sầm Hảo Nguyệt vừa đến tiền thính đã cười với Sát Duệ Kỳ hỏi: “Thế nào hôm nay lại đến tìm ta?” Dạo này toàn ở trong phủ nên nàng vừa nghe tiểu bằng hữu đến tìm nên cực kỳ cao hứng. Có phải hắn lại muốn tổ chức bữa tiệc nào đó mời nàng tham dự hay không?

Sát Duệ Kỳ hơi cúi đầu sờ sờ mũi, bản thân hắn cũng nhất thời không biết nên nói thế nào cho phải a. Nghĩ tới nghĩ lui liền mở miệng nói: “A Nguyệt, ta...”

Lời còn chưa nói hết thì đã nghe âm thanh hư nhược của Sát Vu Thần truyền đến: “Thập nhất hoàng đệ chẳng phải nên gọi nàng là tam hoàng tẩu sao?”

Cả hai mở to mắt nhìn ra cửa liền thấy được cổ kiệu của Sát Vu Thần tiến vào. Mùi thuốc đông y cùng tiếng ho khan cũng theo đó bao phủ không khí bên trong tiền thính.

“Tam hoàng huynh an hảo.” Sát Duệ Kỳ ngượng ngùng cười rồi lại nhìn sang tiểu bằng hữu bên cạnh. Hắn cùng nàng chính là xưng hô như vậy đã quen, đột nhiên lại đổi có chút...

“Ai đô chẳng phải chỉ là một từ xưng hô thôi sao, không cần quá khác khe như vậy.” Sầm Hảo Nguyệt giả là cười rồi xua xua tay. Nàng nhìn sang Sát Vưu Thần hỏi: “Ngươi ra đây làm gì? Sao không ở bên trong dùng bữa?”

“Bỏn vương nghe nói thập nhất hoàng đệ đến nên bước ra đón tiếp, có gì quái lạ sao?” Sát Vưu Thần vừa nói vừa ho khan liên tục nhưng mắt lại thù hận nhìn hai người trước mặt.

Sát Duệ Kỳ ghen lời vội vã nói: “Tam hoàng huynh có lòng rồi.” Hắn cũng không còn biết nói gì nữa a. Bình thường hắn cùng vị hoàng huynh này ngoài sáng là không có giao tình, trong tối chính là ám đấu, làm sao tốt đẹp đến mức ra đây chiêu đãi hắn.

Sầm Hảo Nguyệt nghe vậy cười ha ha lại hỏi Sát Duệ Kỳ: “Mặc kệ hắn. Nói, có chuyện gì?” Nàng cũng không có gì phải giấu diếm soái phu quân, nếu là có thể kéo hắn về phe mình liền càng tốt nữa.

Sát Duệ Kỳ lúng túng nhìn cổ kiêu lại không dám nói. Hắn lần này đến là có chuyện muốn nhờ vả lại có thêm Sát Vưu Thần ở đây thực sự nói không ra miệng a.

Thấy vậy Sầm Hảo Nguyệt cũng hiểu liền nắm lấy khuỷu tay của Sát Duệ Kỳ kéo ra ngoài. Nàng ném lại cho soái phu quân một câu sau cùng: “Chúng ta đi trò chuyện rất nhanh liền trở về, ngươi mau chóng trở về dùng bữa đi.”

Đương nhiên cùng Sát Duệ Kỳ nói chuyện được một chung trà nhỏ thời gian cả hai liền cười ngửa rồi phủ. Hai đêm không trở về khiến Sát Vưu Thần tức đến điên cuồng.

Nhìn theo bóng lưng của hai người nhanh chóng tiêu thất, Sát Vưu Thần hít một hơi hạ quyết tâm. Hắn sẽ không lại tin nha đầu này nữa, nàng nhất định là muốn lợi dụng hắn.

Chỉ là hiện tại tim vẫn đập rất mạnh mà nộ khí trong người cũng là tăng theo nha. Thế là lại bảo đám thuộc hạ bắt mạch. Chỉ là đám thuộc hạ nhần nhỏ nhận mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Nặng lòng nghi hoặc

Sau khi Sầm Hảo Nguyệt trở về nàng biết Sát Vưu Thần sẽ giận bởi vì vốn đã hứa sẽ rất nhanh trở về kết quả lại đi liền ba ngày, lại còn đến chập tối ngày thứ ba mới trở về nữa chứ.

Cũng tại Sát Duệ Kỳ cả, hắn mở một sòng bạc ở Bất Thụ nhai lại tìm không được thiết kế tốt nên nhờ nàng đến xem qua rồi góp ý. Báo hại nàng phải trở về xin phép soái gia cùng soái cha rồi bị giáo huấn cho một trận mới được phép đặt chân đến đó.

Lại nói nàng phải cải trang đi xem hết các kiến trúc của các đồ phưởng ở Bất Thụ nhai rồi mới quyết định vẽ ra bản thiết kế cho nên không có hồi phu mà ngủ lại qua đêm ở nơi đó. Nàng cũng là bất đắc dĩ thôi mà, bằng hữu nhờ cậy không lý nào không giúp a.

Nghĩ vậy hôm nay nhân lúc trời tối này làm món bánh trung thu nhân đậu xanh hình con thỏ nhỏ dễ ngọt soái phu quân. Lại nói trăng tròn nha, nếu dự được hẳn cùng nàng đi ngắm trăng cũng tốt.

Cũng như mọi hôm nàng tắm xong liền mang lồng thức ăn bước viện của soái phu quân. Không biết hắn trúng phải gió độc gì hôm nay cư nhiên vẫn chưa ngủ.

Nàng hiên ngang bước vào trong liền chỉ thấy hắn một mình cô đơn ngồi bên ánh nến xem tấu chương. Hắn lúc nào cũng như thế, nhưng giờ có nàng, nàng không để hắn cô đơn nữa đâu. Lương tâm nàng không cho phép bản thân ủy khuất soái phu quân.

“Phu quân chưa ngủ sao?” Nàng ló đầu vào cười hi hi rồi mới chậm rãi bước đến bên hắn. Bàn của hắn cũng đã đổi cái mới, là cũ quá bị hư rồi đi: “Mới mua bàn sao?” Mà đổi thì phải đổi cả bộ chứ, nhìn ghê một kiểu bàn một kiểu ghế này, hắn quả nhiên rất keo kiệt a.

Sát Vưu Thần còn giận đương nhiên không thèm ngẩng đầu nhìn nàng một mắt mà lạnh nhạt đáp phi sớ vấn hỏi: “Còn biết trở về?” Hắn biết nàng nhất định đến nên mới cố ý để đèn cho nàng tiến vào.

“Phu quân ở đây ta đương nhiên là phải trở về.” Sầm Hảo Nguyệt mang đĩa bánh hình con thỏ được nướng vàng ra. Mùi thơm từ bánh nướng tỏa đầy phòng chỉ là át không được mùi thuốc đông y.

Sát Vưu Thần lại lạnh nhạt hỏi: “Mấy ngày qua đi đâu?” Hắn cho nàng một cơ hội cùng hắn nói thật. Đáng lẽ ngày hôm đó hắn đã gán cho nàng tội danh hồng hạnh vượt tường rồi nhưng bản thân lại vẫn muốn nghe nàng giải thích một lời. Nếu nàng chịu cùng hắn nói thật hắn liền bỏ qua.

Đảo mắt nhìn xuống nha đầu trong lòng, tay nàng vẫn là đặt hờ bên thắt lưng của hắn. Trong đầu hắn lại phát sinh nghi vấn nặng nề, nàng đến cùng là thể nào?

Nha đầu này làm rất nhiều chuyện khiến hắn vô cùng kinh ngạc. Lúc này hắn cũng nghĩ không ra nàng lại dám nhào vào lòng hắn đâu. Tư thế thân cận như vậy khiến hắn một đại nam nhân còn ngượng thể mà nàng lại không có chút biểu hiện xấu hổ nào.

Đôi mắt dừng trên thụy nhan của nàng rất lâu. Hắn biết nàng từ khi nàng ba tuổi đến Thư Lạc các học. Ngày đầu nàng tiến vào lớp liền hạ bộ Sát Duệ Kỳ, khiến hắn ngạc nhiên phải thán lên một câu ‘nha đầu này rất thú vị’.

Sau đó mỗi ngày không cá cược cũng khiến Sát Duệ chính là Kỳ Sát Ngạo Lang chật vật khiến hắn lưu ý nàng hơn. Nhất là cái bài phát biểu của nàng cùng Sầm Hảo Lân khiến hắn mỗi lần nhớ đến chính là phì cười. Đúng là tiểu oa nhi a!

Lúc trước mỗi ngày hắn đến lớp chỉ có mục đích là học. Từ khi có nàng mỗi ngày đến lớp liền xem nàng chống đối Tôn lão sư, trêu chọc mọi người. Những trò đùa của nàng luôn khiến hắn trông chờ từng ngày.

Đến cuối cùng lòng nghi hoặc của hắn đối với nàng tiêu đi một nửa. Hắn vẫn quyết định im lặng chờ nhìn thái độ của nàng. Ôm lấy nàng trong lòng hắn, mỗi chừng chờ hạ xuống đỉnh đầu của nàng một ngụm hôn chuẩn chuẩn lướt nước.

Mất lại đảo đến đĩa bánh hình con thỏ trên bàn. Hắn chậm rãi cầm lên cắn một ngụm, là bánh trung thu. Nguyên lai có người quan tâm sẽ là cảm giác thế này. Ấm áp, ngọt ngào mặn nguyên đan xen lẫn nhau chảy khắp người. Khỏe môi ẩn hiện ý cười mông lung lại tiếp tục phê tấu chương.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Câu dẫn soái phu

Sầm Hảo Nguyệt lúc nhúc chuyển mình, một mùi thuốc đông y nồng nặc xông vào mũi, vừa mở mắt chính là kinh ngạc ngồi bật dậy. Nga, nàng là ngủ trong phòng của Sát Vu Thần nha. Giường của hắn tất cả mọi thứ đều là bạch sắc.

Đảo mắt xung quanh nhìn không thấy hắn đâu nàng liền đoán được hắn đã thượng triều sớm rồi. Nàng xoa xoa đầu nhìn đến đĩa bánh hôm qua vẫn còn đặt ở trên bàn nhưng bánh thì đã biến đi đâu hết rồi. Có lẽ vào bụng soái phu quân hết rồi.

Nàng rửa mặt xong liền trở về viện hoán y phục. Ngồi trong viện ngẩng ngơ suy nghĩ hồi lâu mới bắt đầu lại xuống trừ phòng phân phó đám trừ tử nấu bữa trưa.

Khi soái phu quân trở về nàng lại đến tìm hắn cùng dùng bữa. Trên bàn ăn hôm nay rất nhiều món đương nhiên không phải do nàng làm. Hôm nay nàng lười biếng nên chỉ đứng đó chỉ huy thôi, mà các món ăn đều là quen thuộc đối với đám trừ tử.

Sát Vu Thần im lặng dùng bữa trong lòng có chút không hiểu? Đêm qua nàng là ngủ không ngon nên hôm nay nàng không nấu ăn đi? Đương nhiên hắn cũng chỉ có thể đem nghi vấn này nuốt xuống bụng. Hiện tâm ý của nàng chưa rõ, không thể nói linh tinh được.

Sầm Hảo Nguyệt nhìn đồng tấu chương chất thành mấy xấp cao liền nhớ lại chuyện tối qua. Nàng gấp cho hắn một cọng rau rồi nói: “Vi sao phải giúp người ta phê tấu chương, sức khỏe của ngươi không tốt không nên quá lao lực.”

Đáy mắt của Sát Vu Thần lóe sáng rồi nhanh chóng tiêu thất. Nàng đây là vào vấn đề chính rồi sao, ngược lại hắn muốn xem nàng là mang tâm ý gì.

Lúc đầu nàng phản đối không chịu gả cho hắn, hắn vốn là dùng thánh chỉ bức nàng. Nghĩ không ra nàng cùng Sát Duệ Kỳ bàn tán một hồi bên ngoài sau đó lại rất nhanh bước vào đáp ứng. Đây không thể trách hắn đa nghi được, rõ ràng là rất mờ ám.

“Đại hoàng huynh bận rộn nhiều việc bảo bốn vương đến giúp.”

“Vậy nếu là Sát Duệ Kỳ bảo ngươi giúp ngươi có giúp hắn không?” Sầm Hảo Nguyệt chu môi hỏi. Trong thiên hạ này chỉ có lớn nhường nhỏ, lý nào có nhỏ nhường lớn chứ. Nghĩ tới nghĩ lui nàng lại bổ sung một tên ngoại lệ, Sầm Hảo Lân.

“Sẽ không.” Sát Vu Thần lạnh nhạt phun ra hai chữ. Lại là Sát Duệ Kỳ. Nàng đây có phải là muốn hắn phò trợ Sát Duệ Kỳ đăng cơ để nàng nhanh chóng có thể thoát khỏi hắn không? Nghĩ tới đây lòng hắn lại ngập tràn lửa giận, nhưng lại nhớ đến cái ôm tối qua, hiện hắn chính là một lòng rối bời.

“Vi sao chứ?” Sầm Hảo Nguyệt giận dỗi buông chén đĩa xuống nhìn mặt nhìn soái phu quân. Rõ ràng biết Sát Ngạo Lang cái gì cũng không tốt còn tận lực giúp hắn làm gì?

Sát Vu Thần chậm rãi nâng mắt lên nhìn nàng hỏi: “Vi sao nàng muốn ta giúp hắn?” Muốn làm hoàng hậu hay quý phi? Nàng đừng mơ tưởng, Sát Duệ Kỳ cả đời này cũng không thể thủ nàng vì phi đâu. Chỉ cần dùng thân phận Kinh Lan vương phi của nàng cho dù hắn chết hoặc hưu nàng thì Sát Duệ Kỳ cũng vô pháp làm được.

Chậm rãi mở mắt ra, nàng ngồi đối diện hắn, đôi ngực sữa ản hiện dưới yếm gấm đầy câu dẫn. Một bên vai trần bị lộ ra khiến dục hỏa trong người hắn bùng phát. Liên tục hít thở không khí, hiện tại chưa phải lúc, hắn không muốn nàng hận hắn.

“Y phục lý nào không chỉnh tề như vậy, lần sao không được phép tự kéo xuống như thế nữa.”

Đưa tay giúp nàng kéo lại vạt áo lên, vừa định mở miệng nói thêm một câu chính là nghe được âm thanh trong trẻo của Sầm Hi Mộc ở bên ngoài cửa vang lên.

“Đại tỷ, Duệ vương ca ca bị trọng thương a.”

Hắn là cùng Sầm Chi Di đến đây. Mỗi lần đến cũng là không phiền Thế bá thông báo mà trực tiếp xông vào. Chi là hắn không thích Sát Vu Thần nên không muốn gặp mặt mà thôi. Nghe được Lưu cố vấn báo đại tỷ ở đây hắn liền đến đứng ở trước cửa hô to.

Sầm Hảo Nguyệt nghe được thần sắc khẩn trương lo lắng, vội vàng chỉnh tề y phục xoay người bước ra: “Hắn không có việc gì chứ? Đã gọi Cổ thư sinh chưa?”

Mặt của Sát Vu Thần triệt để đen lại. Lại là Sát Duệ Kỳ, dù là hắn(SDK) có chết đi nữa cũng không liên quan đến nàng cơ mà đến đây nói cùng nàng làm gì? Hắn nhanh chóng bắt lấy tay Sầm Hảo Nguyệt, thâm tình gọi: “Nguyệt nhi, ở cùng ta đừng đi.” Giọng tựa như thỉnh cầu, cả danh xưng ‘bổn vương’ cũng không dùng đến.

Chi cần nàng không rời đi hắn lựa chọn tin nàng thật tâm với mình. Nhưng nếu nàng là rời đi...hắn không chắc bản thân sẽ làm ra loại chuyện gì đâu.

Sầm Hảo Nguyệt quay đầu nhìn soái phu quân rồi lưu lại cho hắn một câu: “Ta đi thăm hắn rất nhanh sẽ trở lại bồi ngươi.” Dứt lời nàng rút mạnh tay xoay người rời đi.

Bằng hữu bị trọng thương, còn soái phu quân thì bình thường đương nhiên nàng lo cho bằng hữu trước. Dù gì cũng là đang tranh thái tử vị, nhất định không để soái phu quân tham gia cuộc chiến này.

Sát Vu Thần nhìn nàng đi tìm như bị móc rỗng vậy. Hắn cô đơn đã quen lại bị nàng chạy vào xâm chiếm. Hiện tại hắn quen với sự xuất hiện của nàng thì nàng lại để hắn thất vọng như vậy. Vốn nghĩ nàng sẽ cho bản thân cảm nhận được những gì chưa từng cảm nhận không nghĩ tới sẽ có kết quả thế này.

Lần trước nàng cũng nói cùng hắn câu tương tự như vậy. Đến cùng thì sao, là đi liền mấy ngày. Hiện có phải muốn ở phủ đệ của Sát Duệ Kỳ đến khi hắn hoàn toàn khôi phục mới hồi phủ không?

Mới lúc này nàng ở đây câu dẫn hắn, vừa nghe nam nhân khác bị thương liền vứt hắn sang một bên chạy đi. Hắn thật không tốt số bị người lần lượt không chút thương tiếc vứt bỏ như vậy. Hắn không cam lòng, hắn tin bản thân mình nhất định nghịch được mệnh trời. Nhân định thắng thiên!

Hắn vươn tay ôm lấy ngực, đỡ lấy trái tim đang đau đến rỉ máu của mình. Sầm Hảo Nguyệt, nàng thực sự chọn đối đầu với bổn vương? Hậu quả nàng có gánh nổi không?

Hắn hung tợn đập đổ cái bàn trước mặt. Chiếc bàn bị tác động nội lực cực mạnh vỡ vụn. Những trên bàn rơi cả xuống đất nằm hỗn độn. Tám thủ vệ nghe được liền chạy vào giúp chủ nhân thu dọn.

Đương nhiên cũng kèm theo bất mạch chỉ là lần này Sát Vu Thần hung hăng không cho ai chạm vào người mình. Bởi hiện hắn biết được bản thân chính là mắc phải chứng bệnh gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Hy vọng là không

Sầm Hảo Nguyệt cười con ngựa của Sầm Chi Di mang đến rồi cùng hai tiểu đệ đệ thẳng phóng đến Duệ vương phủ. Vừa bước vào phủ đã có hạ nhân đưa đến viện của Sát Duệ Kỳ.

Đây là lần đầu tiên nàng bước vào quý phủ của tiểu bằng hữu này. Đứng là so với phủ đệ của soái phu quân xa hoa hơn nhiều, chỉ là hiện Kinh Lang vương phủ có nàng bày bố nên ở đây làm sao bằng.

Vừa tiến đến viện môn đã thấy một nha hoàn mang thau đồng chứa nước hồng sắc từ gian chính bước ra. Nàng tiến đến liền đã thấy Ân Mặc Nguyên cùng Duệ vương phi Đường thị và đám tiểu thiếp oanh oanh yến yến đứng trước gian chính.

“Ân bách khoa toàn thư, hắn sao rồi?” Nàng khẽ vỗ vai Ân Mặc Nguyên hỏi nhỏ.

“Trọng thương nặng, hiện Sùng Kính đang giúp hấn xử lý vết thương.” Ân Mặc Nguyên nặng nề đáp một câu, mắt cũng không quay lại nhìn Sầm Hảo Nguyệt lấy một cái.

“Ân.” Sầm Hảo Nguyệt bình tĩnh gạt đầu rồi lại cảm thấy có ánh mắt hận ý nhìn mình. Nàng xoay đầu sang thì nhìn thấy đám thê thiếp của tiểu băng hữu dùng nhãn thần sắc như dao nhìn mình.

“Các người nhìn thấy bọn phi không hành lễ còn đứng đây dùng thái độ này?” Sầm Hảo Nguyệt chấp tay sau lưng lạnh giọng quát. Dù gì soái phu quân cùng là tam hoàng huynh của tiểu băng hữu, lý nào để đám thê thiếp này không cho vào mắt.

Đám thê thiếp nghe xong lập tức run rẩy hành đại lễ. Bọn họ nếu là bị gán cho tội danh bất kính liền khó sống a. Dù biết Sát Vu Thần không được sùng nhưng phía sau lưng hoàn khổ nữ vẫn còn Sầm gia.

Đường thị vẫn đứng đó thống giận chỉ vào mặt Sầm Hảo Nguyệt mắng: “Người thừa biết vương gia cùng Ngao vương và Kinh Lang vương không đi cùng một đường còn tiếp cận hấn? Người đây là có ý tứ gì?” Nàng tuy cũng có một chút võ nghệ nhưng hôm đó thấy được kỹ thuật kỳ lạ của nàng ta nàng biết được bản thân không nên động thủ.

“Ý tứ gì?” Sầm Hảo Nguyệt nâng mắt nhìn Đường thị hừ lạnh một tiếng. Chuyện này là liên quan đến soái phu quân sao? Đôi mắt của nàng lại đảo sang nhìn Ân Mặc Nguyên gần đó. Thấy hấn trầm mặt không dám nhìn nàng cũng không có ý tứ trả lời.

“Lần này vương gia nhận công vụ rồi kinh đến Vân Nam, trở về liền gặp thích khách. Mà Ngao vương lại xử lý công vụ gần đó, hấn trở về lãnh lạn mà vương gia lại trọng thương.” Đường thị tức giận không chút kiềm nén bạo phát.

“Vậy lại liên quan gì đến phu quân của bọn phi?” Sầm Hảo Nguyệt cứng miệng nhưng trong thâm tâm nàng biết rõ. Những chữ trên tấu chương kia nàng vẫn không quên, do đích thân soái phu quân của nàng phê duyệt.

Tuy là trên tấu chương chỉ có phê cách trị mùa màng nhưng nàng cảm nhận rõ địch ý của soái phu quân cùng tiểu băng hữu. Mà nàng chưa từng thấy tiểu băng hữu cùng soái phu quân có bất kỳ không hợp gì, thật đoán không ra rồi.

“Người nào không biết Kinh Lang vương chính là sớm về phe của Ngao vương chứ, người còn ở đây xảo biện sao?” Nàng biết lòng của Sát Duệ Kỳ không đặt trên người nàng, nàng cũng biết hấn là quan tâm Sầm Hảo Nguyệt. Nếu là Sát Vu Thần không xin chỉ tứ hôn, hoàng hậu không cầu khẩn hoàng thượng thì nàng làm sao được ngồi ở Duệ vương phi vị. Nhưng là không giả cũng đã giả lý nào nàng ta vẫn còn câu dẫn nam nhân.

Là do Sát Vu Thần thân mang bệnh, tướng mạo không tốt, cái gì cũng không bằng Sát Duệ Kỳ nên Sầm Hảo Nguyệt mới câu dẫn hấn hy vọng sau này quân vong liền trở thành trắc phi đi. Nàng mới không cho phép chuyện đó xảy ra.

Ân Mặc Nguyên thấy tình hình không tốt liền lên tiếng khuyên ngăn: “Duệ vương phi bình bình, đây chỉ là suy đoán của cá nhân người, chưa có chứng cứ xác thực.”

Lúc này Cổ Sùng Kính bước ra: “Duệ vương phi không nên to tiếng như vậy, vương gia cần yên tĩnh nghỉ ngơi.”

Sầm hảo Nguyệt không nói mà nhấc chân bước vào. Vẫn là nên hỏi Sát Duệ Kỳ cho rõ trước. Nếu chuyện này quan liên quan đến soái phu quân, nàng đây nhất định sẽ... Hai tay nắm chặt song quyền bước.

Đường thị nhanh hơn một bước chắn trước mặt Sầm Hảo Nguyệt ra lệnh đuổi người: “Nơi này không hoan nghênh người, sau này đừng bao giờ cùng vương gia lai vãng nữa. Cửa lớn bên kia thỉnh rời đi.”

Âm thanh yếu ớt của Sát Duệ Kỳ được dùng nội công từ trong phòng truyền ra: “Là ai dám cấm A Nguyệt tiến vào?”

Sầm hảo Nguyệt vươn tay đẩy Đường thị rồi tiến vào trong. Nàng vừa bước vào phòng chỉ người được mỗi mùi tiên huyết cùng được. Hắc vài hơi khí từ mũi nàng bước đến bên Sát Duệ Kỳ hỏi:

“Người cảm thấy thế nào?”

Đôi môi trắng bệch của Sát Duệ Kỳ nhếch lên nụ cười mỏng tựa như an ủi tiểu băng hữu: “Vẫn chưa chết được, những lời lúc nãy không nên để trong lòng.”

“Ta không hỏi chuyện này.” Nhìn hấn còn có thể xuất sử nội lực nàng cũng biết được rồi.

Sát Duệ Kỳ cố gắng ngồi dậy, Đường thị cũng chạy vào ngồi bên giường đỡ hấn lên. Hấn ngồi vững không thêm lưu ý đến nữ nhân đó chỉ nhìn Sầm Hảo Nguyệt nói: “Có lẽ do trùng hợp thôi.” Trong lòng hấn biết rõ chính là không phải như vậy.

Ân Mặc Nguyên cùng Cổ Sùng Kính và hai tiểu đệ đệ cũng bước đến hỏi thăm Sát Duệ Kỳ mấy câu. Sầm Hảo Nguyệt nhú mày suy nghĩ một hồi rồi mới hỏi tình hình: “Vậy lúc đó là thế nào? Người đến đâu thì bị mai phục.”

“Lần này ta phụng mệnh đến Vân Nam khai hoang, sau khi hoàn thành ta lưu binh tướng ở lại giữ lãnh thổ rồi trở về phục mệnh. Chỉ là đi cách Nam Giao nơi của đại hoàng huynh thì hành công vụ không xa thì gặp mai phục. Hồi kinh liền nghe được bị chiếm công lao rồi.” Sát Duệ Kỳ yếu ớt nói xong, mày nhãn lại ôm lấy ngực khẽ ho khan.

Cổ Sùng Kính bên cạnh thấy thế liền nhắc nhở: “Ngươi không nên cố sức, chuyện này đợi người khỏi bệnh liền bàn lại.”

Mắt của Sầm Hảo Nguyệt lóe sáng, lúc cầm tấu chương lên nàng cảm thấy bì của quyển thứ hai dày hơn quyển thứ nhất. Hóa ra chính là còn phần sau a.

Thấy thần sắc của Sầm Hảo Nguyệt không tốt Sát Duệ Kỳ liền hỏi: “A Nguyệt có phải biết được gì?” Nếu là tra được chân tướng liền sẽ không bị thương uống phí rồi.

“Không biết.” Sầm Hảo Nguyệt xua xua tay, nàng trở về hỏi soái phu quân trước rồi mới nói: “Ta nào được vào viện của hần chứ, lúc ngươi đến xem cũng thấy được cơ mà.”

Cả ba tên đều cùng gật đầu. Ân Mặc Nguyên thấy được hồ hạp của Sát Duệ Kỳ khó khăn liền nói: “Ngươi trước hảo hảo nghỉ ngơi, chúng ta rời đi, có gì khỏi bệnh mới nói.”

“Được.” Sát Duệ Kỳ gật đầu.

Sầm Hảo Nguyệt đợi Đường thị đỡ Sát Duệ Kỳ xuống giường đắp chăn rồi chuẩn bị rời đi. Nàng dùng một ghế nhỏ bên giường một ngăn khiến nàng ta té ngã nằm sấp trên mặt đất.

“Nguyên lại đây là cách Duệ vương phi muốn hành lễ cùng bồi tội với bản phi nha. Bản phi rộng lượng tiếp nhận thôi.”

Nhìn Sát Duệ Kỳ nói: “Oan gia, bản phi rời đi, có thời gian lại đến thăm ngươi.” Dứt lời nàng mang hai tiểu đệ đệ rời đi.

Ba nam nhân trong phòng đều là lác đầu, hai người rời đi, một người nằm trên giường nhăn nhó cười. Vị vương phi này của hần lòng dạ hẹp hòi vẫn là để tiểu bằng hữu chinh lại cũng tốt.

Sau khi rời khỏi Duệ vương phủ, Sầm Chi Dĩ bất mãn nói: “Kính Lang vương gia thật quá đáng a, sao lại có thể mất mù mà giúp Ngạo vương chứ.”

“Duệ vương phi cũng quá đáng nữa, dám mắng đại tỷ.” Sầm Hi Mộc hừ hừ nghiêng răng. Vị trí kia đáng lý ra phải là của đại tỷ mới đúng.

“Nếu đại tỷ gả cho Duệ vương ca ca thì quá tốt rồi.” Sầm Chi Dĩ thờ dãi oán thán. Sát Vu Thần không những bệnh mà chính là còn ám hại người. Hiện ám hại thần tượng của bọn họ thương nặng như vậy.

Sầm Hi Mộc cũng tiếc nuối không kém gì ca ca của mình: “Tỷ phu của ta a, vì sao không phải Duệ vương ca ca? Vì sao phải là bệnh vương cơ chứ?”

“Lần chính là quá hiếm độc rồi.”

“Nếu là lần sau không biết sẽ còn như thế nào nữa a.”

“Đại tỷ cảm thấy chuyện này thế nào?” Thấy đại tỷ vẫn không mở miệng nói chuyện Sầm Chi Dĩ lại hỏi.

“Ta nào biết nha.” Sầm Hảo Nguyệt nói xong liền thức nhanh ngựa hỏi phủ. Giao lại ngựa cho tiểu đệ đệ nàng bước thẳng đến viện của soái phu quân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Đầu giường đánh nhau

Sầm Hảo Nguyệt đẩy mạnh cửa xông vào trong phòng của Sát Vu Thần. Lúc này hần đang ngồi ở trên giường ung dung thoải chén thuốc nóng như thể bản thân vô tội không hề biết chuyện gì xảy ra. Nhìn thấy vẻ mặt tức giận của nàng hần không xem như không nhìn thấy cũng thềm hỏi gì chỉ im lặng dùng thuốc.

Sầm Hảo Nguyệt mím chặt môi một lúc mới nói: “Sát Vu Thần có phải ngươi cùng Sát Ngạo Lang mai phục Sát Duệ Kỳ không?” Nàng cũng rất muốn tin hần vô tội chỉ là hôm đó...nàng không biết nữa.

Sát Vu Thần nâng mắt lên nhìn nàng, tay đặt chén thuốc xuống bàn nhỏ bên cạnh: “Nàng vì chuyện này đến đây nháo với bản vương?”

“Ta hỏi ngươi, có phải hay không?” Sầm Hảo Nguyệt găng từ chữ chất vấn, mắt cũng trợn to đến cực đại.

“Hần có sống chết cũng không liên quan đến nàng, nàng vì một người không liên quan đến đây cùng bản vương nháo, không cảm thấy quái lạ sao?” Sát Vu Thần kiềm nén trái tim đang đau của mình dùng chất giọng băng lãnh hỏi nàng.

“Đừng ở đây cùng ta nói nhiều phé ngôn như vậy.” Nàng thực sự muốn nghe hần phủ nhận. Xem như gạt nàng cũng được.

Sát Vưu Thần hừ lạnh một tiếng nói: “Đúng là bốn vương làm, lần nào hấn gặp chuyện không may cũng đều do bốn vương, nàng hài lòng chưa?”

Sầm Hảo Nguyệt mím chặt đôi môi kiềm nén không để nước mắt chảy ra ngoài. Nàng thất vọng, triệt để thất vọng rồi. Nàng thực sự không muốn tin vào nhưng gì bản thân vừa nghe được. Nhưng do chính miệng hấn thừa nhận nàng còn có thể không tin sao?

Thấy nàng không trả lời hấn lại nói tiếp: “Nàng đau lòng sao? Hấn bị thương nàng đau lòng như vậy sao? Chẳng phải nàng tiếp cận bốn vương cũng chỉ vì muốn từ chỗ bốn vương lấy tin tức về cho hấn sao? Muốn bốn vương phò trợ hấn? Đứng nằm mộng nữa, không có khả năng.”

Sầm Hảo Nguyệt ngửa đầu lên để lệ chảy ngược vào trong. Nàng không thể khóc, ít nhất là không thể khóc trước mặt hấn: “Hóa ra trong lòng ngươi ta là người như vậy.” Bỏ lại một câu đầy buồn bã nàng xoay người rời đi.

Bên trong phòng Sát Vưu Thần cũng là đầy bụng nộ khí. Hấn thở phì phò đập hết tất cả những thứ có trong phòng. Đám thuộc hạ không ai dám tới gần cả. Đương nhiên ngày hôm sau lập tức có thứ mới thay vào.

Sầm Hảo Nguyệt một đường chạy thật nhanh trở về phòng của mình. Khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ của nàng bị nước mắt làm lem luot xấu đến cực kỳ khó coi. Nàng không còn quan tâm nữa, hai tay áo bị bẩn nước, yên chí, nước mắt làm cho dơ bẩn bất kham cũng không biết đã nhuộm thành màu gì rồi.

Đẩy cửa phòng nàng nằm sấp trên giường ôm lấy gối khóc tu tu đến tối. Cứ như vậy qua đi ba ngày nàng chỉ đóng cửa trong phòng không ra ngoài. Lưu cổ vấn vất vả lắm mới khuyên nàng ăn được vài bữa liền cũng bị đuổi đi.

Đến tối, Sầm Hảo Nguyệt vẫn là suy nghĩ chuyện của soái phu quân cùng tiểu bằng hữu mỗi người một chiến tuyến. Nàng đứng giữa theo ai cũng không xong, nàng thừa nhận bản thân không bỏ được vị soái phu quân. Nhưng hấn lại cô chấp như vậy, nàng khuyên không được hấn.

Vì sao hấn phải làm như vậy cơ chứ? Hấn cũng chẳng thể leo được lên hoàng vị việc gì phải hạ thủ ngoan độc như vậy. Nếu chỉ muốn phò trợ thì phải tìm mình quân chứ. Đến cùng Sát Ngạo Lang cho hấn lợi lộc gì khiến hấn đuổi mù như vậy? Không lẽ hấn thực sự bệnh đến mất cẳng đầu óc đều gặp vấn đề?

Nàng kéo chăn kín cả người nằm sấp trên giường. Đối diện nàng chính là Hàn Thổ nhỏ lấy từ phòng của soái phu quân trở về. Lúc trước nàng vốn giấu nó ở dưới phần đất trồng hoa trong hoa viên ở đông viện. Đến khi chính lý phủ nàng mới chạy đi đào trở về.

Nàng đang khóc đột nhiên có một trận gió thổi vào, một thân ảnh liên xuất hiện trước mắt nàng. Đã ba hôm rồi Hắc Bạch Vũ không có đến tìm nàng.

“Ngươi đến đây làm gì?” Nàng vui đầu vào gối hung hăng quát.

Hắc Bạch Vũ ngồi xuống bên giường nhìn nàng qua chiếc mặt nạ: “Ta chỉ mới ba hôm không đến có cần phải khóc đến thương tâm như vậy không?” Mặt hấn lóe lên khi nhìn thấy quang mang lam sắc của Hàn Thổ. Nàng giấu ở đâu vì sao hấn tìm không thấy?

“Ta mới không phí giọt nước mắt nào cho ngươi.” Sầm Hảo Nguyệt hừ một tiếng ngồi dậy lau nước mắt trừng hấn.

“Vậy là kẻ nào chọc ngươi khóc đến thương tâm thế này?” Hắc Bạch Vũ vẫn điềm đạm hỏi.

Sầm Hảo Nguyệt hừ hừ vài tiếng: “Còn ai ngoài tên xấu xa vô lương tâm kia chứ. Ta một lòng với hấn như thế hấn lại liên tục phòng bị ta, chưa từng tin tưởng ta. Về sau không được nhắc đến hấn trước mặt ta nữa.”

Hắc Bạch Vũ trầm tư trong chốc lát không nói gì. ‘Một lòng với hấn’ là có gì tứ gì? Nàng là...

Sầm Hảo Nguyệt thấy vậy liền vươn tay đẩy hấn: “Ta đã gả ra ngoài rồi sau này không phép ngươi tiến nhập phòng ta như vậy nữa.” Tên đạo tặc này thật chẳng ra làm sao, suốt ngày tìm nàng không biết là làm gì nữa.

“Chẳng phải ngươi không thừa nhận hấn sao?” Hắc Bạch Vũ mang theo tiểu ý nói xong một câu lại tiếp tục câu thứ hai không chút liên quan gì đến câu thứ nhất: “Hôm nay ta đến đưa ngươi cùng ta đi trộm đồ.”

Sầm Hảo Nguyệt có chút kinh hãi, trộm đồ cũng rù rê? Bất quá nàng không đi: “Ta đường đường là vương phi lý nào cũng ngươi đi trộm đồ chứ. Dẹp cái huyễn mộng đó đi.”

Hắc Bạch Vũ không nói hai lời đứng lên ôm ngang nàng bước ra ngoài. Bên này Sầm Hảo Nguyệt vừa nểng vừa rủa vừa vùng vẫy.

“Tên đạo tặc chết tiết mau thả bốn phi xuống.”

“Bốn phi đã bảo là không cùng ngươi đi cơ mà.”

“Phu quân của bốn phi còn chưa chết ngươi đã dám phi lễ như vậy.”

“Ngoại trừ phu quân bốn phi không cho phép tên nào đụng vào.”

“Bốn phi nguyên rủa ngươi...”

Hắc Bạch Vũ chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Vậy lần trước Sát Duệ Kỳ sao lại chạm được ngươi?”

Lần trước? Sầm Hào Nguyệt án binh bất động nhìn chăm chăm cái mặt nạ bán bạch bán hắc trên mặt đối phương. Hắn đang nói lần nào cơ?

Hắc Bạch Vũ thấy nàng không nhớ tốt bụng nhắc nhở: “Lần ở Châu Lam thôn.”

“Lần đó hắn là cứu ta.” Sầm Hào Nguyệt vươn cổ lên cãi.

“Lần này ta là cùng ngươi đi trốn.” Ý hắn chính là nếu nàng biết khinh công thì hắn cũng đâu cần phải tốn công phí sức như vậy.

Mặt của Sầm Hào Nguyệt triệt để đen lại. Nàng cũng đã bảo rằng bản thân không muốn đi cơ mà. Bất quá thấy hắn không có ý định thả mình nàng liền đề nghị: “Chúng ta đôi chút đi, ngươi công ta.” Soái phu quân còn chưa từng chủ động thân mật với nàng thế này, lý nào đề tên đạo tặc này chiếm tiện nghi.

Thế là Hắc Bạch Vũ cồng nàng dùng khinh công bay theo một hướng. Đến khi thấy được nơi cần đến Sầm Hào Nguyệt há hốc hỏi: “Ngươi có thần kinh không bảo ta đến nhà chồng trốn đồ.”

Hắc Bạch Vũ không hề ngừng lại mà vẫn tiến tục thi triển khinh công lao đến mục tiêu. Sầm Hào Nguyệt ở trên lưng hắn nhìn cảnh tượng cứ như đang đi tàu lượn siêu tốc vậy. Gió mát cảnh vật lướt qua nhanh chóng khiến nàng rất buồn ngủ a.

Đến khi bản thân được đặt xuống nàng mơ hồ nhận ra có chút quen thuộc: “Hình như đây là tấm cung của mẫu hậu nha.”

“Đứng, vào trong thôi.” Hắc Bạch Vũ sớm hạ mê dược với đám cung nhân rồi nên cứ hiên ngang mà tiến vào trong tấm cung.

Sầm Hào Nguyệt nhũ mào không bước, hắn quay lại hỏi: “Vì sao không theo vào, đã phí thời gian đến đây rồi còn do dự?”

“Đây là chỗ của mẫu hậu, đó là đồ của nàng. Ta mới không tham gia.” Sầm Hào Nguyệt xoay người đưa lưng về phía hắn.

Hắc Bạch Vũ khẽ nhíu đôi mày sau lớp mặt nạ. Không nói hai lời hắn kéo tay nàng cùng tiến vào miện không quên giải thích: “Sắp đến sinh thần của hoàng thượng nên thượng cung cực chuyện dật ra một kiện phượng hoàng tăng diệm may thành phượng bào cho hoàng hậu. Mà kiện y phục này hai mươi năm mới dệt được một lần nên ta cố ý mang ngươi đến xem.”

“Vậy cung yến chẳng phải ta cũng được xem sao.” Sầm Hào Nguyệt bị hắn lôi lôi kéo kéo bản thân tuy không thích nhưng vẫn bước theo. Đột nhiên nàng nhớ đến gương mặt cầu khẩn đầy hy vọng của soái phu quân hốc mắt có chút nóng lên. Hôm đó hắn chính là hôm mở miện bào nàng ở lại cùng hắn.

Hắc Bạch Vũ lắc đầu chân vẫn không ngừng bước: “Sai, hôm nay ngươi xem, còn ta đoạt đi.”

“Ngươi không được đoạt đồ của mẫu hậu.” Sầm Hào Nguyệt cực kỳ không vui nói. Nàng biết hắn là vì bảo vật, món đồ này lại là vô cùng trân quý. Hắn đoạt đi rồi đến hôm sinh thần của phụ hoàng mẫu hậu mặc gì đây?

“Nàng ta cũng xứng sao?” Đáy mắt của Hắc Bạch Vũ hiện lên đầy khinh thường cùng chẳng đáng, giọng thấp phần mĩa mai không chút lưu tình.

Sầm Hào Nguyệt cảm nhận được hận ý của hắn. Chỉ là hắn vì sao có hận ý với hoàng hậu. Nàng thấy hoàng hậu rất hiền từ, lại rất quan tâm soái phu quân nhưng lại luôn chịu khi dễ của mọi người.

Khi thấy được kiện phượng bào phượng hoàng tăng diệm được thêu cực kỳ tinh xảo hoa lệ. Phượng văn sống động được thêu bằng ngân tuyến phát quang trên nền vải gấm hoàng sắc. Tròng phòng đen kịt một mảnh nhưng phượng bào lại phát quang trong đêm, cực kỳ bắt mắt. Chỉ là kiện y phục được treo trên giá đã thấy được khí chất ưu nhã rồi. Nếu là vận lên người một phụ nhân có dung mạo mỹ lệ như hoàng hậu nhất định là rất đẹp.

Chỉ là rất nhanh bị Hắc Bạch Vũ mang đi mất rồi, nàng cũng không có cơ hội thấy nó được khoác trên người hoàng hậu nữa. Nàng được đưa trở về viện còn hắn đi đâu nàng đâu có biết. Nàng đánh không lại hắn chỉ có thể trở mắt nhìn hắn làm bậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Ánh mắt xem thường

Ngày hôm sau, tin tức phượng hoàng tăng diệm bị mất truyền ra khắp nơi. Đám phi tần lại cực kỳ vui sướng bởi bọn họ cho rằng hoàng hậu không xứng đáng với kiện y phục hoa lệ độc nhất vô nhị đó.

Sầm Hào Nguyệt lương tâm bất an không ngừng tiến cung an ủi hoàng hậu. Hoàng hậu cũng tỏ ra bản thân không có tiếc nuối trước mặt nàng chỉ là đây

mất chính là che giấu không được buồn bã.

Xuân nhi nói với nàng mỗi đêm hoàng hậu đều khóc lóc không ngừng. Vết thương trên người cũng vì vậy mà tăng lên. Đều là tại tên Hắc Bạch Vũ chết tiết đó cả.

Rất nhanh liền đến sinh thần của hoàng thượng, Sầm Hảo Nguyệt cùng Sát Vu Thần cũng phải cùng nhau tiến cung. Chỉ là cả hai, người ngồi ngựa, người ngồi kiệu không cùng nhau nói bất kỳ câu nào.

Vừa đến hoàng cung nàng vội vã chạy đến chỗ hoàng hậu trước. Trên đường đi liền thấy được Đường thị cùng Ngao vương phi Hắc thị từ hai đầu đi đến. Do Sát Vu Thần theo Sát Ngao Lang nên Hắc thị cũng tự nhiên cùng nàng thân cận. Tuy những hiểu lầm lúc trước vẫn có nhưng trước mặt Đường thị cũng phải làm đủ cho Đường thị xem.

“Tam đệ muội là đang dự định đi đâu?”

“Bốn phi đến chỗ mẫu hậu, trùng hợp đại hoàng tẩu cũng ở?” Sầm Hảo Nguyệt hừ trong lòng vài tiếng, nếu không có cung nhân ở đây nàng sớm xem như không thấy mà rời đi rồi.

Đường thị hậm hực bước đến, hiện có cung nhân vẫn phải hành lễ cho có lệ: “Gặp qua đại hoàng tẩu, tam hoàng tẩu.”

“Thập nhất đệ muội hữu lễ rồi.” Hắc thị đưa tay che miệng cười đầy mát mẻ: “Dạo này thập nhất hoàng đệ thụ thương nặng người chăm sóc hẳn đến cả người gầy gò xanh xao như vậy thật khiến người cảm động a.”

“Đại hoàng tẩu quá lời, chăm sóc vương gia là trách nhiệm của người làm thê tử, không đến lượt người ngoài quan tâm.” Đường thị đáp trả cũng không quên đâm Sầm Hảo Nguyệt một gai.

Hắc thị có chút vui sướng. Dù sao Sầm Hảo Nguyệt cũng mấy lần khiến Sát Ngao Lang mất mặt, hôm nay chính là ngày lấy lại mặt mũi a: “Thập nhất đệ muội nói đi đâu rồi, chúng ta đều là người một nhà, nên quan tâm lẫn nhau mà.”

Sầm Hảo Nguyệt nhếch nhếch khóe miệng, trán chảy vài vạch đen. Lại là cung đầu, cũng may Sát Vu Thần chỉ có mỗi mình nàng là thế nên nàng mới có cơ hội vui sướng hưởng thụ.

“Hai người trò chuyện ta đi tìm mẫu hậu, để nàng đợi lâu sẽ không tốt.” Dứt lời nàng không chút do dự ly khai hiện trường. Cùng hai nữ nhân này đứng ở đây miệng lưỡi còn không bằng sớm một chút tới chỗ hoàng hậu ngồi uống trà ăn bánh.

Đường thị nghe vậy liền nói: “Hoàng hậu nương nương hiện đang ở ngự hoa viên cùng mẫu phi và các nương nương hân huyên.” Nếu là đi gặp hoàng hậu thì nàng đương nhiên sẽ đi cùng. Hiện trong cung mọi người chia ra ôm chân lớn của Tiêu hiền phi cùng Vạn quý phi. Hoàng hậu thì sao, chỉ là một khối lồi không người nhìn đến.

Hắc thị nghe vậy cùng lấy làm vui mừng, nói: “Ta cũng muốn gặp mẫu phi, chi bằng cùng đi.”

Sầm Hảo Nguyệt bắt đất đi đáp ứng, chỉ là cước bộ của nàng không chậm rãi mà sải to đi cho nhanh. Hai nữ nhân kia cũng là có chút công phu trong người nên cũng không để nàng bỏ rơi ở phía sau.

Rất nhanh đến được ngự hoa viên, đúng là một đám phụ nhân đang ngồi ở đó. Sầm Hảo Nguyệt đi từ xa đã nhìn thấy thân ảnh mộc mạc cô độc của hoàng hậu.

“Mẫu hậu.” Nàng không hành lễ mà trực tiếp bước đến gọi

Hoàng hậu thấy được nàng liền nhoẻn miệng vui vẻ cười: “Nguyệt nhi đến rồi sao, mau đến đây ngồi.” Tay nhẹ nhàng giơ lên vẫy vẫy.

Sầm Hảo Nguyệt bước đến ngồi bên cạnh hoàng hậu dưới ánh mắt chán ghét cùng xem thường của mọi người. Nàng cũng không chút để ý nói: “Mẫu hậu vẫn chưa chuẩn bị gì sao?”

“Bốn cung ngồi một chút nữa mới trở về chuẩn bị. Người dùng thử điểm tâm này xem, bốn cung cảm thấy rất thơm a.” Hoàng hậu hiền từ cười giấu đi sự buồn bã dưới chỗ sâu nhất trong đáy mắt.

Bên kia Hắc thị cùng Đường thị hành qua lễ cũng bước đến ngồi bên Tiêu hiền phi cùng Vạn quý phi. Đám cung tần luôn miệng khen ngợi tặng bốc hai nữ nhân mới đến cùng hai vị cung phi được sủng nhất hiện nay.

Sầm Hảo Nguyệt không buồn để ý mà đưa điểm tâm lên miệng thưởng thức một chút mới nói: “Trong điểm tâm có một chút bột quế a.”

Hoàng hậu khẽ cười gật đầu: “Nguyên lai là như vậy, thế mà bốn cung nhận không ra.” Kỳ thực nàng làm sao nhận không ra cho được. Quế là vị nàng ghét nhất cơ mà.

Vạn quý phi buồn miệng cũng xen ngang châm chọc: “Hoàng hậu được hoàng thượng ban thưởng cao điểm nên mang đến chia sẻ cùng chúng ta a. Trùng hợp các người đến cũng thử một chút đi.” Hoàng hậu ngoại trừ Sầm Hảo Nguyệt thì chẳng có ai thèm nhìn nữa. Cả ôm chân lớn đám người kia cũng không thèm nhìn đến.

Hành qua lễ mọi người được cho ngồi xuống. Hoàng thượng nhìn Sầm Hảo Nguyệt bật cười ha hả: “Sầm nha đầu, dạo này thường xuyên tiến cung cũng không tiến đến gặp Trẫm.” Hắn vốn nghĩ nàng sẽ vẫn duy trì thanh danh hoàn hảo sau khi thành thân, không ngờ rằng nàng lại an phận thủ thường như vậy. Lại còn nghe nói Kinh Lang vương phủ bị nàng đập đi xây lại nữa. Hắn vẫn chưa có thời gian đến xem nha.

“Phụ hoàng bận rộn người ta nào dám tiến đến làm phiền nên chỉ có thể ở chỗ mẫu hậu ngồi thôi. Nghĩ không tới phụ hoàng không đến đó, thế nên liền không gặp nha.” Nàng chính là nhắc khéo hoàng thượng vắng vẻ hoàng hậu. Ngoài trừ mang đồ trân quý đi tặng hoàng hậu cùng tự tay điểm món ăn ra liền không còn gì nữa a.

Với lá gan của Sầm Hảo Nguyệt mọi người không còn lạ lẫm gì nữa thế nên chỉ có cúi đầu không dám hé môi. Hoàng thượng còn không nộ bọn họ lấy tư cách gì phán xét.

Hoàng thượng bị nói đến ghen lời liền chuyển chủ đề cho khai yên. Lúc này mọi người bước đến thay nhau tặng lễ vật. Phải nói tặng đến hoa cả mắt, từ chiều tặng đến chập tối mới xong.

Sát Duệ Kỳ nhìn Sầm Hảo Nguyệt mỉm cười. Sầm Hảo Nguyệt nhìn lại hắn với ánh mắt không có chút biểu tình. Hoàng hậu, Tiêu hiền phi, Vạn quý phi thu được cũng là mỗi người một ý.

Hoàng hậu đầy hồ then nhưng lại không cảm thấy hối hận. Nàng làm tất cả cũng vì Sát Vu Thần mà thôi. Đây là nữ tử hắn chú ý nên nàng nhất quyết không dễ vượt mặt. Tiêu hiền phi lại cảm thấy vô cùng tức giận, nếu không phải Sát Duệ Kỳ không chịu cho nàng mở lời với hoàng thượng liền có kết cục thế này không?

Vạn quý phi thấp phần bất an. Sát Vu Thần là cùng nhi tử của nàng liền thù. Mà Sầm Hảo Nguyệt thân là thê tử của Sát Vu Thần lại có tình ý với Sát Duệ Kỳ địch thù của nhi tử nàng. Nàng là sợ có ngày tình thế đảo ngược.

Đám người Sầm gia thấy liền không có chút biểu tình nào. Sát Duệ Kỳ thế nào thì bọn họ không biết nhưng tình cảm của Sầm Hảo Nguyệt bọn họ biết rõ. Nàng vì không động tâm nên mới không đáp ứng Sát Duệ Kỳ. Còn hai tên tiểu đệ đệ nhỏ nhất lại khác nha, bọn hắn chính là phần nợ đại tỷ không được làm Duệ vương phi.

Sát Vu Thần nhìn thấy lửa giận ngập lòng. Hai tay hắn nắm chặt đến cách đốt tay đều trắng bệch. Trước mặt hắn còn dám đối với nàng liếc mắt đưa tình, Sát Duệ Kỳ chính là kẻ mạng quá dài rồi.

Chỉ là không một ai trừ Cổ Sùng Kính, Ân Mặc Nguyên, Sầm Hảo Lân biết, giữa hai người bọn họ tồn tại chính là tình bằng hữu vĩnh viễn. Sát Duệ Kỳ hướng nàng cười chính là vì đã lâu không cùng tiểu bằng hữu trò chuyện. Sầm Hảo Nguyệt nhìn hắn chính là cảm thấy bản thân phải nhanh một bước giải quyết chuyện phiền phức giữa soái phu quân cùng tiểu bằng hữu.

Đường thị nén phần hận trong lòng đột nhiên đứng lên nói: “Phụ hoàng, hiện tại trong kinh thành chỉ còn nhi tử cùng hai vị tẩu tẩu ở. Chỉ bằng để ba người chúng ta cùng với người vui vẻ cùng nhau biểu diễn một tiết mục.”

Đây chính là để Hác thị cùng Sầm Hảo Nguyệt mất mặt. Nàng vì lần này phí không ít tâm tư, còn hai người bọn họ làm sao đoán được bị nàng lôi xuống nước chứ. Dám câu dẫn phu quân của nàng, nàng liền để nàng ta ném mùi lợi hại.

Hoàng thượng lại cao hứng đáp ứng vì hắn cho rằng Sầm Hảo Nguyệt nhất định sẽ dùng mưu kế mà lướt qua thôi. Lại nói nếu nàng không lướt được thì múa kiếm đi. Hắn chỉ một lần thấy được nàng biểu diễn tài nghệ, cũng có lưu luyến có thừa.

Nghĩ không ra ngay lúc này Hác thị đen mặt vì bản thân chưa chuẩn bị gì làm sao biết diễn, thì Sát Vu Thần bỗng nhiên nói: “Nguyệt nhi, châm trà.”

Sầm Hảo Nguyệt còn đang tìm cách suy nghĩ chuyện bản thân phải khước từ thế nào liền bị soái phu quân làm cho kinh hích. Đây là lần thứ hai hắn gọi nàng như vậy nha, lại nói các nàng vẫn còn chiến tranh lạnh a.

Tuy không cam lòng nhưng trước mặt mọi người vẫn phải đưa tay vào trong trướng mạn mò bình trà châm cho hắn. Nếu để người khác thấy nàng cùng hắn bất hòa liền sẽ khi dễ nàng. Trong lòng nguyên rủa không thôi, bình thường hắn cũng tự mình châm cơ mà.

Nghĩ không ra ngay lúc nàng mất tập trung liền bị Sát Vu Thần một tay kéo vào trong cổ kiệu. Trướng mạn theo đó tách ra để mọi người thấy được thân ảnh bạch sắc của hắn sau trướng mạn.

Mọi người nín thở chờ xem tướng mạo của hắn thì chỉ thấy trướng mạn đã trở về vị trí cũ còn thân ảnh của Sầm Hảo Nguyệt đã bị chấn ở bên trong. Chỉ còn thấy mỗi kiện y phục liền hồng sắc của nàng mờ ảo xuất hiện mà thôi. Thế là mọi người đồng loạt phì ra một hơi bủ môi tiếc nuối.

Dung mạo của Sát Vu Thần lớn lên thế nào nói ra chỉ có mỗi mình Sầm Hảo Nguyệt biết thôi a. Ngay từ khi hắn đích thân đến ngự thư phòng xin chiếu chỉ tứ hôn mọi người liền biết tâm ý của hắn rồi. Chỉ là hôm nay nhìn một màn này, xem ra rất được sủng ái nha.

Đường thị nhìn thấy liền có chút không cam lòng. Sủng ái thì được gì chứ, chẳng phải cũng là gả cho một nam nhân không thể viên phòng sao. Sủng ái cũng không thể kéo dài tuổi thọ của hắn.

Bên trong cổ kiệu Sát Vu Thần ôm lấy nàng không buông. Tay giữ chặt lấy eo nhỏ của nàng trừng mắt nhìn Sát Duệ Kỳ ở hàng đối diện. Sở dĩ hắn làm như vậy chính là vì không để cho Sát Duệ Kỳ có thể thuận lợi nhìn thê tử của hắn nữa.

Sầm Hảo Nguyệt bị một màn nhanh chóng kia làm cho choáng váng. Nàng cứ nghĩ bản thân bị kéo vào sẽ làm đổ trên bàn rơi xuống nghĩ không tới Sát Vưu Thần một tay kéo nàng một tay nâng eo nàng lên xoay nhanh nha.

Lần đầu ngồi bên trong cổ kiệu nhìn ra bên ngoài. Quả nhiên thấy rất rõ ràng nha, trách không được hôm đó hấn chạy đến tổ cáo nàng. Cũng may nàng thông minh thôi nếu không là chết chắc rồi.

Hừ mũi một cái thù oán năm đó lại trở dậy, nàng đưa tay vỗ cái tay của hấn đang đặt trên eo mình: “Mau buông ta ra. Ngươi là kẻ thù của ta.”

Vỗ mãi thấy không có tác dụng nàng ngẩng đầu lên nhìn hấn. Chỉ thấy không biết từ lúc nào hấn cũng nhìn mình. Tròng mắt vòng vo chuyển quanh gương mặt tuấn lãng kia, đột nhiên lại dừng lại ở phiến môi mỏng có chút trắng bệnh của hấn.

Đột nhiên nàng muốn hôn lên đó. Chỉ là đang cãi nhau, đang chiến tranh lạnh, hấn là kẻ thù lý nào lại đầu hàng trước. Kẻ nào mở miệng trước kẻ đó thua. Nhưng là đôi môi kia rất hấp dẫn a.

Ngay lúc nàng đang phân vân đấu tranh tâm lý có nên hôn hay không thì đã thấy môi của Sát Vưu Thần hướng môi nàng phủ xuống. Tay hấn giữ chặt cằm nàng không để nàng lộn xộn, môi liên tục hoạt động mang lửa giận một lượt trút ra dày vò nàng.

Nguyên lai đôi môi nhỏ này không những kiều diễm lại còn rất mềm. Khiến hấn hoàn toàn không thể tiết chế được bản thân, chỉ muốn dây dưa mãi. Vốn buồn bực Sát Duệ Kỳ cùng nàng trước mặt hấn liếc đưa tình nên mới làm như vậy nghĩ không ra hiện nộ khí mất tiêu rồi.

Sầm Hảo Nguyệt mở to mắt ra nhìn soái phu quân như thể không tin được. Hiện bên ngoài còn rất nhiều người a, hấn cư nhiên làm như vậy?

Bất quá, hiếm khi soái phu quân chủ động nha, nàng không ngại đáp trả hấn đâu. Ăn chút đậu hủ rồi giận tiếp vẫn không muộn. Thân nhỏ khề xoay đôi tay ôm chặt lấy soái phu quân không buông. Mấy ngày nay nàng rất nhớ hấn.

Khí tức hòa quyện, tim đập hòa nhịp hai người dây dưa không biết dứt. Bên ngoài mọi người còn chưa hồi qua hồn. Bọn họ nhìn chăm chăm cổ kiệu nhìn muốn nhìn thấy chút gì đó ở bên trong chỉ là một chút cũng nhìn không thấy a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Không chút giấu diếm

Đến khi hô hấp của Sầm Hảo Nguyệt có chút loạn Sát Vưu Thần mới lưu luyến tách ra. Hấn nhỏ giọng nói: “Không cho phép nhìn thập nhất hoàng đệ.”

“Không nhìn.” Sầm Hảo Nguyệt ngã vào lòng soái phu quân, tay vẫn như cũ ôm chặt lấy hấn, miệng nở nụ cười. Chỉ cần hấn có nàng, nàng liền có cách kéo hấn về phía mình.

Thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời Sát Vưu Thần cũng miễn cưỡng nhếch môi cười. Tay ôm chặt lấy nàng đầu hơi cúi xuống nhìn nha đầu trong lòng. Từ thời khắc biết được tâm ý của nàng hấn đã không còn tiếc nuối gì nữa. Cho dù tương lai có thế nào hấn cũng nguyện ý gánh lấy.

Hoàng thượng hồi qua thần liền nhìn vào trong cổ kiệu hỏi: “Đây là thế nào? Sầm nha đầu không biểu diễn?” Múa kiếm cũng được cơ mà.

Âm thanh hư nhược của Sát Vưu Thần lại vang lên đáp lời: “Nguyệt nhi không biểu diễn, phụ hoàng để đại hoàng tử cùng thập nhất đệ muội biểu diễn là được rồi.” Lên đó hiển nghệ khác nào để nam nhân khác nhìn thể tứ của hấn. Đừng có nằm mộng.

Đường thị giận đến điên còn Hác thị nhìn sang Sát Ngạo Lang như muốn bảo hấn cũng giúp mình. Chỉ là hấn bận rộn với vị trắc phi bên cạnh không chút để ý đến nàng.

Hoàng hậu thấy cũng là vui vẻ nha liền nói: “Hoàng nhi đã nói như vậy, hoàng thượng mau cho bắt đầu thôi.” Dù gì Sầm Hảo Nguyệt chính là đối với những thứ này chính là không biết chút gì vẫn là không nên miễn cưỡng.

“Không được, ngươi múa kiếm cho Trẫm xem.” Nàng già hoàn khổ gạt hấn bấy lâu nay cũng phải biểu diễn một chút chứ.

Thấy soái phu quân đang muốn nói gì nữa thì Sầm Hảo Nguyệt liền nói: “Người ta không múa kiếm đâu, bất quá hiển khúc thì được.” Ngồi cùng soái phu quân tốt vậy nàng mới không đứng lên đâu.

“Tốt.” Hoàng thượng hài lòng cười. Chưa từng thấy qua Sầm Hảo Nguyệt học nữ hồng mà cũng biết hiển khúc sao, đúng là chuyện lạ!

“Nàng biết hiển khúc? “Sát Vưu Thần như từ hành tinh nào rơi xuống không biết chuyện gì đang xảy ra. Hấn còn chưa biết nàng có thú vui tao nhã này đâu.

Sầm Hảo Nguyệt không trả lời mà nhấp một ngụm trà thắm giọng rồi bắt đầu cất tiếng hát.

Ta vẫn đang tìm kiếm, một nơi nương tựa và một vòng tay ấm áp.

Ai có thể thay ta cầu nguyện, thay ta buồn phiền.

Vì ta tức giận, vì ta âm ỉ.

Dấu hiệu của hạnh phúc đã bắt đầu xuất hiện.

Duyên phận khiến chúng ta chậm rãi gần nhau.

Sau đó cô đơn bị nhấn chìm.

Buồn chán cùng dần hóa thành hàn huyên.

Má lúm đồng tiền nhỏ cùng hàng lông mi dài.

Đó là nét đẹp nhất của chàng.

Ta mỗi ngày đều ngủ không được, vì nhớ đến nụ cười của chàng.

Chàng không biết chàng đối với ta có bao nhiêu quan trọng.

Có chàng sinh mệnh của ta mới trở nên trọn vẹn.

Má lúm đồng tiền nhỏ cùng hàng lông mi dài.

Khiến ta say mê đến không cách nào cứu nổi.

Bước chân ta chậm chậm cảm giác như đang trong cơn say.

Cuối cùng cũng đã tìm được sự đồng điệu tâm hồn đẹp nhất.

Cả đời này đều ấm áp tốt lành.

Ta vĩnh viễn yêu chàng đến già.

Sầm Hảo Nguyệt ngồi trong cỗ kiệu nắm chặt tay soái phu quân đùa nghịch không thèm nhìn ra bên ngoài, cái miệng nhỏ liên tục nhấp máy điệu nhạc cùng lời nhạc ngọt ngào.

Sắt Vưu Thần cũng là bạn cùng nàng chơi đùa nên cũng không nhìn ra ngoài. Hắn nghe từng câu từng chữ mà trong lòng như bị ngọt ngào xâm chiếm vậy. Nàng dám bảo mỗi đêm ngủ không được, hắn thấy nàng lúc nào cũng ngủ ngon cả.

Hễ thấy hắn ho khan nàng liền vuốt ngực tiện thể chiếm chút tiện nghi. Hắn cũng không chút bài xích để tùy ý nàng.

Đám người bên ngoài nghe được cũng là mắt chuyển tròn. Nguyên lai phu thê nhà người ta là tình nồng ý đậm như vậy. Vậy thì dung mạo của Sắt Vưu Thần lại thế nào để Sầm Hảo Nguyệt hát được lời như vậy?

Khúc nhạc kết thúc mọi người vỗ tay không ngớt.

Qua một lúc cả hai dùng no bụng Sắt Vưu Thần liền nói: “Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy không khỏe muốn hồi phủ trước.”

Hoàng thượng chuẩn tấu tám kiệu phu liên tiến đến nâng cả hai cùng trở về. Trên đường hồi phủ, ngồi trên kiệu Sắt Vưu Thần hỏi nàng: “Không cảm thấy bốn vương không bằng Sắt Duệ Kỳ?”

“Phu quân hơn hắn rất nhiều nha.” Sầm Hảo Nguyệt đỏ mặt nói, mắt không ngừng so sánh giữa tay hắn cùng tay nàng xem có gì khác biệt không.

“Là thật?” Đôi mày kiếm như rồng cao.

“Ân, nếu không ta gả cho hắn từ lâu rồi.” Sầm Hảo Nguyệt nhếch môi đáp trả.

Hắn mỉm cười đưa tay kéo ngọc bội hình cây quạt nhỏ trên thắt lưng của nàng xuống, giọng hỏi: “Nếu bốn vương tặng nàng cái khác nàng có bỏ cái này không?”

Sầm Hảo Nguyệt không chút do dự lắc đầu, tay đoạt lại ngọc bội: “Đây là đồ người khác tặng làm sao nói bỏ là bỏ được.”

Mắt của Sắt Vưu Thần hiện lên một tầng sương âm u, có chút thất vọng trách móc: “Bốn vương cũng không thể so với hắn?” Lửa trong lòng cũng có chút nhảy lên.

Sắt Vưu Thần đưa tay giữ lấy eo thon khi thấy nàng có ý định rời đi, nhũn mày không vui hỏi: “Nàng không cùng ta ngủ ở đây? Chê bai nơi này?”

“Làm sao có thể.” Sầm Hảo Nguyệt lắc đầu mất đầy âm mưu cùng kiên quyết. Nàng cúi người hôn nhẹ lên môi hắn nói: “Ngày mai ta ngủ cùng ngươi, hôm nay không được.” Nàng phải gấp người để thanh toán sổ sách nha.

Sắt Vưu Thần như đọc được cách nghĩ từ ánh mắt của nàng ôm chặt nàng một hồi mới thả ra: “Vậy liền đợi ngày mai, nàng cũng ngủ sớm.”

“Ân.” Nói xong nàng chạy như vậy trở về viện của mình.

Sắt Vưu Thần nhìn theo cánh cửa đóng lại mất hẳn sáng rực như tinh tú trên bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Thử lòng thâm tử

Sầm Hảo Nguyệt bất chấp buổi tối trống vắng lạnh lẽo một đường chạy về chỗ của mình. Nàng biết Hắc Bạch Vũ nhất định ở đó đợi nàng. Chỉ là nàng không biết, khi bản thân chạy trên mặt đất thì trên những ngọn cây không còn lá của vương phủ, có một thân ảnh hắc sắc phi nhanh về phía viện của nàng.

Đúng như nàng đoán vừa trở về thấy cửa phòng của mình mở rộng. Nàng chạy vào đã thấy Hắc Bạch Vũ ngồi trên giường của mình nhìn Hàn Thố không rời mắt. Nàng vội tháo hài rồi chạy vào bên trong ôm lấy Hàn Thố bỏ vào trong hộp quýt: “Ngươi còn có mặt mũi đến đây gặp bọn phi?”

“Vi sao lại không?” Hắc Bạch Vũ điềm đạm nhìn nàng hỏi.

“Ngươi báo hại bọn phi trộm đồ của phu quân giờ còn là tông phạm đoạt đồ của mẫu hậu còn có mặt mũi hỏi ta câu này?” Hàn Thố lạnh khiến nàng chịu không được lập tức đẩy Hắc Bạch Vũ ra chui lên giường đắp chăn.

“Hừ, lần trước là ai ở đây khóc lóc cảm ta nhắc đến Sắt Vưu Thần, nếu không có ta đưa ngươi đi cùng trộm đồ ngươi có vui vẻ được như vậy không? Rõ ràng qua cầu rút ván.” Hắc Bạch Vũ hừ hừ oán trách.

“Bọn phi không có bảo ngươi làm vậy nha, là ngươi tự nguyện không trách ta. Mau cút ra ngoài sau này không được đến đây nữa.” Sau này soái phu quân đến đây ở cùng nàng, hắn sẽ không dám đến nữa đâu.

“Thế nào? Hiện tại sợ Sắt Vưu Thần biết quan hệ của chúng ta hừ ngươi sao?” Hắc Bạch Vũ mất mạng tiểu ý trêu chọc.

“Cái gì mà ‘quan hệ của chúng ta’ khó nghe như vậy chứ? Để người nghe không biết thực sự sinh ra hiểu lầm a. Ta cảnh cáo ngươi không được phép bèn mắng đến đây nữa. Nếu không...” Sầm Hảo Nguyệt nói đến đây câu từ có chút ghen, nàng đánh không lại hắn.

“Nếu không thì thế nào?” Hắc Bạch Vũ vẫn đứng đó khiêu khích.

“Nếu không...ta liền bảo phu quân đánh ngươi, hắn so với ngươi đều là tốt hơn không biết mấy vạn lần.” Sầm Hảo Nguyệt hừ từ trong mũi ra.

“Vậy được, ngày mai ta đến xem thử hắn có dám hay không. Chỉ sợ hắn đánh không lại lưu ngươi ở quả nha.” Dứt lời Hắc Bạch Vũ như một cơn gió biến mất trước mắt nàng.

Sầm Hảo Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi trừng trừng mắt. Soái phu quân mà dễ chết như vậy hắn đã không trụ được lâu rồi. Còn dám trù nàng ở quả tên đạo tặc chết tiệt.

Sáng hôm sau, Sắt Vưu Thần thượng triều sớm Sầm Hảo Nguyệt giúp hắn chuyển hết đồ đến chỗ của nàng. Đương nhiên thứ nào đã có thì không giữ lại nữa, chỉ chuyển đồng sách cùng văn phòng tứ bảo của hắn thôi.

Hôm nay nhìn kỹ mới thấy, văn phòng tứ bảo của hắn là hàng cực phẩm. Bên trên khắc hoa văn rất lạ mắt, cả văn phòng tứ bảo lần trước nàng tặng Sắt Duệ Kỳ cũng sánh không được. Xem ra hắn cũng là người thích bảo vật a. Trách không được không chỉ bạc sửa phủ mà chỉ vào việc mua bảo vật.

Nàng đi xung quanh xem xét diện tích của viện kia rồi mới bắt đầu trở về phát thảo bản thiết kế. Nơi đó là chính viện nên sau này nàng cùng hắn nhất định ở đó.

Sắt Vưu Thần hạ triều hắn cùng nàng dùng qua bữa sáng rồi cùng nắm tay nhau tản bộ. Sắt Vưu Thần nhìn cảnh thán: “Nàng cũng rất biết hưởng thụ, cảnh đẹp như vậy.”

Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi lắc đầu: “Vẫn là thiếu cây xanh, không đẹp mắt.”

Mắt Sát Vưu Thần mang theo tiểu ý môi mỉm cười nhưng không đáp lời. Chân vẫn thả bước chậm rãi cùng nàng sóng vai. Nếu lúc nào cũng như vậy thì quá tốt, chỉ là không phải lúc nào cũng được như mong muốn.

Sau đó Sát Vưu Thần xem tấu chương. Hôm nay tấu chương của hần đích xác ít hơn mọi ngày rất nhiều.

Đến tối nàng cùng hần nằm trên một chiếc giường như hôm qua vậy. Chỉ khác là nàng không rời đi như hôm qua mà từ nay về sau vẫn sẽ mỗi tối cùng ngủ mỗi sáng thức giấc đều thấy hần bên cạnh.

Sát Vưu Thần ôm lấy nàng khẽ giọng hỏi: “Nếu sau này nàng biết ta giấu nàng một chuyện rất quan trọng nàng sẽ tha thứ cho ta chứ?”

Sầm Hảo Nguyệt cả kinh đánh vào ngực hần: “Người giấu ta nạp thiếp hay có nữ nhân khác?”

Sát Vưu Thần dở khóc dở cười đưa tay đỡ trán. Nha đầu này là đang đang nghĩ cái gì a, hần đang nói chuyện nghiêm túc cơ mà: “Không có, là chuyện khác.”

“Tha thứ, tha thứ tất cả.” Sầm Hảo Nguyệt tựa vào người vào lòng ngực của hần rồi đột nhiên lại mạnh mẽ ngắt đầu: “Mà người có chuyện giấu ta sao?”

Sát Vưu Thần bật cười thành tiếng hôn lên đôi môi nhỏ của nàng. Hần biết nàng nhất định sẽ không tha thứ cho hần đâu. Nhưng hần đã vì nàng buông tha rất nhiều thứ rồi. Những chuyện giữ lại đều là những chuyện quan trọng hần tuyệt không bỏ được.

“Đúng nha, lúc trước mỗi đêm Hắc Bạch Vũ đều đến đây quấy rối ta a. Từ nay có người ở hần sẽ không dám đến nữa.” Sầm Hảo Nguyệt cười hi hi kể cho soái phu quân nghe.

“Ân.” Sát Vưu Thần mỉm cười tiểu ý không tắt được. Nàng quả thực không nói dối hần. Hần cũng muốn thành thật với nàng nhưng đợi chuyện hoàn thành đã. Còn muốn xử lý thế nào liền để nàng toàn quyền quyết định đi.

Bên này nàng chuẩn bị vào giấc ngủ liền có một trận gió thổi vào. Mắt nàng tối đi không ít, tên đạo tặc kia thực sự dám đến.

Hắc Bạch Vũ nhếch môi đứng bên giường khiêu khích: “Thế nào, bảo hần đứng dậy đánh ta đi.”

Sầm Hảo Nguyệt nhớ lại lúc trước Hắc Bạch Vũ nói cùng nàng Sát Vưu Thần dùng thuốc xong liền ngủ rất say. Nàng chuyển mình nằm trên giường nhìn Hắc Bạch Vũ quát: “Mau cút ra ngoài cho bản phi.”

“Nếu không thì sao?” Hắc Bạch Vũ vẫn đứng bên giường nhìn nàng không rời mắt. Hiện hần đứng ngược sáng nên nàng không nhìn thấy được ánh mắt của hần.

Sầm Hảo Nguyệt mỉm môi rất lâu lại nói: “Bản phi thực sự thương tiếc cho người a. Bên này ta cùng phu quân ân ái người chỉ có một mình. Không cùng người nhiều lời nữa bản phi cùng phu quân ngủ.” Nói xong nàng khẽ cười trên choker lại xoay người ôm soái phu quân nhắm mắt lại.

Nàng mặc kệ Hắc Bạch Vũ để hần từ từ đổ kị đi. Mặt nàng vui trong lòng ngực của soái phu quân chậm rãi vào giấc.

Sát Vưu Thần mở mắt nhìn Hắc Bạch Vũ. Đôi đồng tử trong phượng mâu khẽ dờn ra cửa. Hắc Bạch Vũ hiểu rõ lập tức im lặng hành qua lễ rồi bước ra khỏi phòng cũng không quên đóng cửa lại.

Sát Vưu Thần mỉm cười mãn nguyện. Hần sẽ nhớ mãi cảm giác này, thời khắc vui vẻ này cùng nàng một chỗ. Tương lai có lẽ nàng sẽ hận hần, nàng sẽ cùng hần vì địch đạo kiếm trung hướng hay là sinh tử cách biệt. Hần tuyệt không hối hận, đời này hần có nàng, hần biết như vậy là đủ.

Chỉ là hần sợ đến lúc đó nàng sẽ đau lòng. Bất giác lại khẽ thở dài một tiếng. Khi nghe được hơi thở đều của nàng hần xiết chặt vòng tay như muốn khám nàng vào thân thể. Hần thực sự nghĩ không ra biện pháp giải quyết khác.

Vốn chưa từng nghĩ sẽ đối với nàng động tâm. Thanh Đằng yến năm đó tặng hoa đăng cho nàng, hần luôn thuyết phục bản thân chính là lợi dụng nàng bởi nàng là hòn ngọc được đám người Sầm gia phụng trên tay. Nhưng hần lại không ngờ rằng lúc đó bản thân chính là vì thấy đám người Sát Duệ Kỳ cùng tặng hoa đăng cho nàng nên mới khiến bản thân có hành động kia.

Mỗi lần có nàng ở bên mặc là nàng hận hần hay mắng chửi thậm chí xem hần như không tồn tại hần vẫn rất mãn nguyện vì tận mắt nhìn thấy nàng. Chỉ là nhìn đến đám nam nhân quan tâm nàng hần lại lửa giận đầy lòng. Lúc đó còn không biết suốt ngày bảo đám thuộc hạ bắt mạch chẩn bệnh. Nghĩ lại cũng cảm thấy buồn cười.

Đặt một nụ hôn lên trán của nàng hần cũng bắt đầu an giấc. Nếu có thể rất mong thời gian này kéo dài bất tận, để hần cùng nàng có thể mãi bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Lăn lượt quy hàng

Sáng hôm sau, Sầm Hảo Nguyệt ngồi bên cạnh Sát Vưu Thần giúp hắn mài mực. Sau đó bản thân bắt đầu phát thảo bản thiết kế đột nhiên hắn gạt tấu chương qua một bên hai tay giữa eo nhỏ của nàng nâng lên, đặt lên bàn.

Mặt của Sầm Hảo Nguyệt đỏ tận mang tai thẹn thùng nhìn soái phu quân: “Làm sao không phê tấu chương nữa?”

Sát Vưu Thần đưa tay vuốt ve gương mặt của nàng rồi chậm rãi tiến gần. Môi nàng cùng môi hắn kề nhau rất nhanh liền hút lấy nhau không rời. Tay hắn cũng không chút an phận kéo y phục của nàng xuống.

Sầm Hảo Nguyệt rời khỏi môi hắn ngăn lại: “Ngươi làm gì?” Nàng không muốn hiện tại viên phòng đầu, nàng còn chưa trưởng thành cơ mà.

“Chẳng phải nàng sợ ta đoạn tụ sao? Ta đang chứng minh cho nàng xem một chút.” Môi hắn từ bên cổ trượt xuống cái vai ngọc ngà trơn mịn của nàng cắn một cái. Tay ôm chặt lấy hông không để nàng có cơ hội cự tuyệt chạy thoát hắn.

Sầm Hảo Nguyệt đau khẽ run một cái ôm chặt lấy hắn cầu xin: “Ta sai rồi, do lúc đó ta suy nghĩ linh tinh nên mới hồ ngôn loạn ngữ. Phu quân rộng lượng bỏ qua a.”

“Nàng thoả mãn vị phu trước liền mới nói đến chuyện tha hay không.” Sát Vưu Thần còn ở bên này đùa giỡn nàng. Hắn nghĩ kỹ rồi, cho dù nàng tái giá với ai hắn vẫn muốn có được nàng trước.

Bên ngoài đột nhiên nghe được âm thanh của Sầm Hi Mộc truyền vào: “Đại tỷ có bên trong không?”

Mặt của Sát Vưu Thần đen lại một ít. Lần trước hắn(SHM) đến liền mang theo từ hắn đi rồi trở về liền cùng hắn bắt hòa một đoạn thời gian. Lần này lại phá ngay lúc quan trọng nhất. Tên tiểu tử này thực sự ghét bỏ hắn đến nông nổi như vậy sao?

Sầm Hảo Nguyệt gặp được cứu tinh nên lập tức đẩy soái phu quân ra chính hảo y phục nói: “Có, người tiến vào đi.”

“Đại tỷ ra đây đi.” Sầm Hi Mộc biết được Sát Vưu Thần ở bên trong nên chán ghét không muốn tiến vào. Đến giờ phút hiện tại hắn thực sự không thể nào hiểu nổi vì sao đại tỷ lại tha chọn một bệnh vương thay vì Sát Duệ Kỳ tài mạo song toàn nữa.

Sầm Hảo Nguyệt bắt đầu bước ra ngoài hỏi: “Vì sao không bước vào? Tỷ phu đang ở bên trong a.” Ba tên tiểu đệ đệ của nàng đều là chưa từng gọi soái phu quân là tỷ phu cũng chưa từng thân cận với hắn hay nói với hắn câu nào.

Sầm Hi Mộc nâng mắt bữu môi nắm lấy tay đại tỷ phản hận nói: “Đó không phải tỷ phu, tỷ phu phải như Duệ vương ca ca a.” Hắn thực sự hận Sát Vưu Thần cướp đi vị trí tỷ phu của Sát Duệ Kỳ. Nhất là hôm sinh thần hoàng thượng thấy được cảnh tượng kia. Lại còn đang nghi ngờ Sát Vưu Thần tham dự vào chuyện ám sát thần tượng nữa khiến hắn không thể nào vui được.

“Không được ăn nói linh tinh.” Sầm Hảo Nguyệt nhìn quanh không thấy hai tiểu đệ đệ còn lại liền hỏi: “Đệ làm sao đến đây?”

“Đệ hôm nay không có gì chơi nên bảo Thương bá đưa đến đây chơi cùng đại tỷ a. Nghĩ không ra đại tỷ lại ở cùng người kia.” Mắt hắn hận hận nhìn vào trong phòng.

Sầm Hảo Nguyệt xoa xoa đầu hắn mỉm cười. Tiểu đệ đệ này của nàng chính là đã nhận định ai không thay đổi, vì nàng chưa từng thấy được lập trường của hắn bị bất kỳ điều gì làm đổ vỡ.

Bên trong Sát Vưu Thần nghe được đoạn đối thoại trên có chút không vui. Hắn là biết được Sầm Hi Mộc vẫn là một tiểu hài tử không nên tức giận. Nhưng nghĩ thì là vậy mà tay không tự chủ hất đổ tấu chương xuống đất.

Âm thanh trong phòng truyền đến khiến Sầm Hảo Nguyệt giật nảy mình chạy vào trong. Sầm Hi Mộc nghĩ rằng Sát Vưu Thần phát bệnh nên cũng chạy theo vào.

Đến khi nhìn thấy được Sát Vưu Thần một thân bạch y, kim quan ngồi ở sau bàn sách, Sầm Hi Mộc mất cả hồn. Nguyên lai đây chính là bệnh vương Sát Vưu Thần. Hắn vẫn chưa từng gặp qua vị tỷ phu này vì hắn(SVT) chỉ toàn ngồi trên cổ kiệu thôi. Hiện thấy được vẻ tuấn lãng kia sợ là Sát Duệ Kỳ sánh không được rồi.

Nhìn thấy Sầm Hi Mộc thất thần, Sát Vưu Thần khẽ kéo lên một nụ cười mông nói: “Đứng đó làm gì, đến đây.”

Sầm Hi Mộc hỏi qua thân cúi đầu chậm rãi bước đến. Lúc này hắn là chốt dạ lời nói lúc này nha. Không biết hắn có nghe thấy không, hy vọng là không a. Bình tĩnh bình tĩnh, mỹ mạo đến đâu thì cũng không có tài cán gì, Duệ Vương ca ca trên hết. Sầm Hi Mộc liên tục tự trấn an bản thân như vậy.

Sầm Hảo Nguyệt phì cười đứng ở phía sau ôm lấy soái phu quân: “Tứ đệ đây là tỷ phu nha.”

Sầm Hi Mộc vẫn cúi đầu không nói gì. Sát Vưu Thần thấy hắn ngồi xuống ghé liền mang tấu chương xếp gọn lại đặt sang một bên. Cúi người lấy bộ đồ chơi rút gối hỏi hắn: “Muốn chơi không?”

Sấm Hi Mộc ngẩng đầu nhìn thấy bộ đồ chơi rút gỗ liền liên tục gạt đầu. Lần đó thấy ở đình thủy tạ đến giờ vẫn chưa được chơi, hiện được mời lý nào lại từ chối chứ.

Sấm Hào Nguyệt chạy ra ngoài bảo Lưu cổ vấn mang chút trà bánh vào rồi cả ba cùng nhau ngồi chơi rút gỗ. Đương nhiên người thắng vẫn chỉ có mỗi mình Sấm Hào Nguyệt thôi.

Sấm Hi Mộc chơi đến cao hứng cũng quên mất bản thân vốn không thích vị tỷ phu này. Hắn vui vẻ cười suốt một buổi.

Sở dĩ Sát Vưu Thần không bức Sấm Hi Mộc gọi tỷ phu là vì hắn muốn tên tiểu tử này tự động mở miệng thừa nhận. Hắn biết bản thân lúc trước chính là tự tạo một bức tường vô hình ngăn chặn thế giới xung quanh nên mọi người đối với hắn cảm thấy hắn lạnh lùng khó tiếp cận.

Quả như hắn đoán Sấm Hi Mộc chơi đến vui vẻ bản thân tự gọi hắn là tỷ phu không chút ngượng miệng. Tên tiểu tử này cũng rất nhanh bị thu phục.

Sấm Hào Nguyệt cũng rất ngạc nhiên nhưng không đề cập đến. Tên tiểu tử này làm sao lại có thể không giữ vững lập trường như vậy cơ chứ. Bình thường hắn cũng không có như vậy đâu a.

Trời rất nhanh ngả chiều, Sấm Hi Mộc dùng qua bữa cơm rồi mới tạm biệt trở về phủ. Vừa bước ra cửa Sấm Hào Nguyệt nhỏ giọng hỏi hắn: “Cảm thấy tỷ phu thế nào?”

“Tỷ phu a, nếu là không có bệnh nhất định sẽ hoàn hảo nha.” Vốn trên mặt đang treo nụ cười đột nhiên lại thu trở về. Nếu là không có cái bệnh kia nhất định tỷ phu sẽ rất oai phong. Nhưng Duệ vương ca ca bên kia...

“Hắn sẽ rất nhanh khỏi bệnh, để có thời gian liền đến chơi cùng chúng ta là được những chuyện khác không nên nghĩ nhiều.” Sấm Hào Nguyệt nắm tay tiểu đệ đệ tiễn hắn ra đại môn.

“Ân.” Sấm Hi Mộc kiên định gạt đầu. Giờ phút này hắn chính là công nhận vị tỷ phu này. Tuy là chưa thấy tỷ phu biểu diễn tài nghệ nhưng nhìn đến thái độ của tỷ phu đối với hắn với đại tỷ hắn cũng biết tỷ phu không như lời đồn. Vậy chuyện hành thích kia nhất định là hiểu lầm rồi, sẽ rất nhanh tra ra hung thủ thôi.

Sát Vưu Thần mỉm cười miễn nguyên thu dọn xong tiếp tục phê tấu chương.

Cứ như vậy lại tám ngày đi qua, không ngày nào Sấm Hi Mộc không đến. Cứ ở Luyện Quân khu được thả về hắn liền đến chơi một chút mới hồi phủ. Hiện hắn rất muốn bản thân mau chóng cười được nữa. Như vậy mỗi khi hắn đến đây sẽ giảm bớt rất nhiều phiền toái.

Đến ngày thứ chín, hắn đang cùng Sát Vưu Thần ngồi bên ngoài bàn đá gần thác nước luyện chữ thì Sấm Hào Lân cùng Sấm Chi Di cùng đến. Bọn hắn chính là thấy Sấm Hi Mộc dạo gần đây rất lạ, mở miệng liền ‘tỷ phu tỷ phu’ khiến bọn hắn hoàn toàn không hiểu nổi.

Đây là bị tẩy não sao? Dù cho như vậy thì cũng không thể dễ dàng tẩy não một tên tiểu tử có lập trường vững chắc như Sấm Hi Mộc trong thời gian ngắn như vậy được a.

Nghĩ như vậy nên bọn hắn quyết định đến xem thử. Vừa bước đến liền có chút kinh ngạc khi nhìn thấy bóng lưng nam nhân bạch sắc oai vệ, đây chính là Sát Vưu Thần a. Cước bộ cũng vì vậy mà ngừng lại.

Sát Vưu Thần biết người đến nhưng lại cố ý như không biết, hoàn toàn không quay đầu mà chỉ ngồi đó chậm rãi luyện chữ. Khỏe môi khẽ nhếch, nhanh như vậy liền đến hết rồi.

Sấm Hi Mộc viết xong đặt bút xuống ngẩng đầu muốn đưa cho Sát Vưu Thần xem không ngờ thấy được hai ca ca đang đứng ở một bên thất thần. Hắn vẫy tay cao hứng gọi: “Nhị ca, tam ca mau đến đây.”

Cả hai hồi hồi bước lên ba bước đồng loạt ôm quyền hành lễ: “Gặp qua Kính Lang vương gia.” Trong lòng cảm xúc rối loạn, dung mạo của vị tỷ phu chưa từng gặp mặt này sẽ như thế nào a. Bọn hắn có hỏi nhưng Sấm Hi Mộc lại còn nhỏ diễn tả không ai hiểu được gì.

Sát Vưu Thần không xoay người mà lại nhàn nhạt nói truyền thêm tiếng ho khan: “Đều là người một nhà không cần đa lễ, đều đến đây ngồi đi.”

“Vâng.” Hai tên đồng loạt hai mặt nhìn nhau rồi cúi thấp đầu bước đến ngồi xuống.

Mông còn chưa chạm vào ghế đã nghe Sấm Hi Mộc nói: “Hai người với Duệ vương ca ca cũng không có cung kính như vậy vì sao đối với tỷ phu lại có thái độ này?”

Hai tên ghen lời mạnh ngẩng đầu vốn chính là muốn giáo huấn tên tiểu đệ đệ bán huynh cầu vinh này không ngờ đến vì tính tò mò mắt không tự chủ lại nhìn về phía của Sát Vưu Thần.

Dung mạo của Sát Vưu Thần chính là khiến bọn hắn triệt để bay hết hồn ra ngoài. Bọn hắn vốn nghĩ là Sát Duệ Kỳ đã gọi là tuần lăng a, không nghĩ đến còn có người hơn hắn nha.

Sát Vưu Thần nâng mắt lên nhìn hai tên đang nhìn mình công khai cực kỳ lộ liễu mà không biết thu liễm. Ho khan qua một đợt liền chậm rãi hỏi: “Mặt ta có dính thứ gì?”

“Không có.” Cả hai biết bản thân thất thố vội vàng cúi mặt xuống đồng thanh đáp. Lý do Sầm Hi Mộc bị thu mua nhanh chóng chính là vì vậy sao?

Sầm Hi Mộc bĩu môi không hề nhớ đến lúc đầu bản thân cũng là hình dạng như thế: “Hai người làm sao? Đến đây tìm đệ hay tìm đại tỷ?”

“Nguyệt nhi đâu?” Sầm Hảo Lân vội vã tìm chủ đề để nói. Có mặt Sát Vưu Thần ở đây hẳn cũng không biết nên nói gì.

Lúc trước học cùng lớp không bao lâu hẳn liền ra biên quan, đến khi trở về xảy ra nhiều chuyện khiến hẳn có ấn tượng không tốt về vị tỷ phu này. Nhưng có một điều mãi mãi không thể thay đổi chính là lúc trước hẳn luôn ngưỡng mộ tài học của vị tỷ phu này và luôn mong muốn bản thân cũng được như vậy.

“Đại tỷ đi xem người ta xây viện rồi, nãy giờ ở đây luôn miệng chê trách không ngừng a.” Sầm Hi Mộc nói xong liền hướng Sát Vưu Thần đề nghị: “Tỷ phu, thuận tiện của hai ca ca ở đây chúng ta thì bán cung như hôm trước đi.”

“Được.” Sát Vưu Thần gật đầu đáp ứng rồi phân phó hạ nhân mang cung tên đến.

Sầm Chi Dĩ mạnh mẽ ngẩng đầu lần hai trân trọng nhìn Sầm Hi Mộc. Bảo bọn hắn thi bán cung với bệnh vương, đây truyền ra ngoài chính là mất mặt a.

Sầm Hảo Lân cũng ngạc nhiên không kém. Hẳn từng nghe nói Sầm Hi Mộc bảo rằng đã từng cùng Sát Vưu Thần bán cung nhưng là đối với một bệnh vương thắng được tiêu tử kia cũng là rất khá nha. Hiện bảo hắn một tiểu đội trưởng chư quân lục phẩm đầu là muốn thế nào a. Thắng thì bị bảo khi dễ bệnh vương, nếu là thua truyền đi, không chỉ hắn mà Sầm gia cũng mất hết mặt mũi.

Sát Vưu Thần hào sảng nhường đám đệ thế lên trước. Lúc đầu Sầm Hảo Lân cùng Sầm Chi Dĩ từ chối nhưng sau lại bị Sầm Hi Mộc nói lên nói xuống bắt buộc đi lên trước.

Sau khi ba tên đệ thế bán xong, Sát Vưu Thần ngồi tại ghế chạm rỗng giương cung, trên mặt khí thế đàng đàng. Ngoài trừ Sầm Hi Mộc cao hứng vỗ tay cổ vũ thì hai tên đệ thế còn lại chính là nín thở chờ đợi, sắc mặt nghẹn đến đỏ bừng. Khóe miệng của Sát Vưu Thần loàn hiện lên nụ cười nhạt, tay cũng thả tên. Nhất kích trúng hồng tâm.

Theo lẽ phép ba tên đệ thế vẫn là vô tay tán thưởng hẳn. Nhưng lúc này trong lòng Sầm Hảo Lân cùng Sầm Chi Dĩ run rẩy không ngừng. Đây là bệnh vương thật sao? Ngoài trừ tiếng ho khan cùng sắc mặt có chút tái nhợt và nhiều tầng y phục trên người ra thì cái gì cũng không có giống nha. Nhất là ngồi một chỗ bắn tên đã khó lại còn thời gian nhắm không lâu thì thả tên mà trúng hồng tâm nữa... Có lẽ là do may mắn đi.

Nghĩ không tới chính là mấy lượt đầu là trúng hồng tâm, may mắn sẽ đến liên tục thế sao? Trách không được một tên lập trường vững chắc như Sầm Hi Mộc chưa được bao lâu đã đổ, kể chi bọn hắn thời khắc này cũng chính là quý hàng.

Trong khi đám nam nhân đang reo hò thì Sầm Hảo Nguyệt cùng trở về. Bên người nàng còn có Quân Tử Lan nữa.

“Các người cũng đến sao?”

“Nguyệt nhi/ đại tỷ.” Ba tên tiểu đệ đệ vừa thấy chính là đồng loạt quay đầu sang gọi một tiếng.

Quân Tử Lan nhìn thấy bóng lưng bạch sắc trông mắt khẽ run. Bệnh vương trong truyền thuyết Sát Vưu Thần nha. Dung mạo sẽ là thế nào đây? Nhìn bóng lưng kia cũng khiến cho người cảm thấy uy nghi a.

“Thần phụ gặp qua Kinh Lang vương gia.” Vội vã cúi người hành lễ.

“Đều là người một nhà không cần đa lễ.” Sát Vưu Thần nghe được Sầm Hảo Nguyệt trở về liền đưa hai tay đặt lên đầu gối chuẩn bị đứng lên. Ba tên đệ thế chính là sợ hẳn té ngã đồng loạt vươn tay chạy đến đỡ. Sầm Hi Mộc tuy là mỗi ngày đến chơi nhưng hẳn cũng chưa từng thấy vị tỷ phu này đứng lên nha.

Trăm miệng một lời: “Tỷ phu cẩn thận.”

Hắn đứng thẳng người cười ha hả đáp: “Ta vẫn chưa yếu đến nỗi đứng không vững.” Tiếp đến là một trận ho khan nhưng chân vẫn là bước đến bên Sầm Hảo Nguyệt.

Sầm Hảo Nguyệt lúc này cũng bước về phía soái phu quân. Tay nàng cầm theo bản thiết kế có chút không vui nên mi vận chặt.

Bốn người kia thấy thấy Sát Vưu Thần không những có thể đứng mà còn có thể đi liền kinh ngạc đến vô độ. Mà kinh hãi nhất chính là Quân Tử Lan a, nàng không những bị tiếng ‘tỷ phu’ của ba tên kia dọa mà mất hồn hơn chính là dung mạo tuyệt sắc của Sát Vưu Thần. Hiện trên mặt vốn đã tuần láng của hắn còn treo thêm nụ cười nhẹ nhàng nhưng lại làm say hồn người, bước đến đón Sầm Hảo Nguyệt.

Sát Vưu Thần bước đến ôm lấy Sầm Hảo Nguyệt hỏi: “Thế nào? Lại có chỗ nào không hài lòng?” Kể từ lúc bắt đầu sửa viện hẳn luôn thấy này cau mày.

Sầm Hảo Nguyệt mở bản thiết kế ra cho hắn xem, miệng không ngừng ca thán: “Đã sớm bảo chỗ này phải thêm hoa văn bên này không thêm thế mà bọn họ không nhớ. Lại nói a, hoa văn nơi này vốn là lượn đuôi lên ba phân thể mà lại lượn chỉ hai phân.” Chênh lệch một chút chính là làm hoa văn xấu đi rồi, nàng há để yên cho bọn họ.”

Bốn tên bị âm thành oán trách mang theo nợ khí của Sầm Hảo Nguyệt làm cho tỉnh hồn. Bọn hắn đều ôm mặt ai oán, với vị đại tỷ này a, chính là muốn tất cả đều hoàn mỹ. Cũng may tướng mạo của tỷ phu không có khiếm khuyết, nếu không...bọn hắn cũng không dám nghĩ tiếp nữa.

Sắt Vưu Thần nhủ mày nhìn bản thiết kế một chút rồi lại nói: “Đừng động nộ, chúng ta đang chơi bắn cung, nàng cũng chơi một chút đi.” Để nàng tiêu bớt khí trước mới nói. Tay hắn đoạt lấy bản thiết kế rồi chỉ sang nơi bọn họ đang chơi.

Quân Tử Lan nghe bắn cung cũng là ngứa ngáy tay chân. Từ khi nàng gả vào Sầm gia mỗi ngày đều theo Phí Khả Doanh chương quản phủ không có thời gian động binh khí như trước. Hiện ba tên trước mặt đều đối với Sắt Vưu Thần tốt như vậy nàng cũng không kiêng kỵ nữa.

“Ta cũng tham gia.”

Thế là lại bắt đầu bước đến bên kia bắn cung. Sắt Vưu Thần ngồi trên ghế nhìn tràng diện trước mắt cũng mãn diện tiểu ý. Hắn nhìn sang thê tử đứng bên cạnh khẽ cười.

Hắn chưa từng nghĩ đến bản thân sẽ còn có ngày hôm nay. Nàng cho hắn thú vị, cho hắn ấm áp, cho hắn cao hứng, còn mạng tình thân người thân đến cho hắn.

Đưa tay kéo nàng ngồi lên đùi mình, mắt nhắm lại áp lên vai nàng, nhẹ giọng thì thầm: “Nguyệt nhi đa tạ nàng.” Lúc này hắn cảm thấy rất mãn túc. Chỉ là, sau này sợ hắn không thể nhìn thấy cảnh này nữa. Đôi khi hắn luôn nghĩ, vì sao hắn lại yêu nàng, vì sao nàng lại mang họ Sầm? Vì sao? Nhưng hắn không hối hận, cuộc đời này của hắn có nàng bầu bạn một đoạn là tốt rồi.

Sầm Hảo Nguyệt khẽ cười xoay người vòng tay sang cổ soái phu quân, tay còn lại đặt lên gương mặt tuấn lãng kia. Đầu hơi ngẩng mắt long lanh nhìn vào ảnh ngược của mình trong đôi đồng tử hắc sắc cầu hôn kia mỉm cười: “Phu quân hôm nay làm sao?”

Sắt Vưu Thần không đáp chỉ nhìn nàng như thể sợ rằng sẽ không thể nhìn được nữa. Hắn đã đi đến bước đường này không thể thu tay được. Hắn thật hận số phận để hắn cùng nàng đến đoạn đường này liền phân ra. Nếu có thể lựa chọn hắn muốn có một thân phận khác để cùng nàng hạnh phúc sống đến bạc đầu.

Bên này đến lượt bắn của Sắt Vưu Thần nên đám người kia quay đồng loạt quay sang. Thu vào trong tầm mắt chính là hình ảnh phu thê nhà người ta thân mật sắp hôn.

Sầm Hi Mộc không hiểu chuyện mở miệng: “Tỷ phu, đến lượt người rồi.” Đến lượt mình còn không biết để hắn nhắc nhở nữa. Tỷ phu cũng thật là bắn cung nhìn đại tỷ làm gì.

Sầm Chi Dĩ vốn là muốn nhào đến che miệng tên tiểu tử không biết gì kia. Chỉ là trễ một bước a, tay vừa đến miệng hắn thì lời của hắn cũng dứt rồi a.

Sầm Hảo Lân cùng Quân Tử Lan đều đỏ mặt cúi đầu ho khan. Không nghĩ đến tình cảm của bọn họ lại tốt như vậy. Nếu là như vậy thì bọn họ cũng quyết định không tin Sắt Duệ Kỳ bị mai phục chính là do tỷ phu làm.

Sắt Vưu Thần ngẩng đầu cười: “Được đến ta.” Tay cầm cung trên bàn, trong lòng ngực của hắn Sầm Hảo Nguyệt tựa thân không chút cử động.

Cứ như vậy mọi người vui vẻ cùng nhau dùng qua bữa cơm rồi đám người Sầm gia mới hồi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Hằng đêm ám sát

Lại qua đi mấy ngày, một buổi trưa mát mẻ Sắt Vưu Thần ôm lấy Sầm Hảo Nguyệt đặt lên giường. Đôi môi hai người liên tục cọ sát vào nhau như thể không màn thế sự.

Khi tay hắn bắt đầu trút y phục thì Sầm Hảo Nguyệt liền giữ lại: “Không được.” Nàng vẫn chưa mười tám tuổi nhất quyết không cùng hắn có phu thê chi thực.

“Vì sao?” Sắt Vưu Thần khàn giọng hỏi, trong mắt tràn ngập biểu tình không cam lòng.

Sầm Hảo Nguyệt cup mi không biết nên cùng hắn giải thích thế nào cho phải a. Y theo nền giáo dục của hiện đại thì phải như vậy nha, lại nói lỡ như có hài tử khi còn quá trẻ cũng sẽ không tốt, cổ đại cũng không có phương pháp tránh thai an toàn.

Sắt Vưu Thần khẽ hừ một tiếng hạ giọng trách: “Nàng là lo lắng sau này vì phu chết sẽ khó tái giá?” Hy vọng là do hắn nghĩ linh tinh.

“Người nói hưu nói vượn cái gì a.” Sầm Hảo Nguyệt mạnh mẽ nâng mắt quát: “Cho dù cả hai chân của người bước vào quỷ môn quan ta cũng sẽ kéo người trở về bên cạnh ta cho kỳ được.” Tên này sao lại ăn nói xui xẻo như vậy a.

Sắt Vu Thần khẽ cười hôn lên gò má của nàng, ăn nói bá đạo như vậy không biết là giống ai: “Vậy vì sao không để vi phu thân mật?”

Sầm Hào Nguyệt vừa há mồm định đáp thì bên ngoài đã nghe được âm thanh của Sầm Chi Dĩ truyền đến: “Đại tỷ tỷ phu, gia gia bệnh rồi.” Hắn cũng hiểu được không nên ngang nhiên xông vào nên chỉ đứng bên ngoài nói thôi.

Sầm Hào Nguyệt vội vàng ngồi dậy đáp lời: “Ân, ta lập tức trở về.” Nhân cơ hội này đương nhiên là nàng mau tránh. Mà nói cũng lạ, nàng ở cùng soái gia gia bao lâu cũng chưa từng thấy hắn dùng được chứ đừng nói đến bệnh.

Sắt Vu Thần đỡ nàng rời giường nói: “Vi phu không thể cùng nàng trở về.”

“Ân, ta ở đó vài ngày mới hồi phủ.”

“Được.”

Nhìn theo cánh cửa đóng lại, mắt hắn xuất hiện một tầng u ám. Tim lại bắt đầu nhói đau. Nguyệt nhi thật xin lỗi, ta cũng không muốn như vậy.

—Phân Cách Tuyền Luna Huang—

Sầm Hào Nguyệt hồi phủ, liền tiến đến Khanh Tĩnh cư. Soái gia gia nằm trên giường đôi mắt nhắm nghiền lại. Soái cha ngồi bên mép giường liên tục thở dài. Nghe được tiếng mở cửa xoay qua kinh hi nói: “Nguyệt nhi đã về?”

“Cha, gia gia làm sao?” Sầm Hào Nguyệt bước vào bên trong phòng.

Sầm Bí Uy bắt giác mới kể ra chuyện mấy ngày hôm nay xảy ra trong phủ. Nguyên lai chính là mấy đêm nay Hắc Bạch Vũ đều đến hành thích soái gia gia. Đến đêm hôm qua, soái gia gia ngủ không đủ giấc để là hạ triều ngã trên nền tuyết khi trên đường đến ngự thư phòng dâng tấu. Đến khi phát hiện liền đã hôn mê.

“Vậy đã gọi Cổ thư sinh đến xem?” Hắc Bạch Vũ đáng chết, nguyên lai không đến phiên nàng chính là hành thích soái gia gia. Nàng sớm đoán được hân hận Sầm gia nhưng không nghĩ đến chính là nhắm vào soái gia gia. Hân đây là muốn thứ gì?

“Vừa rồi đi không lâu, gia gia ngơoi cũng vừa ngủ thôi.” Sầm Bí Uy nặng nề nói rồi đột nhiên nhớ đến chuyện năm đó liền hỏi: “Năm đó ngơoi nói Hắc Bạch Vũ có hận ý với Sầm gia hiện tại ta mới cảm thấy đúng là vậy a.”

Sầm Hào Nguyệt nắm tay soái cha kéo ra ngoài không quên phân phó người ở lại chăm sóc soái gia gia. Xem ra công tác phòng chống vẫn phải có.

Thế là hôm đó bốn phụ tử Sầm gia cùng ở trong thư phòng bàn bạc rất lâu.

Đến đêm, Khang Tĩnh cư an tĩnh, mọi thứ đều chìm vào trong bóng đêm, chỉ thanh bên tường viện đã xuất hiện một bóng người, áo choàng hắc sắc phi dương, đôi mắt sắc bén như đao nhìn vào trong phòng của Sầm Minh Kiệt. Hắc Bạch Vũ biết Sầm Hào Nguyệt trở về nên hành động cũng là cẩn thận hơn rất nhiều.

Hắn nhẹ nhàng hạ người xuống tường viện rồi tiện tay cầm một hòn đá dùng nội công hướng cửa ném. Cửa cứ như vậy mở bị mở ra, hắn cẩn thận quan sát rồi mới nhấc chân tiến vào. Đêm nay hắn đủ quyết tâm rồi, không thể chùng chờ thêm nữa.

Chỉ là hắn thực sự không nghĩ đến lại có thể thuận lợi tiến đến giường như vậy. Nghĩ thấy không ổn lập tức xoay người bỏ ra ngoài. Trong lúc hắn xoay người thì Sầm Bí Uy vốn nằm trên giường đánh tới.

Cả hai giao chiến rất lâu mới thấy tiến ra khỏi phòng. Lúc này Sầm Chi Dĩ cùng Sầm Hào Lân cũng từ bụi cây hai bên tiến ra phối hợp đánh. Bọn hắn cùng Hắc Bạch Vũ giao chiến rất lâu rồi biết được thực lực chính là cao tay. Ngay cả soái gia gia cũng chỉ đánh ngang tay với hắn thôi.

Sầm Hào Nguyệt chậm rãi bước đến đứng ở trước cửa xoay người nhìn chằm chằm Hắc Bạch Vũ. Nhân thân sắc bén phát quang đầy nộ khí. Chỉ thấy lúc ánh mắt hắn chạm đến nàng liền dùng ám yên châu bỏ trốn. Nàng biết hắn không phải đánh không thắng mà là thẹn.

Cứ như vậy Sầm Hào Nguyệt ở lại Sầm gia bảy đêm liền. Đêm nào nàng cũng nghĩ một trận phát mới để triệt hắn. Đến ngày thứ tám soái gia gia khỏi bệnh khuyên nàng không nên ở Sầm gia quá lâu mà nên trở về.

Sầm Hào Nguyệt ngoan cố không chịu thì bị mang ra giáo huấn cho một trận rồi mang dây trói lại ném lên xe ngựa tống trở về Kinh Lang vương phủ. Mọi người chính là sợ thanh danh của nàng. Chuyện nàng trở về quá lâu truyền ra ngoài nhất định sẽ bị nói đến bệnh vương cũng hư nàng chính là không ai dám thủ nữa.

Sầm Hào Nguyệt trở về phòng ôm chăn khóc thút thít rất lâu. Sắt Vu Thần hạ triều nên không được lòng đau xót ôm lấy nàng: “Nguyệt nhi thế nào lại khóc, hôm nay ta nghe nhạc phụ nói gia gia đã khỏe lại.”

Sầm Hào Nguyệt ôm lấy hắn kể lể. Từng chữ của nàng như hóa thành kim nhỏ châm vào lòng của hắn vậy. Hắn ôm chặt lấy nàng, nén đau nói: “Nguyệt nhi thật xin lỗi.”

Sầm Hào Nguyệt cho rằng hắn chính là vì không giúp được gì nên mới xin lỗi nên nàng lắc đầu: “Không phải lỗi của ngơoi, ngơoi cũng là bất đắc dĩ.”

Nàng khóc đã lâu nên rất mệt mỏi ngủ thiếp đi mất. Sấm Vưu Thần cẩn thận đỡ nàng nằm xuống đắp chăn cho nàng. Đặt một nụ hôn lên môi nàng khẽ lẩm bẩm: “Nguyệt nhi, sau hôm nay mọi chuyện sẽ kết thúc.” Nói xong hần bước chân ra ngoài.

Mấy hôm liền ngủ không ngon giấc nên giấc này nàng ngủ khá lâu. Đến khi tỉnh lại đã thấy phòng tối om. Theo bản năng nàng sờ sang bên cạnh, chỗ của soái phu quân chính là lãnh lẽo không chút ôn độ, chứng tỏ hần rời đi đã lâu.

Nàng ngồi dậy cau mày, hần đi đâu vào đêm như vậy. Lại nói hần là hàn thể ban đêm đi lại sẽ dễ nhiễm bệnh. Không phải đều nói hần dùng thuốc xong sẽ ngủ rất say sao? Đi tịnh phòng?

Nàng ngồi dậy cầm áo khoác mặc lên người rồi chạy xung quanh tìm. Chỉ là nàng chân nàng đột nhiên dừng lại mắt nhìn trên tường viện, chỉ thấy một con mèo Tây Vực lông dài trắng muốt nằm đó cha mang về bị Hắc Bạch Vũ cướp đi.

Nàng đào tung cả Kinh Lang vương phủ cũng tìm không thấy bảo vật. Nghĩ vậy nàng liền tiến đến chỗ con mèo, con mèo lại chạy. Nàng không nghĩ nhiều liền chạy theo, theo nó nhất định tìm được tang vật.

Đến khi thấy con mèo lách thân nhỏ vào trong một khe hở ở tiệm quan tài cách phủ không xa. Nàng dùng tay ra sức nắm khe đó kéo ra. Cánh cửa lớn mở, bên trong chỉ có quan tài.

Nàng bước vào trong cổ sức mở bộ quan tài mà con mèo kia đang cào. Quả nhiên nắp mở, quang mang tuyệt sắc của phượng hoàng tăng diệm lóe lên. Nhìn vào bên trong còn rất nhiều trân bảo a.

Liên tục mở hết nắp các quan tài bên trong quả nhiên không sai. Hần giấu đồ cư nhiên rất tốt, lấy sự mê tín vô tri của đám cổ nhân đương nhiên ngoại trừ người đến mua sẽ không còn ai dám đến đây cũng không dám mở nắp quan tài.

Nàng trả lại tất cả trở về vị trí cũ củi người ôm lấy con mèo trở về phủ. Chuyện này cỡ lẽ là liên quan đến chủ nhân của cửa tiệm này. Sáng mai nàng nhất định trở lại truy tra đến cùng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chỉ là quân cờ

Cũng vào chính đêm hôm đó, trong tấm cung của hoàng thượng yên ắng chỉ có một mình hoàng thượng nằm trên long sàng hoàng sắc say giấc nồng. Khí tức đều đều vang lên, chung quanh không một bóng hồng.

Hắc Bạch Vũ chậm rãi tiến đến, rút ra thanh chủy thủ được điêu khắc hoa văn tinh xảo đâm xuống. Hoàng thượng mở to mắt nhìn người trước mặt rồi lại nhìn vết thương đang rỉ máu của mình nói không thành tiếng.

Tay run rẩy trên không trung chỉ chỉ: “Ngươi...ngươi.” Đôi mắt nhìn về phía cái mặt nạ toàn mặt bán bạch bán hắc được Hắc Bạch Vũ tháo xuống.

Dung mạo tuấn lĩnh hoa lệ này không ai khác chính là Sát Vưu Thần. Hần băng lạnh nhìn hoàng thượng ném ra một câu: “Phụ hoàng cũng nên an nghỉ rồi.”

Phía sau Hắc Bạch Vũ chính là vang lên một giọng phụ nhân thanh lãnh cười: “Ngươi cũng có ngày hôm nay sao? Thế nào? Bị chính tay hài tử của mình giết có tự vị tốt chứ?”

Phụ nhân đó chậm rãi bước đến trước mặt hoàng thượng, tay mở áo choàng ra. Khuôn mặt thanh lệ dần dần hiện lên cùng với dung mạo của Sát Vưu Thần chính là tựa như nhau. Nếu nhìn qua một mắt sẽ nghĩ đây chính là đương kim hoàng hậu. Đừng vội phán đoán nhầm a, đây chính là tiên hoàng hậu.

Hoàng thượng trừng to đôi mắt đầy huyết sắc nhìn hai người nói không nên lời.

Sát Vưu Thần cung kính đỡ tiên hoàng hậu ngồi xuống long sàng: “Mẫu hậu cẩn thận.” Mặt hần không chút biểu tình chỉ là một lòng cung kính mà thôi.

Tiên hoàng hậu ngồi xuống mạnh hất tay hần ra, nhếch môi nhìn hoàng thượng rồi lại một trận cuồng tiếu: “Năm xưa ngươi hạ lệnh sát hại hàng trăm mạng người ở Lục Diễm sơn trang có còn nhớ không? Hôm nay ta chính là lấy lại tất cả. Để ngươi bị thân hài tử của mình sát hại, giang sơn của ngươi bị hủy hoại chính là thứ ta mong muốn.”

Sát Vưu Thần mồm trương khẩu ngốc rất lâu mới tìm lại được tiếng nói của mình: “Mẫu hậu, ngươi nói cái gì? Không phải ngươi bảo với ta rằng hoàng thượng vì hoàng hậu phế đi ngươi giam lỏng ở lãnh cung sao?” Đây là những gì hần vốn được dạy.

Tiên hoàng hậu lại cuồng tiếu một trận nhìn Sát Vưu Thần như chẳng đáng: “Không được gọi ta là mẫu hậu, tạp chủng như ngươi làm sao do ta sinh được. Ta chính là lợi dụng ngươi làm công cụ báo thù cho Lục lang thôi.” Dứt lời nàng ta rút thanh chủy thủ ra tự đâm vào tim của mình.

“Thù của ta đã trả xong ta đến tìm Lục lang.” Khóe môi nàng ta nhếch lên cao hiện ý cười mẫn nguyện.

Chỉ là ngay thời điểm đó hoàng thượng cũng rút chủy thủ trên người mình ra đứng lên: “Hoàng nhi, ngươi đã thấy rõ chưa, nữ nhân này căn bản chính là lợi dụng ngươi.”

Tiên hoàng hậu thấy một màn trên liền trợn mắt quát to: “Cầu tạp chủng ngươi dám lừa gạt ta.” Nghĩ không ra thù của nàng báo không thành còn bị sùng vật mình nuôi bao lâu nay cắn một cái.

Sát Vưu Thần ôm mặt đầy đau xót cười. Hắn hy sinh tất cả chỉ đổi lấy một một sự lừa dối. Người mà hắn xem là thân mẫu vốn không xem trọng hắn, chỉ muốn lợi dụng hắn báo thù cho tình lang.

Hoàng thượng chậm rãi bước đến bên cạnh hắn vỗ vỗ vai như an ủi động viên. Bọc máu giả cũng bị hắn lôi từ trong bụng ra ném xuống đất. Ánh mắt lạnh lùng uy nghiêm nhìn phụ nhân hắn đã từng yêu thương đang nằm trên đất thoi thóp lạnh giọng mắng: “Ngươi chỉ vì thù hận lợi dụng hài tử của Trẫm khiến hắn bao nhiêu năm nay đều sống trong thù hận như ngươi. Bao nhiêu vinh hoa của hắn đều bị ngươi làm mất sạch, ngươi còn đủ tư cách làm mẫu thân của hắn sao? Lại còn có mặt mũi ở đây ba hoa?”

Tiên hoàng hậu hận hận trừng đôi mắt nhìn hai phụ tử trước mặt khinh bỉ: “Phụ tử nhà các ngươi đều là cùng một dạng, không ai tốt đẹp, cả Sầm gia kia nữa đều là mang binh đến tàn sát trung lương.”

“Đó là trung lương sao?” Hoàng thượng nộ vấn: “Các ngươi âm mưu soán ngôi đoạt vị Trẫm vì tiên hoàng diệt trừ hậu họa.”

“Thiên hạ này vốn nên là của Lục lang, là Sát gia các ngươi cắn chặt không buông.” Tiên hoàng hậu vẫn còn chấp mê bất ngộ. Nàng biết năm đó chính là Lục Diễm son trang bị phát hiện mưu phản nên bị tiêu diệt chỉ trong một đêm nhưng đó là cơ nghiệp của Lục lang, nàng không cam tâm để nó bị hủy đi.

Sát Vưu Thần đứng lao đảo giữ lấy một bên giường để thân thể đứng vững. Đây là vị mẫu thân hắn từng yêu thương, vị mẫu thân hắn rất nể trọng. Nguyên lai vì tình lang không tiếc hy sinh tất cả kể cả thân hài tử của mình, là hắn.

Nhớ năm đó, hắn ba tuổi, nàng đã từng vô số lần đánh hắn, mắng hắn. Trên người hắn thậm chí còn lưu vài vết tích năm đó bị chủy thủ đâm do không được hảo hảo bảo dưỡng.

Lúc đó hắn thấy nàng khóc hắn vẫn không hiểu chuyện. Đến khi hắn bốn tuổi, lại bị đánh lần nữa hắn chỉ nghĩ nàng trách phụ hoàng chỉ si tâm nữ nhân khác không quan tâm đến nàng nên dùng hắn trút giận.

Bản thân hắn cũng rất giận phụ hoàng nhưng phụ hoàng lại đặc biệt yêu thương hắn. Hắn có phát cấu thể nào đòi thứ gì phụ hoàng cũng quyết làm cho kỳ được. Sát Ngao Lang cùng đám cung phi nhìn thấy cũng là ganh tỵ đến đỏ mắt nên hắn vô cùng vui sướng vì nghĩ bản thân giúp nàng xuất được phần khẩu khí.

Đến năm hắn năm tuổi, hắn bị đánh đến sốt cao. Đến khi khỏi bệnh liền biết được nàng bị phế đi ngôi vị hoàng hậu tống vào lãnh cung. Phụ hoàng ra lệnh nghiêm cấm người đến thăm nhất là hắn.

Hắn thương xót nàng càng căm hận phụ hoàng một phần. Thế là lúc nào cũng lén đến lãnh cung mang đồ dùng lương thực đến cho nàng. Lúc nào nàng cũng nói với hắn do phụ hoàng say mê nữ nhân, để nữ nhân đó chiếm đoạt vị trí của nàng bảo hắn giúp nàng trả thù.

Sau đó nàng bắt đầu dạy hắn võ công để hắn lên vào lãnh cung thăm nàng nhiều hơn. Đến một hôm phụ hoàng phát hiện ra hắn lén đến lãnh cung liền ban phù cho hắn rời đi.

Hắn chọn Trường Sinh nhai, một nơi rất thích hợp để hắn giấu mình. Lúc đầu phụ hoàng không đồng ý nhưng vì hắn ngoan cố nên liền không nói gì nữa. Cứ như vậy hắn ở đó ẩn nhẫn rất lâu.

Nàng nói với hắn chỉ có ẩn nhẫn mới thành công, biến mình thành một phế nhân trong mắt của người khác mới có cơ hội thắng thế. Nàng bảo với hắn nữ nhân kia là địch nhân của nàng, tuyệt không được nhận nàng ta. Nguyên lai nàng ta cũng là bị lấy làm bình phong mà thôi.

Hắn giả bệnh để người không thấy được dụng mạo của hắn. Hắn hóa đạo tặc quấy rối giang sơn của phụ hoàng hắn. Hắn không nhận đường kim hoàng hậu thậm chí chẳng buồn cho nàng ta vào mắt.

Sầm Hào Nguyệt cũng luôn khuyên hắn không nên như vậy. Nàng bảo với hắn nàng ta thực sự rất yêu thương hắn. Đương nhiên lúc đó những lời nói kia hắn nghe cho có lệ. Chỉ cần hắn nghĩ đến thâm canh của nàng trong lãnh cung hắn liền không thể tha thứ cho nữ nhân kia.

Nàng nói với hắn, Sầm gia khuyến khích phế hậu, phế đi ngôi vị thái tử hắn chiếm giữ trong năm năm nay. Nàng nói nếu muốn giúp nàng trút khẩu khí liền nhất định phải tiêu diệt Sầm gia.

Sau lại vì Sầm Hào Nguyệt, vị thê tử khiến hắn thay đổi ý định hủy diệt Sầm gia, chi giết mỗi Sầm Minh Kiệt chỉ bởi hắn(SMK) cùng phụ hoàng là hai người mang quân đi diệt Lục Diễm son trang, giết chết tình lang trong lòng nàng.

Mỗi lần hắn đến Sầm gia cùng Sầm Minh Kiệt giao chiến đến lúc thắng thế chỉ còn một chiêu nữa hắn liền có thể giúp nàng trút được nỗi hận trong lòng. Chỉ là thời khắc giờ khắc lên hắn lại chần chờ, hắn nhớ được nụ cười của thê tử khi nhắc đến mọi người ở Sầm gia. Nàng không ngừng dụ dỗ hắn trở về Sầm gia cùng mọi người dùng bữa cơm.

Nghĩ đến đây đôi mắt của hắn đầy hoảng loạn. Hắn bị lợi dụng chính bởi thân mẫu của mình. Hay nói đúng hơn nàng chưa từng xem hắn là hải tử, hắn chỉ là công cụ để trả thù. Hắn vì nàng hy sinh tình thân đối với phụ hoàng, tính kế đám huynh đệ, thậm chí vứt bỏ tình cảm cùng thể tử. Suýt chút nữa là hắn đã làm chuyện có lỗi với thể tử, cả đời này cũng không thể cứu vãn được nữa.

Cũng may hắn kịp thời tỉnh ngộ cùng phụ hoàng dựng nên vở kịch này mới biết được sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Chuyện đêm hôm trước

Đêm tĩnh mịch, trước ngự thư phòng đám thị vệ canh tuần ngã xuống vang lên những âm hưởng cực nhỏ. Thái giám thiếp thân của hoàng thượng nghe được âm thanh liền bước ra xem tình hình, không ngờ cũng bị đánh ngất nằm trên đất cùng đám binh sĩ kia.

Sắt Vưu Thần một thân hắc sắc bước oai vệ bước vào trong. Dùng nội công đóng cửa, một đường tiến đến trước bàn sách của hoàng thượng.

Hoàng thượng bên này vẫn chưa biết gì nên mãi lo phê duyệt tấu chương không hề chú ý đến người vừa tiến vào không phải thái giám thiếp thân của mình, mà hỏi: “Ồ bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

“Phụ hoàng giờ này vẫn chưa ngủ thật là minh quân a.” Sắt Vưu Thần nhếch môi đầy mỉa mai.

Hoàng thượng kinh hi mạnh ngẩng đầu nhìn đến chiếc mặt nạ bán bạch bán Hắc kia nhìn không được khế hô: “Hắc Bạch Vũ?” Nhưng nhớ lại hắn gọi hắn là ‘phụ hoàng’ càng cả kinh. Lúc trước phụ tử Sầm gia từng dâng tấu bảo Hắc Bạch Vũ là gian tế, xem ra là một trong đám nhi tử của hắn.

Sắt Vưu Thần chậm rãi đưa tay tháo mặt nạ xuống, nhàn nhạt hỏi: “Phụ hoàng không nhận ra ta? Cũng đúng, đã mười bảy năm ta không có lộ mặt rồi.”

Hoàng thượng nhìn đến dung mạo kia trông rất run mạnh. Không cần câu nói mỉa mai kia hắn cũng biết là ai: “Thần nhi, là ngươi?” Tuy là câu nghi vấn nhưng trong lòng chính là xác định được chính xác.

Nguyên lai Hắc Bạch Vũ mà hắn tìm bấy lâu nay chính là nhi tử bên cạnh hắn. Vì lý do gì Sắt Vưu Thần lại đối với hắn hận thù như vậy? Là chuyện năm đó sao?

“Phụ hoàng rất ngạc nhiên sao?” Sắt Vưu Thần từng bước áp sát, tay nắm chặt thanh chủy thủ hướng hoàng thượng tiếp cận. Hắn nhất định không tha cho nam nhân phụ bạc này.

Hoàng thượng muốn gọi người đã thấy thanh chủy thủ kia đặt lên cổ họng của mình rồi. Hắn lãnh tĩnh hỏi: “Ngươi đây là muốn đại nghịch bất đạo, giết Trẫm soán ngôi?”

Nhếch mép đầy khinh bỉ, từ mũi hừ ra một tiếng Sắt Vưu Thần nói: “Ngươi cũng xứng ngồi trên long ỷ? Ngươi bạc đãi mẫu hậu của ta còn dám ở đây to mồm?”

Mắt hoàng thượng tối đi vài phần, lại là nữ nhân đó. Bất đắc dĩ hắn mang chuyện bản thân giấu kín bấy lâu kể ra.

Năm đó biết được tin tức Lục Diễm son trang tạo phản, hắn cùng Sầm Minh Kiệt xuất binh đến đó trấn áp. Chỉ trong một đêm máu chảy thành sông, mà trên giang hồ cũng không còn cái tên ‘Lục Diễm son trang’ nữa. Chính do sự kiện này hắn đạt được thái tử vị, Sầm Minh Kiệt được nâng lên làm quốc công.

Chỉ là nghĩ không tới hắn động tâm với một nữ nhân. Hắn một lòng vì nàng ta làm tất cả đổi lại chính là lừa dối. Nàng lại phải lòng thiếu chủ của Lục Diễm son trang, vì tình lang chi tử cắn răng tiếp cận hắn.

Đáng tiếc nàng vì giết hắn mà đến tiết cũng không thể vì tình lang mà thủ. Đã vậy còn hạ sinh cho hắn một hải tử. Hắn cao hứng lập tức sắc phong thái tử sung hạnh tận trời xanh.

Thời gian dần trôi qua hắn phát hiện trên người Sắt Vưu Thần xuất hiện rất nhiều vết thương. Hắn hỏi Sắt Vưu Thần lại bảo nghịch phá nên té ngã. Hắn thay rất nhiều cung nhân hầu hạ chỉ là vẫn xuất hiện vết thương như cũ thậm chí còn có vết dao.

Chịu không được hắn phái ra thuộc hạ thân tín của mình. Sau đó kết quả báo lại chính là Sắt Vưu Thần bị nữ nhân hắn yêu nhất hành hạ. Đến một hôm nhận được tin tức đến thăm hải nhi là do mê chơi ngã xuống hồ bị sốt mới tận mắt thấy được nàng có ý sát hại Sắt Vưu Thần.

Lúc đó hắn đoạt lại nhi tử rồi hướng nàng hỏi rõ. Từ đó hắn mới biết được chân tướng nàng vì muốn trút giận cho tình lang mang nhi tử của hắn ra làm hình nhân mà đánh. Nàng thừa nhận tiếp cận hắn vì trả thù, ngay cả khi mang thai liên tục nghe có người hạ độc đến sảy thai hắn cũng tin lời nàng bực chết không ít phi tử. Trong khi sự thực chính là nàng tự giết hải tử của mình, cũng may Sắt Vưu Thần bình an chào đời.

Hắn tức giận hạ lệnh phế hậu nhốt vào lãnh cung cho người canh giữ nghiêm ngặt. Hắn biết nàng có võ công liền cho cao thủ canh giữ một tác không rời.

Đến hải tử mà hắn từng thương yêu vô hạn như Sát Vưu Thần vì có dung mạo giống nàng nên hắn cũng phế ngôi vị thái tử rồi không gặp mặt. Mỗi lần thấy mặt hắn chỉ cảm thấy vết thương cũ rỉ máu mà thôi. Thế là dần dần tình yêu thương của hắn đối với nhi tử này nhạt pha.

Đến một hôm phát hiện Sát Vưu Thần chính từ lỗ hồng nhỏ ở góc tường viện mà lọt vào lãnh cung liền sai người bịt kín rồi phong vương ban phù tiến đi. Chính là nghĩ không ra khi đó Sát Vưu Thần đã học được khinh công dễ dàng lên vào để xảy ra cục diện ngày hôm nay.

“Lời của Trẫm đều là sự thật.”

Sát Vưu Thần cũng có chút hoảng loạn, lý nào cùng mẫu hậu kẻ không chút nào giống? Hắn trấn an bản thân rồi gắng từng chữ: “Ta không tin.”

“Vậy ngươi liền hỏi nàng thử xem, nếu thực sự Trẫm bạc đãi nàng Trẫm liền mặc ngươi xử trí tuyệt không oán trách.” Hoàng thượng vẫn bình thản nói.

Thế là bọn hắn lập ra một kế hoạch. Trước đó hoàng thượng còn cho người truyền Sầm Minh Kiệt tiến cung rồi loan truyền ra tin hắn bị Hắc Bạch Vũ giết chết. Sát Vưu Thần thì nói cho tiên hoàng hậu biết tin hôm nay giết hoàng thượng bảo nàng ta đến xem.

Tiên hoàng hậu thấy được dáng vẻ hoảng loạn của Sát Vưu Thần càng cười càng cuồng: “Nghịch chủng như ngươi cũng muốn gạt ta. Nếu là như vậy thì Sầm Minh Kiệt nhất định còn sống rồi.” Tay nàng ta đồng thời đẩy ra một phi tiêu hướng Sát Vưu Thần phóng đến.

Không phòng bị Sát Vưu Thần bị trúng ám khí, máu chảy ra hóa đen. Hoàng thượng hoảng loạn hô to: “Truyền thái y.” Chỉ là hắn quên mất bản thân vì vở kịch này mà khiến lui toàn bộ cung nhân không để bọn họ biết được chuyện xấu của hoàng gia.

“Ta vốn không có ý định cho ngươi sống rồi, đáng lẽ ra ngươi phải chết từ lâu, nếu không phải còn giá trị lợi dụng ta cũng sẽ không lưu mạng ngươi đến hiện tại.” Tiên hoàng hậu ngắt quãng thờ đốc, tiên huyết từ trong miệng chảy ra không ngừng.

Sát Vưu Thần ôm lấy phần vết thương trên thắt lưng nhắm mắt, miệng lại cong lên một nụ cười: “Để ngươi thất vọng rồi, mẫu hậu. Năm đó đến Sầm gia trộm bạch ngọc hạc bị Nguyệt nhi hạ được. Ta trị mãi không hết nên dùng không ít dược liệu, lãnh tính cũng có kịch độc cũng có, thế nên thân thể ta chính là bách độc bất xâm.”

Tiên hoàng hậu nghe được kể cả chết cũng không nhắm mắt. Nàng ta ngã xuống mặt đất, về mặt đầy không phục. Đến câu nói cuối cùng ở cửa miệng nàng cũng nói không ra nữa rồi.

Hoàng thượng đỡ lấy Sát Vưu Thần lo lắng nói: “Tuy không trúng độc nhưng vết thương vẫn là cần xử lý.”

Sát Vưu Thần gắng gượng chậm rãi đẩy tay hoàng thượng ra: “Phụ hoàng thời thần không còn sớm, ta trước cáo lui, ngươi sớm nghỉ ngơi.” Nói xong hắn ôm lấy thân thể của tiên hoàng hậu thì triển khinh công rời đi.

Sau khi chôn cất thi thể hắn trở về Kinh Lang vương phủ. Dù gì đó cũng là thân mẫu của hắn, nàng như vậy chính là báo ứng rồi. Hiện hắn chỉ muốn trở về gặp Nguyệt nhi của hắn mà thôi.

Sầm Hảo Nguyệt trở về thấy được thân ảnh hắc sắc quen thuộc ở bên bờ hồ đang hướng mình đi tới liền nộ khí xung thiên. Nhìn dáng đi kia chính là đang bị thương. Vậy thì không nên trách nàng ác độc rồi, nàng nhất định bắt hắn hỏi cho rõ ràng hắn vì sao muốn làm như vậy.

Chỉ là khi nàng xông đến thấy được mặt của Hắc Bạch Vũ không nhận được hoàng hốt hô to: “Phu quân?” Sao lại là hắn?

Sát Vưu Thần nhìn thấy nàng khẽ nở nụ cười: “Nguyệt nhi, ta...” Câu còn chưa hết liền ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

Sầm Hảo Nguyệt vừa giận vừa lo vừa hận dù gì cũng không để hắn chết được. Nàng chặt vật đỡ hắn về phòng nằm xuống rồi gọi đám thủ hạ của hắn đến giúp hắn trị thương. Suốt một đêm nàng không hề ngủ, mắt đầy áp tâm sự nhìn chăm chăm soái phu quân. Một bụng tâm sự khiến tâm tư nàng rối bời.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Cùng nhau chia sẻ

Đến sáng hôm sau, Sát Vưu Thần tỉnh lại, chỉ thấy được Sầm Hảo Nguyệt dùng con mắt gấu mèo mệt mỏi vì một đêm không ngủ nhìn hắn. Trong mắt ngập nghi vấn, hận ý, ... khiến hắn có chút thẹn.

Nuốt một ngụm nước bọt cố gắng ngồi dậy hướng nàng nói: “Nguyệt nhi, thật xin lỗi.”

“Nói, chuyện này là thế nào?” Nàng băng lãnh phun ra một câu vẻ mặt đầy thất vọng. Nguyên lai hẳn trước giờ vẫn đùa bỡn nàng, dùng cả hai thân phận tiếp cận nàng.

Sắt Vưu Thần vươn tay nắm lấy tay nàng chậm rãi hướng nàng kể rõ mọi chuyện. Khi hẳn biết được cũng rất đau lòng, nhưng hẳn còn có nàng, nàng sẽ không thiên cận đến nỗi không nhìn nhận vấn đề đâu.

Sầm Hảo Nguyệt nghe xong lộ khí đầy mình. Nữ nhân đó lợi dụng hẳn làm công cụ báo thù sau cùng còn muốn thủ tiêu hẳn nữa.

“Cũng may chưa phát sinh ra chuyện gì lớn khiến ta phải hối hận.” Sắt Vưu Thần khẽ thở dài: “Nguyệt nhi có tha thứ cho ta?”

Sầm Hảo Nguyệt chậm rãi ôm lấy hẳn gạt đầu: “Tha thứ, tha thứ tất cả.” Hẳn bị thân mẫu khiến cho thống khổ không ít rồi. Vậy Hắc Bạch Vũ ngày đó tiến vào nhất định chính là một trong tám thủ vệ rồi.

Nói ra hoàng thượng vì thương nhớ tiên hoàng hậu nên đương kim hoàng hậu chính là vì dung mạo tương tự nên mới được xem như thế thân. Thật đáng thương, một nữ nhân ngồi trên vị trí cao kia, bản thân không biết chút gì chỉ có thể ưu sầu trong thâm cung chết trong vinh hoa cô độc mà thôi. Nàng đã hiểu lý do vì sao mỗi lần ban đồ nàng ta lại không vui, thức ăn cũng là không hợp khẩu vị rồi, đó toàn là sở thích của tiên hoàng hậu.

“Vậy nếu lỡ như lúc đó ta lấy mạng gia gia thì sao?” Sắt Vưu Thần cũng rất sợ ngày đó.

“Vậy ngươi nghĩ thế nào?” Nàng nhàn nhạt phản vấn.

“Ta định hoàn thành tất cả mọi chuyện mới cùng nàng hảo hảo nói ra. Đến lúc đó tùy nàng xử trí. Ta nghĩ...có lẽ nàng sẽ giết ta báo thù cho gia gia.” Sắt Vưu Thần thở phào cũng may vẫn chưa đi đến bước đường đó.

“Sẽ không, nhưng ta vĩnh viễn cũng không tha thứ cho ngươi.” Sầm Hảo Nguyệt lắc đầu. Nàng không muốn giết hẳn, chỉ là cùng hẳn ân đoạn nghĩa tuyệt thôi.

“Ta cũng là sợ như vậy, ta nhất định không tha thứ bản thân nhưng ta không có lựa chọn khác.” Sắt Vưu Thần nhìn nàng ánh mắt có thêm vài tia đau xót.

“Chẳng phải ngươi cũng không xuống tay đó sao, đừng nghĩ nữa.” Sầm Hảo Nguyệt mỉm cười an ủi hẳn: “Nhưng là vết thương khỏi phải hướng gia gia bồi tội nha, còn phải cùng ta đi thỉnh an mẫu hậu nữa.”

“Được.” Sắt Vưu Thần khẽ cười đáp ứng.

Sầm Hảo Nguyệt nghĩ không thông lại lôi Hàn Thố ra hỏi hẳn: “Vậy vì sao lúc đó ngươi lại muốn ta mang vật này trở về Sầm gia?”

“Bởi vì đây là chiến lợi phẩm lấy được ở Lục Diễm sơn trang. Chỉ cần nàng mang về Sầm phủ gia gia thấy được nhất định sẽ biết.” Sắt Vưu Thần chậm rãi hướng nàng giải thích: “Chỉ là nghĩ không ra nàng giấu kỹ như vậy. Ta tìm mãi cũng không ra.”

“Nào có.” Sầm Hảo Nguyệt nhún vai khẽ cười: “Nó quá lạnh nên giấu xuống đất a.”

“Vậy bạch ngọc hạc lúc trước cũng là như vậy?” Sắt Vưu Thần kinh ngạc hỏi. Ai mà nghĩ được nàng chôn dưới đất. Hẳn giấu đồ trộm được trong quan tài còn nàng lại chôn dưới đất, đúng là có tướng phu thê.

“Àn, bởi ta đánh không lại ngươi nên mới phải làm như vậy.” Sầm Hảo Nguyệt gạt đầu thừa nhận.

Sắt Vưu Thần bật cười véo mũi nàng: “Thôi nha đầu, nàng lại tinh ranh như vậy. Cả đám bấy kia nữa ta cũng là nghĩ mãi không ra cách phá a.” Báo hại hẳn phí không ít tâm huyết tìm tòi nghiên cứu.

Sầm Hảo Nguyệt ôm chặt lấy hẳn, cũng may nhờ được nắm đó của Cỏ Sừng Kính. Nếu không sợ là nàng cũng mất soái phu quân rồi.

Sắt Vưu Thần cầm Hàn Thố lên nói với nàng: “Đây vốn là một đôi, nó chính là vật định tình của mẫu thân với Lục thiếu trang chủ. Hiện ta cùng nàng mỗi người một con cũng xem như vật định tình của chúng ta.”

“Được.” Sầm Hảo Nguyệt đáp ứng xong lại hả hê cười nói: “Phụ hoàng năm đó yêu sai người nhưng ta thì không.” Cũng may soái phu quân lòng mang thù hận một lòng một dạ muốn báo thù, nếu không sợ là hẳn cũng như Sắt Duệ Kỳ thiếp thất thành đàn đi. Lấy dung mạo của hẳn đám nữ nhân kia nhất định không buông tha đâu.

“Nhất định là như vậy.” Hẳn cũng không để kết quả đó xảy ra nữa đâu.

“Vậy lúc trước ngươi không đi cướp lại bạch ngọc hạc có phải vì đánh không lại sứ thần không?” Sầm Hảo Nguyệt thắc mắc hỏi.

“Không, vì ta cướp đi Sầm gia cũng không chịu tội nên không phí thời gian.” Sắt Vưu Thần thẳng thắn thừa nhận. Cuối cùng cũng có ngày cùng nàng nói rõ mọi thứ rồi.

“Vậy lúc đó ngươi không đánh gia gia có phải vì sợ đánh không thắng?”

“Àn! Lúc đó ta còn nhỏ làm sao có thể đánh thắng được. Mà dùng được cũng chưa chắc đã nắm chắc phần thắng nên vẫn chờ đợi cơ hội.” Lúc đó hẳn

còn cố ý mang một đôi hài của nữ nhân nhằm đánh lạc hướng điều tra nữa.

“Vậy vì sao người trộm được đồ đều mang đến cho ta xem?” Lúc đó nàng nghĩ hấn biến thái.

“Thói quen thôi.” Hấn vốn cũng không biết vì sao lại như vậy nữa. Chỉ biết muốn tìm nàng cùng hấn chia sẻ.

“Vậy người phò trợ Sát Ngao Lang là vì hủy giang sơn của phụ hoàng?” Nàng sợ hấn muốn làm hoàng đế.

“Sát Ngao Lang được Vạn quý phi nuông chiều nên sinh hư, hấn chính là thí sinh tốt nhất mà ta chọn. Còn đám huynh đệ khác ta tìm cách để bọn họ phạm lỗi rồi bị phụ hoàng chán ghét ban đất phong. Sát Duệ Kỳ còn Tiêu hiền phi làm chỗ dựa nên vẫn còn tiếp tục đánh. Nhưng ta chưa từng nghĩ muốn hại hấn.”

“Ta biết.” Nàng tin tưởng soái phu quân, nếu hấn thực sự ngoan độc liền từ lâu đã không để nàng sống rồi: “Vậy tang vật trong quan tài thì phải thế nào?”

“Mang phượng hoàng tăng diệm trả lại.” Sát Vu Thần nhu mày nói xong. Mấy món kia hấn không dự định trả lại đâu. Chỉ là phượng hoàng tăng diệm nhất định phải trả.

“Đúng ý ta.” Sầm Hảo Nguyệt nhào vào lòng hấn cười khanh khách. Đồ trân quý không lấy cũng đã lấy rồi, trả lại cũng chẳng có ai tán thưởng vẫn phải mang danh trộm vậy thì giữ đó đi.

“Nàng một đêm không ngủ rồi, ngủ chút trước.” Sát Vu Thần ôm nàng một hồi mới buông tay.

Tiếp đến là cả hai ngủ không còn biết đến thời gian nữa.

Lúc này ba tên tiểu đệ đệ đến phủ tìm chỉ là Lưu cố vấn báo đôi phu thê nào đó vẫn còn ngủ khiến bọn họ thất vọng không thôi. Hôm qua đến báo tin gia gia mất cũng báo không có ai trong phủ.

Bọn hấn ở Sầm phủ đợi cả ngày cũng không thấy đại tỷ trở về ai cũng lo lắng không thôi. Nghĩ không ra đột nhiên hôm nay gia gia trở về khiến bọn hấn một khen kinh hồn bạt vía. Kể ra mới biết đêm qua có tên tung tin giả bị hoàng thượng xử chém rồi.

Sợ đại tỷ lo lắng hôm nay đến thông báo lại tin tức chính xác thì cả hai người lại ngủ đến giờ này vẫn chưa tỉnh. Lại nói mấy hôm không có gặp tỷ phu sợ đạo này trời trở lạnh bệnh tái phát. Bọn hấn có gợi ý bảo Cổ Sùng Kính đến chẩn mạch nhưng bị từ chối.

Biết làm sao được, thế là không công mà hồi phủ thôi. Trước khi đi bọn hấn dặn dò Lưu cố vấn báo lại rằng soái gia gia vẫn bình an vô sự.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Trở lại bồi tội

Mấy ngày hôm nay Sát Vu Thần cáo bệnh dưỡng thương, hoàng thượng cho người mang đến phủ không ít đồ trân quý cho hấn tắm bộ. Sầm Hảo Nguyệt ngồi bên bàn sách cùng soái phu quân, kinh ngạc miệng từ hôm đó đến nay chưa khép lại được.

Hấn qua nhiên giàu có, không chỉ làm đạo tặc trộm bảo vật mà còn kinh doanh rất nhiều thứ. Tí như cả Trường Sinh nhai đều là của hấn, tí như ở Bát Thủy nhai đa số đều là của hấn, nên chuyện Sát Duệ Kỳ mở sòng bạc là hấn âm thầm đáp ứng nên hấn sớm biết nàng là đi đâu. Tí như Nhất Phẩm Đường cũng là của hấn. Tí như Vĩnh Bảo Tề cũng là của hấn...Tí như, thôi đi kể mãi cũng không hết mà...Nàng có chút choáng váng a!

Chỉ là đột nhiên nhìn các chữ sổ ngất ngưỡng thu được trong sổ sách nộ khí lại nổi lên, nàng đập bàn hỏi: “Người giàu có như vậy xây phủ không bỏ ra chút bạc còn có mặt mũi ngồi đây khoe tài sản với ta.”

Sát Vu Thần khẽ cười véo véo mũi của nàng giải thích: “Của ta chẳng phải cũng là của nàng sao, hà tất phân biệt như vậy.” Chẳng phải nàng nói đợi hấn chết sẽ chiếm gia sản nhà hấn sao?

Thấy được sắc mặt tiểu thê từ hòa hoãn trở lại hấn lại nói: “Lúc đầu ta nghĩ nàng sẽ đến báo ta đưa bạc nên sớm cùng Thế bá nói, nghĩ không ra nàng đi moi bạc chỗ phụ hoàng a!” Lúc đó hấn còn chuẩn bị sẵn rất nhiều câu trả lời trong đầu đề phòng nàng hỏi mấy câu quái dị. Bất quá thấy nàng đi moi bạc phụ hoàng cũng tốt, hấn cũng không có ngăn cản.

Sầm Hảo Nguyệt lại cười hề hề đáp trả: “Lúc đó ta nghĩ phụ hoàng bạc đãi người nên ta cũng không thích hấn, hiện xem ra người bị bạc đãi chính là phụ hoàng a.”

Sát Vu Thần nắm tay nàng bước ra ngoài Trường Sinh nhai, đưa nàng xem từng kho vàng mà hấn tích trữ được. Đương nhiên tất cả đều chứa trong quan tài, khó phòng rỗng nhếch nhếch trong phủ chỉ là để lừa người thôi. Lúc đó hấn nghĩ giang sơn này không còn với chỗ bạc này hấn cùng mẫu thân

sống cả đời sung sướng. Lại đoán không ra sự tình đã rẽ sang một ngã khác.

Sầm Hảo Nguyệt vui vẻ cầm vàng khối đưa lên miệng cắn cắn. Nàng không chọn làm phu quân nhà, hẳn quả nhiên có tài lực. Lại nói tiệm quan tài nào trên Trường Sinh nhai cũng đều là chất đầy vàng trong quan tài, mà quan tài không cần nói mọi người cũng biết kích cỡ rồi. Không vàng cũng là đồ trân quý, khiến tâm nàng kích động liên hồi.

Thấy nàng cao hứng thử vàng như vậy Sát Vu Thần lại nói: “Tối nay đến Sầm gia.”

“Ân, vết thương đã tốt?” Sầm Hảo Nguyệt cũng không buồn nhìn hẳn vì giờ đây soái phu quân không tỏa sáng bằng kho bạc trước mắt.

Sát Vu Thần nhàn nhạt buông ra một câu: “Vẫn còn một chút.” Vết thương đó sâu như vậy cơ mà, cũng may là hắn bách độc bất xâm nếu không cũng là sớm không trụ được. Không ngờ được thân mẫu thực sự muốn lấy mạng hắn, lại có là từ khi hắn còn trong bụng đã bắt đầu hạ thủ. Trong mắt ánh đầy thể lương không thể phai nhạt.

Đến tối, Sát Vu Thần cùng Sầm Hảo Nguyệt cùng nhau ngồi kiệu đến Sầm gia. Hạ nhân trước cửa vừa thấy cỗ kiệu to lập tức mở rộng hai cánh cửa rồi chạy vào thông báo. Ba tên tiểu đệ đệ cùng Quân Tử Lan vui mừng chạy ra nghênh tiếp.

Cỗ kiệu không ngừng lại trực tiếp tiến vào bên trong tiền sảnh. Sau khi kiệu hạ, Sầm Hảo Nguyệt trước bước ra, theo sao nàng chính là Sát Vu Thần.

Sầm Minh Kiệt, Sầm Bí Uy cùng Phí Khả Doanh đều nín thở nhìn chằm chằm dung mạo của Sát Vu Thần không biết hồi hồn. Do mỗi ngày đều cùng Sầm Hảo Nguyệt tán bộ tiếp xúc với ánh sáng mặt trời nhiều nên lúc này nhìn không ra chút bệnh tật nào trên da cả.

Không những thế mà đám hạ nhân trong phủ cũng nhìn đến không thể rời mắt. Nhớ lại ngày đó khi Sầm Hảo Nguyệt xuất giá không ai không thương tiếc nàng, hiện giờ đây trong lòng chỉ cảm khái một câu, tiểu thư thật may mắn a. Vốn nghĩ trên đời này hơn được các đời chủ từ Sầm gia chỉ có mỗi mình Duệ vương, hiện vị cô gia này quả nhiên xuất chúng, cũng là một nhân vật nhà.

Nghe qua tiến hành lễ của cả hai, ba người bọn họ mới hồi thần. Nguyên lai đây được gọi là bệnh vương a, tuần mỷ thế này mà thân mang bệnh thật là tiếc. Trách không được ba tên tiểu tử cùng Quân Tử Lan là lú lo ton hót ‘tỷ phu’ mãi như vậy.

Sầm Minh Kiệt ho khan chữa ngược rồi cùng cùng Sầm Bí Uy, Phí Hảo Doanh đứng lên chuẩn bị. Chỉ là còn chưa kịp làm gì đã nghe Sát Vu Thần dùng khiêm ngữ nói: “Tôn tể có chuyện muốn cùng gia gia và nhạc phụ nói, không biết hiện có tiện?”

Thấy được Sát Vu Thần không những sức khỏe tốt mà giọng nói còn hữu lực như vậy không ai không chấn kinh. Nhưng vẫn là thể hiện cung kính đáp ứng.

Sau khi ba người kia rời đi, Phí Khả Doanh gọi Sầm Chi Dĩ cùng Sầm Hi Mộc đi theo mình hỏi về khẩu vị của Sát Vu Thần. Quân Tử Lan cũng vui vẻ mà chạy theo giúp Phí Khả Doanh.

Sầm Hảo Lâm nhảy bén kéo tiểu tỷ tỷ sang một bên hỏi chuyện. Chẳng phải đều nói dạo này tỷ phu cáo bệnh sao, lý nào giờ đây một chút bệnh cũng không có.

Sầm Hảo Nguyệt cũng không giấu diếm hẳn liền kể hết cho hắn nghe. Chân cũng không quên cùng hắn bước về phía Khang Tĩnh cư.

Sầm Hảo Lâm nghe xong thập phần kinh trụ. Chỉ là hắn cũng cảm thấy Sát Vu Thần làm không sai, dù gì đó cũng là mẫu thân, nếu đổi lại là hắn, hắn nhất định cũng phụ cả thiên hạ giúp đỡ mẫu thân. Chỉ là nghĩ không ra tất cả hy sinh đều là vô nghĩa, đến cuối cùng chỉ là một quân cờ, còn suýt mất cả tính mạng. Cũng may quay đầu vẫn là bờ chưa đến nỗi toàn thấy biển.

Hai tỷ đệ đứng bên ngoài thư phòng rất lâu cũng không nghe được bên trong phát ra tiếng động gì. Cả hai sốt ruột đi qua đi lại trước cửa phòng như thị vệ canh gác vậy.

Đột nhiên bên trong phát sinh tiếng đao kiếm hoảng loạn khiến cả hai bốn mắt nhìn nhau một vài giây lập tức xoay người muốn xông vào trong. Chỉ là ngay lúc bọn họ vừa xoay người, đã thấy ba thân ảnh nam nhân bên trong dùng khinh công lao ra, tốc độ cực nhanh khiến bọn họ chỉ có nhanh chóng ngã sang một bên tránh.

Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy tay cầm trường kiếm liên thủ hướng Sát Vu Thần công kích không ngừng. Sát Vu Thần bên này cũng là tận lực cầm một thanh trường kiếm chống trả. Đương nhiên cũng không có đặc biệt gì khi thấy hắn có kiếm, ở Sầm phủ tùy tiện đi nơi nào cũng có thể thấy vũ khí được trưng bày.

“Mọi người làm gì, có chuyện gì từ từ nói.” Cả hai tỷ đệ cũng không biết làm sao ngoại trừ khuyên nhủ. Sẽ không phải là xảy ra chuyện gì nên mới đánh nhau ỉ?

Chỉ là ba nam nhân kia không hề đáp trả chỉ cực lực mà chiến. Bất đắc dĩ cả hai tỷ đệ cũng xông vào thư phòng lấy đại một thanh kiếm bất kỳ lao đến cản. Sầm Hảo Nguyệt ngăn soái phu quân còn Sầm Hảo Lâm lại ngăn soái cha.

Sát Vu Thần thấy được mắt của Sầm Bí Uy lóe sáng cầm trường kiếm đánh tới người của Sầm Hảo Nguyệt, hắn nhanh chóng đưa tay ôm lấy nàng, đem kiếm trong tay ngăn kiếm của Sầm Bí uy rồi lộn vài vòng trên không trung tiếp đất cách chiến trường một đoạn. Bên kia Sầm Minh Kiệt cùng Sầm Bí Uy cũng ngừng tay, Sầm Hảo Lâm thấy vậy cũng thu kiếm.

Sát Vưu Thần nhủ mầy hỏi: “Nàng làm gì vậy?”

Sầm Hảo Nguyệt còn chưa kịp đáp đã nghe tiếng cười của soái gia vang lên: “Nghĩ không ra người thân thù tốt như vậy.” Nguyên lai mấy lần trước hẳn thực sự đối với hẳn hạ thù lưu tình.

Tôn tể này ân minh lâu như vậy thật khiến người bất ngờ. Hẳn vốn trước đó nghi ngờ sau lưng tôn tể là thâm giúp Sát Ngao Lang làm tất cả, hóa ra nghi ngờ lại trở thành sự thật. Bất quá sau chuyện kia có lẽ là thái tử vị một lần nữa trở về trong tay của tôn tể rồi a.

Hôm đó hoàng thượng triệu hẳn vào cung tìm mọi cách giữ lại cho kỳ được. Đến khi được thả cũng là nghe được tin đồn hẳn chết trong cung khiến hẳn có chút suy đoán. Nhưng mấy hôm nay hoàng thượng lại không đề cập đến, nguyên lai là để Sát Vưu Thần tự đến hướng hẳn nói rõ.

Hai tỷ đệ bốn mắt nhìn nhau có chút đoán ra được ra. Đây chính là thử võ nghệ nha, làm bọn họ phí tâm lo lắng, thật không vui chút nào.

“Chuyện cũng đã giải quyết rồi ra ngoài dùng chút gì trước đi.” Sầm Bí Uy cũng vui vẻ không kém. Vốn nghĩ nữ nhi của hẳn lần này nhất định tái giá rồi, hiện chính là nữ tể không những không bị bệnh còn xuất chúng như vậy. Cũng tốt, sắp chọn thái tử rồi, nếu là nữ tể này nguyên ý nhất định ngồi được vững vị trí đó nha.

Sau đó mọi người cùng dùng bữa, đột nhiên Quân Tử Lan buồn nôn. Sát Vưu Thần để thủ hạ giúp nàng ta bắt mạch mới biết là có hỷ mạch. Sầm phủ hiện tại chính là phúc hỷ mãn đường rồi.

Phí Khả Doanh vui vẻ ra mặt không quên nhắc nhở nữ nhi: “Nguyệt nhi cũng mau chóng báo hỷ đi thôi.”

Sầm Hảo Nguyệt vốn là đang dùng thìa canh nghe xong cũng là sặc mà ho đến sặc mặt đỏ ửng. Đùa chắc, nàng chỉ mới mười lăm thôi, qua mùa đông này cũng chỉ mười sáu, thụ thai sớm như vậy làm gì?

Sát Vưu Thần bên cạnh đáp ứng cũng không quên vuốt sống lưng của thê tử. Hẳn còn đang bị thương, không thích hợp vận động mạnh a.

Ngồi ở tiền đình trở chuyện một lúc mới để đôi phu thê kia hỏi phủ. Hạ nhân của phủ cực kỳ kín miệng nên chuyện hôm nay không chút để lộ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Tuyển chọn thái tử

Mùa đông qua đi xuân lại đến, hôm nay Sầm Hảo Nguyệt thức giấc đã không thấy soái phu quân bên cạnh nữa rồi. Nàng cho người chuyển hết đồ đạc của cả hai về chính viện vẫn chưa thấy hẳn hạ triều hồi phủ. Nàng bảo Thế bá chọn vài cây cảnh trồng xung quanh phủ, dù gì lúc trước cây cỏ mọc không được cũng là do soái phu quân tạo ra cơ mà.

Một mình trong phủ rộng lớn buồn bực không thôi, nàng thúc ngựa trở về Sầm gia chơi. Soái cha cùng soái gia gia cũng vẫn chưa hạ triều, đây là phát sinh đại sự sao? Ba tên tiểu đệ đệ, một tên bạn rạn quốc sự, hai tên còn lại đi học nên cũng không ở phủ.

Nàng cùng Phí Khả Doanh cùng Quân Tử Lan vừa ăn vừa trò chuyện cũng rất vui. Đột nhiên lại nhắc đến chuyện hậu đại khiến mắt của Sầm Hảo Nguyệt triệt để đen lại, nàng vừa muốn mở miệng phản bác thì nghe được thám giám thiếp thân của hoàng thượng gọi nàng tiến cung.

Tên thái giám này vốn là đến Kinh Lang vương phủ tìm nàng, biết được nàng ở Sầm phủ lại phải vòng lại một chuyến nên mới trễ nải thời gian như vậy. Khi nàng hỏi hẳn chuyện gì hẳn lại bảo hoàng thượng triệu tiến cung rất gấp vì chuyện lập thái tử.

Sầm Hảo Nguyệt nộ khí xung thiên, không nói nhiều nàng thúc ngựa tiến cung. Sát Vưu Thần đáng chết, hẳn mà tiếp nhận ngôi vị thái tử nàng lập tức bóp chết hẳn.

Chỉ là hiện trên đại điện không một móng người chứng tỏ triều hạ cũng lâu rồi. Hỏi mới biết soái cha cùng Sầm Hảo Lan đang ở quân doanh. Soái gia gia cùng soái phu quân lại đang ở ngự thư phòng.

Cùng tên thái giám kia đến thư phòng, chân vừa đến cửa còn chưa kịp để người vào thông báo Sầm Hảo Nguyệt đã đẩy người ra trực tiếp xông vào. Vốn là lửa giận đầy người, mắt thấy được trong phòng còn có Sát Duệ Kỳ cùng Sát Ngao Lang.

Hoàng thượng thấy được Sầm Hảo Nguyệt nộ hừ một tiếng vẫy vẫy nàng bước vào giọng mang đầy nộ khí nói: “Sầm nha đầu đến thật đúng lúc, mau giúp Trầm khuyên giải hẳn đi.” Thật đúng là cứng đầu nói mãi không xong. Chỉ là hoàng thượng vì chuyện chọn thái tử mà cũng quên luôn hành động vô lễ của Sầm Hảo Nguyệt.

Sầm Hảo Nguyệt trừng mắt nghiêng răng nghiêng lợi nhìn soái phu quân. Câu hỏi ‘người muốn làm thái tử?’ còn chưa phun ra lại nghe giọng nói có chút bất đắc dĩ của soái phu quân truyền đến: “Nguyệt nhi, ta thật sự không muốn làm thái tử.” Tay cũng không quên kéo nàng đến bên cạnh ôm vào lòng trấn an.

Từ nhỏ đối với chuyện của hậu cung hẳn hiểu hơn ai hết. Hẳn cũng không muốn thú thêm bất kỳ nữ nhân nào. Ngồi thái tử vị chính là quốc quân tương lai nhà, mà có hoàng đế nào chỉ có một thê tử đâu. Hẳn không muốn.

Chỉ là, Sầm Hảo Nguyệt nghe như vậy nộ khí tiêu tán như chưa từng nộ vậy. Nàng cười khúc khích đặt hai tay lên vai hắn nói: “Ta cũng không muốn người làm thái tử đâu, không làm thì thôi, nhường cho ai đó đi.” Đương nhiên nàng muốn bảo là Sát Duệ Kỳ nhưng vẫn còn Sát Ngạo Lang ở đây, không thể lộ liễu như vậy được.

Sầm Minh Kiệt sớm đoán được kết quả rồi nên không chút bất ngờ. Hẳn vốn nghĩ không muốn để tôn nữ làm hoàng hậu nhưng vị tôn tể này quả thực xuất sắc, nếu sau này đăng cơ nhất định quốc thái dân an. Lại nói trong tư tưởng của hắn chính là nam nhân trong thiên hạ không ai chỉ có một thê tử. Kể cả hải tử của hắn cũng từng có mấy phòng thiếp, nhưng sớm bị tôn nữ thanh lý hết thôi. Thế nên đối với chuyện hoàng đế nhiều vợ hắn chưa từng nghĩ đến, cũng cảm thấy tôn nữ làm hoàng hậu chính là vinh hạnh chứ không chút thiệt thòi gì.

Chỉ là với năm đó, tôn nữ của hắn thả mạng xấu danh lại cự tuyệt hôn sự với Sát Duệ Kỳ hẳn cũng đoán được. Khi đó hắn không muốn tôn nữ gả cho hoàng thất là vì sợ tranh đấu, hôm qua thấy được tôn tể đối với nàng tốt như vậy nên cũng không sợ nữa rồi. Hành động đối với hắn hạ thủ lưu tình chính là chứng minh tốt nhất.

Hoàng thượng nghe được mười hai phần kinh ngạc. Trước nay có ai lại từ chối để vị hậu vị thế này cơ chứ. Long nhan phần nộ, mặt giận đến tím tái đập bàn quát: “Hồ nào, các ngươi không biết đây là vinh dự thế nào sao?” Biết bao nhiêu người vì hai cái ghế này tranh đến đổ máu, hiện đưa không lại không tên nào chấp nhận a, đây thật là tức chết hắn.

Vấn đề Sầm Hảo Nguyệt vào khuyên nghĩ không ra chính là cùng một phe phản đối cách làm của hắn. Đây là Sầm Minh Kiệt sớm biết nên mới khuyên hắn không nên để nàng tiến cung đi.

Sát Duệ Kỳ cũng có chút không hiểu lên tiếng: “Phụ hoàng nói phải, với năng lực của tam hoàng huynh ta tin...”

Lời có chưa nói hết đã bị Sầm Hảo Nguyệt đánh đá quát dẹp đường: “Oan gia, người thích thì người làm đi đừng kéo phụ quân nhà ta vào.”

Sát Ngạo Lang nghe vậy đặc biệt cao hứng. Vốn nghĩ nếu là Sát Vu Thần ngồi lên đó hẳn liền vô pháp rồi, không ngờ lại cự tuyệt đúng là ngu ngốc. Chỉ là hắn vẫn phải làm một hoàng huynh tốt khuyên ngăn một chút, với tình hình trước mắt chính là không thể thay đổi ý định của bọn họ.

“Hai người thật sự không suy nghĩ lại sao? Bỏn vương thấy...” Bị ánh mắt giết người của Sầm Hảo Nguyệt trừng mấy chữ phía sau cũng nói không nên lời, chỉ có thể nuốt lại vào trong thôi.

Hoàng thượng ôm trán thở dài một hơi nhìn chiếu chỉ bản thân đã đặt sẵn trước mắt: “Các ngươi cho Trẫm một lý do, nếu là hợp lý Trẫm liền không ép uổng nữa.”

“Làm hoàng hậu chính là quốc mẫu, vinh hoa phú quý đếm không hết. A Nguyệt không nên cố chấp.” Sát Duệ Kỳ bên cạnh khuyên bảo, tuy mất hoàng vị cũng là tiếc nuối nhưng năng lực của hắn quả sánh không bằng Sát Vu Thần. Lúc sáng phụ hoàng chỉ dùng một đề nhỏ thử hắn cũng qua không nổi, nếu hắn vẫn cố tranh liền chỉ có kéo bá tánh cùng khổ, nên, hiện tại khuyên bảo tiểu bằng hữu trước.

Sầm Hảo Nguyệt nhanh mồm nói: “Làm hoàng hậu không có gì tốt đẹp, cùng đám nữ nhân đấu đá giành trọng phụ không phải sở thích của ta. Chưa kể còn không thể muốn làm gì thì làm nữa, cuộc sống như mẫu hậu chính là không có ý nghĩa.”

“Nào có nam nhân nào chỉ thú một thê tử chứ.” Hoàng thượng hôm nay chính là bị kinh hi n lần. Đầu tiên là ra đề tuyển thái tử, Sát Vu Thần nghĩ cũng không nghĩ liền đáp là trúng, tiếp đến kháng cự từ chối thái tử vị lại thêm Sầm Hảo Nguyệt tặng thêm cho hắn vài kinh hi nữa chứ.

“Nhi thần sẽ là người đầu tiên.” Sát Vu Thần không chút do dự đáp trả. Tay cũng siết chặt eo nhỏ của thê tử, ánh mắt kiên quyết nhìn hoàng thượng nói xong liền chuyển sang ôn nhu thâm tình nhìn thê tử.

Sầm Hảo Nguyệt khúc khích ôm lấy hắn khiêng chân hôn nhẹ lên môi rồi nói: “Nếu không làm thái tử vậy chứ ta sớm rồi đi đừng cản trở phụ hoàng tuyển thái tử nữa.”

“Được.” Dứt lời cả hai rồi đi trong ánh mắt của mọi người và sự tức giận của hoàng thượng.

Hoàng thượng chỉ có hai từ ‘các ngươi’ lặp đi lặp lại không thể nói ra được từ tiếp theo. Hẳn thực sự không tin tưởng được. Đường nhìn đảo qua bên người Sầm Minh Kiệt, còn chưa kịp hạ lệnh bảo hắn(SMK) trở về hảo hảo khuyên nhủ thì lại nghe Sầm Minh Kiệt ôm quyền cung kính tấu:

“Nếu hiện tại như vậy, thỉnh hoàng thượng ban lại vinh dự này cho Ngạo vương gia cùng Duệ vương gia đi thôi.”

Nếu là tôn nữ cùng tôn tể mong muốn như vậy hẳn đương nhiên thành toàn. Đây còn là mong muốn gì hơn, tôn nữ của hắn là nữ tử hạnh phúc nhất rồi.

Sát Ngạo Lang đứng hình nói không nên lời. Sát Duệ Kỳ sớm biết ý nghĩ trong lòng Sầm Hảo Nguyệt vì lần đó nàng từ chối hắn chính là dùng lý do như vậy a. Chỉ là câu trả lời của Sát Vu Thần khiến hắn hoàng đến vô phát trần tình rồi.

Hoàng thượng thở dài một hơi lại tiếp tục tuyển chọn thái tử

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 105: Tự thú động trời

Bên này, đôi phu thê nọ sau khi ra khỏi ngự thư phòng không hồi phủ mà leo lên kiệu đến đông cung. Sầm Hảo Nguyệt cười khúc khích ôm soái thượng phu trong kiệu: “Người đến đông cung thỉnh an mẫu hậu sao?”

“Ân, đêm nay là Thanh Đăng yến lại sắp sinh nhật mẫu hậu rồi ta mang phượng hoàng tăng diễm trả lại cho nàng.” Sát Vưu Thần gật đầu đáp.

“Cái gì, nhanh như vậy liền đã đến Thanh Đăng yến?” Nàng vẫn còn chưa có chuẩn bị y phục a. Nếu đêm nay xuất hiện nhan sắc không được tốt thì phải làm sao.

Sát Vưu Thần hôn nhẹ lên cái trán nhỏ của nàng nói: “Ta đã chuẩn bị tốt cho nàng rồi yên tâm.”

“Ân.”

Hoàng hậu trong tâm cung biết hôm nay tuyển thái tử mà Sát Vưu Thần cũng bị gọi vào nên vô cùng lo lắng. Cả buổi sáng hôm nay đều là đi qua đi lại không ăn được thứ gì, muốn đến đó nghe ngóng cũng không được. Hiện buổi trưa đã qua cũng sắp tới chiều vẫn chưa có tin tức. Lại nói hoàng thượng còn cấm người tiết lộ nên nàng chỉ có thể ngồi chờ thôi.

Xuân nhi ở bên cạnh liên tục khuyên nhủ không có kết quả. Chỉ là nghe được tin cả Sầm Hảo Nguyệt cũng bị gọi tiến cung. Còn tình hình thế nào không ai biết được. Hoàng hậu thất sủng thế nên cho bao nhiêu bạc đám người kia cũng không chịu tiết lộ dù chỉ một chút.

Đột nhiên nghe tiếng thái giám bên ngoài truyền vào: “Kính Lang vương gia, Kính Lang vương phi đến.”

Mọi người bên trong tâm điện đều là kinh hi không thôi. Sát Vưu Thần là lần đầu tiên đến đây nha. Hoàng hậu nghe được lo lắng lúc trước cũng ném luôn ra sau ót, mỉm cười trương khai cước bộ định bước ra đón hân.

Chỉ là còn chưa kịp làm gì đã thấy hai thân ảnh tiến vào. Không có mùi thuốc đông y, không có tiếng ho khan, không có cỗ kiệu to mà chính là Sát Vưu Thần cùng Sầm Hảo Nguyệt bước vào khiến mọi người suýt chút nữa ngất vì mất máu. Kính Lang vương quả nhiên tuyệt sắc a.

Hai người hành qua lễ mà hoàng hậu vẫn chưa hồi thần. Sầm Hảo Nguyệt đứng thẳng người bước đến bên hoàng hậu hỏi: “Mẫu hậu không khỏe?”

Hoàng hậu giật mình một cái rồi lại cười mang hết những thứ có trong đầu ra để nói: “Không có không có, mau ngồi xuống đi. hoàng nhi thân thể thế nào rồi? Sao không ngồi kiệu mà mà tự mình tiến đến? Để bổn cung gọi thái y đến xem qua một chút.”

“Không cần.” Sát Vưu Thần an vị xong liền từ chối: “Mẫu hậu cũng ngồi đi.”

Hoàng hậu nghe hân gọi mẫu hậu quả nhiên xúc động đến rơi lệ. Cuối cùng nàng cũng đợi được đến ngày này rồi. Xuân nhi cũng vui vẻ đỡ chủ tử lên phượng ý. Hoàng hậu biết hân không nhận được thái tử vị nên hết lời an ủi. Đôi phu thê kia cũng không phản bác mà mặc nàng ta muốn nói gì thì nói.

Sầm Hảo Nguyệt nói xong vài câu liền rời đi chuẩn bị trang điểm cho Thanh Đăng yến đêm nay. Sát Vưu Thần ở bên trong cùng hoàng hậu vừa thưởng trà vừa trò chuyện. Dù gì thì bấy lâu nay cũng là do hân thù hận mà ra hiện hảo hảo bồi thường thôi.

Thời gian cũng sắp đến Sầm hảo Nguyệt hài lòng ngắm bản thân trong gương rồi mới bước ra ngoài. Chỉ là bước đến một nửa đường liền đụng phải Đường thị. Nàng ta hiện chính là thái tử phi tương lai rồi nên cũng chẳng cần đặt Sầm Hảo Nguyệt vào mắt nữa.

“Kính Lang vương phi lại đi một mình sao? Thật cô tịch nha.” Chuyện trong ngự thư phòng nàng ta không biết, chỉ hôm nay chiếu chỉ tuyên ra Sát Duệ Kỳ làm thái tử chỉ còn đợi một đại điển thỉnh phong nữa thôi.

“Con mắt nào của ngươi thấy bổn phi cô tịch, chẳng phải hiện bổn phi đang có người bồi đó sao? “Sầm Hảo Nguyệt che miệng cười khúc khích.

“Hừ, nghe nói Kính Lang vương gia cũng bị triệu đến thư phòng nhưng không biết vì sao lại đột nhiên rời đi, là bệnh tình tái phát chăng?” Sau này nàng làm hoàng hậu nàng ta còn phải hướng nàng hành lễ a. Cả Hắc thị hôm nay cũng là phải ôm chân lớn của nàng rồi, nàng còn sợ Sầm Hảo Nguyệt sao?

Sầm Hảo Nguyệt như đọc được suy nghĩ trong mắt của Đường thị nên nói: “Người nói xem, cả phụ hoàng bổn phi thích liền hành lễ, không thích liền không hành, sẽ hiếm lạ người sao?”

Đường thị tức đến phổi suýt chút nữa cũng bể luôn. Chỉ là ngay thời điểm nàng ta muốn há miệng nói chuyện mắt liền thấy được một nam tử một thân bạch sắc cầm bào, dung mạo tuấn lãng tuyệt mỹ ở phía xa đang hướng nàng bước đến. Trong đầu nàng đang tìm xem đây là nam tử nào lại có dung mạo còn tốt hơn thượng phu của mình.

Ngay khi nàng ta ngay ngốc nhìn nam tử đó thì Sát Duệ Kỳ cũng bước đến: “A Nguyệt đứng đây làm gì a?”

“Oan gia, chúc mừng chúc mừng.” Sầm Hảo Nguyệt còn chưa phát hiện soái phu quân đang ở sau lưng mình bước đến nên chỉ mở miệng chào mỗi Sát Duệ Kỳ ở bên Đường thị: “Sau này người đáng để vị bốn phi cũng sẽ gọi người như vậy.” Ý nàng chính là nói cho Đường thị biết, nàng ta cho dù trèo được lên hậu vị thì Sát Duệ Kỳ vẫn là nghiêng về phía tiểu bằng hữu như nàng đây. Nàng ta chỉ là một nữ nhân giúp giữ giang sơn mà thôi.

Sát Duệ Kỳ gật đầu cười, phóng mắt nhìn đến Sát Vu Thần đang bước đến trước mặt: “Tam hoàng huynh an hảo.” Lúc hắn thấy được dung mạo của vị hoàng huynh này cũng là rất bất ngờ. Không trách được tiểu bằng hữu cứng đầu của hắn sớm sửa miệng gọi ‘phu quân’ êm tai như vậy a. Đây là còn chưa kể đến đám tiêu đệ đệ của tiểu bằng hữu, bọn hắn chính là luôn miệng ‘tỷ phu’ đến nhức đầu.

Sầm Hảo Nguyệt quay sang ôm lấy soái phu quân cười ngọt ngào hỏi: “Đã cùng mẫu hậu nói xong?”

“Ân.” Sát Vu Thần lười biếng bật ra một từ trong cổ họng. Hôm nay quan sát rõ tâm cung của hoàng hậu hắn phát hiện bản thân bỏ quên rất nhiều thứ. Phụ hoàng quả nhiên rất yêu thương thân mẫu của hắn, đồ bên trong toàn là những thứ nàng yêu thích.

Cả món ăn hắn cũng thấy được hoàng hậu là không thích những thứ đó nhưng vẫn bị phụ hoàng bắt trù sư làm cho kỳ được. Hôm nay hắn đã bảo trù sư đổi hết đi, cả đồ đạc bên trong hắn cũng cho người thay mới.

Đường thị lúc này mới hỏi qua hôn vôi vả hành lễ. Sầm Hảo Nguyệt bĩu môi mỉa mai: “Dò, lúc này thấy bốn phi, thái tử phi tương lai cũng không có hành lễ đâu.”

Nói xong không để ý đến khuôn mặt xấu xí của Đường thị, nàng kéo soái phu quân cùng tiểu bằng hữu rời khỏi hiện trường.

Đến khi Thanh Đăng yến bắt đầu, hoàng hậu diện một thân phượng bào hoàng sắc được tỉ mỉ thêu hoa bước vào, trên gương mặt nụ cười mãn nguyện từ rất lâu mới có được. Phượng hoàng tặng diễm nàng chỉ mặc vào diệp sinh thân. Đương nhiên khi vận lên chính là mọi người đều lóa mắt nhưng không phải hôm nay.

Vạn quý phi thấy thấy liền bĩu môi mỉa mai: “Hoàng hậu nương nương hôm nay thật xinh đẹp.” Đều do Sát Vu Thần đột nhiên lại rút viện trợ nếu không nàng há có thể nhìn sắc mặt của Tiêu hiền phi như hiện tại.

Hoàng hậu vui vẻ đương nhiên không nghe ra lời mỉa mai bên trong mà gật đầu cười: “Đúng vậy, hôm nay bốn cung rất vui.”

Sát Vu Thần vẫn là ngồi kiệu tiến vào. Đã giả thì giả cho tốt, đột nhiên khỏi bệnh để người sinh nghi liền không tốt thế nên hắn vẫn ngồi kiệu tiến vào chỉ là trường mạn trước kiệu được vén lên hai bên.

Một đám người chán kinh đến nói không nên lời, hành động đều là nhất thời đồng cứng. Bọn họ lần đầu diện kiến dung mạo của Kinh Lang vương. Đám tiểu thư quan gia nghe được tiếng hành lễ cũng vội vàng đứng đến hành qua lễ. Hôm nay các nàng chính là phải đoạt Kinh Lang vương trắc phi vị cho kỳ được. Tay nắm chặt cành hoa mẫu đơn mắt ngập tràn hy vọng.

Sầm Hảo Nguyệt thấy tình thế không tốt liền đắc ý vạn phần. Năm đó chính là các nàng tự bỏ lỡ cơ hội tốt, không thể hối tiếc được. Nàng dựa sát soái phu quân khẳng định chủ quyền, đôi môi kiều diễm nhếch lên một hình bán nguyệt tuyệt mỹ.

Sát Vu Thần ôm lấy nàng thâm tình nói: “Nguyệt nhi, năm đó ném tú cầu trật nàng cũng thoát không được ta.”

“Người đừng có ở đây mồm mép, nếu ta không phải lương tâm bất an thì làm sao người có cơ hội thú được ta.” Sầm Hảo Nguyệt dẫu môi cười, sự thực là như vậy nha.

“Sai, nếu năm đó nàng không xuất thủ ta cũng sẽ mang tân nương giấu đi giả họa nàng cướp dâu thỉnh phụ hoàng ban hôn.” Sát Vu Thần bá đạo kẻ sự thật khiến mặt của Sầm Hảo Nguyệt nhất thời còn đen hơn cả mực. Hóa ra hắn từ lâu chuẩn bị tốt, xem ra năm đó nàng hao phí sức người sức của rồi.

Hoàng thượng nhìn thấu tâm tư của đám nữ nhân nhưng Thanh Đăng yến vẫn phải được tổ chức như thường. Lấy sắc mặt của Sát Vu Thần lúc sáng liền sớm biết được kết quả rồi.

Vừa được tự do trao đổi, không ít thiên kim mạnh dạn bày thái độ rụt rè bước đến trước cổ kiệu. Sầm Hảo Nguyệt nhếch môi châm chọc: “Các vị tiểu thư đây không còn sợ ở quả nữa sao? Xem ra mị lực của phu quân bốn phi thực sự rất tốt nha.”

Sát Vu Thần ngửa đầu sáng khoái cười rồi không chút mặt mũi cự tuyệt: “Bốn vương chỉ thú một thê, các người mang cơ hội tặng những nam tử khác đi.” Năm đó hắn ngồi trong cổ kiệu cũng biết được đám nữ nhân này là sợ hắn đến cực điểm.

Ba tiểu đệ đệ thấy cảnh kia cũng là phì cười. Lúc đầu nghe tỷ phu không được làm thái tử bọn họ chính là cũng không có thái độ gì. Bởi với tính cách bá đạo của đại tỷ mà nói nhất định là không chịu an ổn làm hoàng hậu đâu. Hiện nghe tỷ phu nói câu này liền hiểu phía sau cũng còn nội tình. Nguyên lai đại tỷ là bình dân chưa nên tỷ phu mới bỏ đi để vị cao quý. Thế là Sầm Hảo Nguyệt bị đám tiểu đệ đệ chụp cho cái mũ thích ăn đám từ lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khó Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Tìm cách viên phòng

Dưới áp lực của hoàng thượng hoàng hậu và Sầm gia, Sát Vu Thần vô cùng đau đầu. Tuy hắn không bị gọi vào hỏi chuyện nhưng cũng là bị ám chỉ không ít lần. Trái lại với hắn Sầm Hảo Nguyệt lại cực kỳ an tĩnh mặc dù liên tục bị giáo huấn không ngừng.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là hạ quyết tâm, nhanh chóng sinh hài tử. Hắn cũng rất muốn có hài tử chỉ là nàng luôn bảo vết thương của hắn chưa tốt không nên vội.

Đến tối hắn nhào lên giường áp nàng dưới thân không để nàng có cơ hội đào tẩu. Đến lúc cao trào, nàng lại hừ hừ kể lể với hắn chuyện kinh doanh dạo gần đây.

Nào là sòng bạc có người thiếu nợ không trả, nào là kỹ viện thường xuyên bị đám phụ nhân mang người xông vào đánh ghen, bảo nên tăng cường công tác phòng chống. Nào là Nhất Phẩm Đường không có món mới, nào là trù sư bày món không đặc sắc...

Hắn thấy nàng không vui nên cũng không dám làm liều. Thế nên cùng nàng trò chuyện đến quên cả chuyện viên phòng. Đánh chết hắn cũng không biết được bản thân bị thê tử tính kế.

Thế là rất nhanh Sầm Hảo Nguyệt thoát một kiếp nạn.

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Một hôm trăng thanh gió mát, đôi phu thê nào đó đang ngồi ở trên ban công tầng ba của lầu các ngắm trăng sáng. Sát Vu Thần nhìn qua thê tử đang nở nụ cười câu hồn liền lửa nổi quanh thân.

Không chút nghĩ ngợi liền hướng nàng nhào qua: “Nguyệt nhi, nàng thật đẹp.” Hắn thừa nhận bản thân không phải dạng nam tử biết kiềm chế, chẳng qua là chỉ bộc phát trước mặt nàng mà thôi.

Sầm Hảo Nguyệt cười đến tươi tắn, nàng đương nhiên là đẹp. Chỉ là hắn muốn viên phòng thì đừng nghĩ nữa, nàng tuyệt đối không thành toàn đâu.

Sát Vu Thần vẫn chưa biết cách nghĩ trong lòng nàng vì mãi mê lo nhắm mắt hôn lên đôi môi kiều diễm đầy câu dẫn kia. Trong lúc quá say mê trong nụ hôn đó, tay không chút an phận lúi y phục vốn chỉnh tề của nàng xuống.

Sầm Hảo Nguyệt vờ bày ra vẻ mặt ngây thơ khi rời khỏi môi hắn nói: “Phu quân hôm nay không được nha.”

“Vi sao?” Giọng chứa đầy dục vọng mà trở nên có chút sốt ruột. Lý nào lúc nào cũng không được, bỏ luôn mặt mũi của đại trưởng phu hắn nói: “Đừng bảo do vết thương của ta, hiện đã tốt rất nhiều. Nếu nàng lo lắng liền để nàng trên”

“Không phải a, người ta hôm nay có nguyệt sự nha!” Ánh mắt ngây thơ đến nỗi nhìn không ra một tia giả dối chớp chớp nhìn người trước mặt.

Một câu nói dịu dàng bay thẳng vào tai như một thùng nước lạnh dội thẳng vào người hắn vậy. Bao nhiêu nhiệt huyết đang sôi trào, bao nhiêu ngọn lửa đang chờ bùng cháy đều tắt đến không còn gì, cả khói cũng không thấy.

Cắn răng nhìn hắn bỏ qua.

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Lại một hôm Sầm Hảo Nguyệt đang ngồi trong Vinh Bảo Tề ngắm đồ trân quý chuẩn bị mang ra đấu giá. Soái phu quân cũng thật thông minh, hắn cố ý tung ra vài món bảo vật rồi bảo bị Hắc Bạch Vũ cướp đi nên Vinh Bảo Tề cư nhiên không bị nghi hiểm.

Lúc này đột nhiên Sát Vu Thần lại đến. Hắn từ phía sau ôm lấy thê tử đang thất thần nhìn bảo vật hỏi: “Nguyệt nhi suy nghĩ gì đến nhập tâm” Lúc này hắn cũng cảm thấy bản thân quyết định quá chính xác. Nhìn Sát Duệ Kỳ từ khi thượng thái tử vị đến nay bận rộn tới mất mũi, nếu đổi lại là hắn, không có thời gian ở cùng thê tử liền không cần đâu.

Lấy dung mạo của nàng ra ngoài chính là câu dẫn nam tử. Cũng may lấy thanh danh không được tốt của nàng nên hắn vạn phần yên tâm. Nhưng hiện tại lại khác a, từ khi hắn tung tin khỏi bệnh, kinh thành lại bảo nàng chính là xung hỷ vương phi mang lại cát lành. Nếu là còn bận rộn mất thê tử lúc nào cũng không biết nữa.

Sát Hảo Nguyệt quay sang hắn không chút do dự, há miệng cắn lên cổ. Dám lửa gat nàng bao lâu nay, nàng cắn chết hắn mới hả dạ.

Sát Vu Thần cười khò ôm lấy nàng. Từ lúc nàng biết được gia sản nhà hắn liền liên tục cắn cho đến giờ phút hiện tại người hắn toàn dấu răng.

Đôi nàng cắn xong hắn lấy tay nàng đặt lên vết thương đã lành lặn của mình. Đôi môi tà mị xấu xa cười: “Hôm nay ta đã hỏi rõ Lưu cổ vấn về tình hình nguyệt sự của nàng.”

Sầm Hảo Nguyệt đương nhiên biết soái phu quân muốn gì rồi. Nàng nuốt nước bọt một cái nghĩ qua một hồi đột nhiên đưa tay ôm đầu giả vờ choáng váng.

Sát Vưu Thần hoảng loạn vội vã bế nàng lên hỏi: “Nàng làm sao?” Đang yên đang lành đột nhiên vì sao lại như vậy?

“Có lẽ ta mãi lo ngắm bảo vật nên không có ăn hiện có chút nhức đầu. Chúng hồi phủ đi.” Nàng áp mặt vào lồng ngực nóng bỏng kia, tay không ngừng ăn vụng đậu hũ.

Sát Vưu Thần do lo lắng nên cũng không để ý nhiều mà trực tiếp bế nàng trở về phủ nghỉ ngơi. Hắn gọi người đến giúp nàng bắt mạch nàng lại cự tuyệt nên chỉ có thể đợi nàng ngủ mới hành động.

Không ngờ kết quả thu được chính là nàng giả bệnh gạt hắn. Đây đến cùng nàng là vì sao né tránh không cùng hắn viên phòng? Máy lần trước thì không tính đi, hắn bị thương cũng không thể vận động. Khi vết thương đã lành được một nửa nàng không viện cớ lo cho vết thương cũng là viện cớ bản thân không tốt mà tránh. Tối nay nhất định không để nàng tránh thoát.

Hắn yêu thương lo lắng nàng mà nàng nhẫn tâm lừa gạt hắn. Nhất định phải hảo hảo trừng phạt nếu không nàng sẽ không ngoan ngoãn đâu.

——Phân Cách Tuyển Luna Huang——

Khi thức giấc Sầm Hảo Nguyệt biết bản thân khó thoát nên nhanh chóng soạn một bản khế ước. Quả nhiên đến tối soái phu quân lại quán lấy nàng không chịu buông tha. Nàng mỉm cười giờ bản khế ước lên nói: “Ký đi.”

Sát Vưu Thần cầm khế ước lên xem rõ ràng. Trong bản khế ước viết phải đợi đến năm nàng mười tám tuổi mới chính thức được viên phòng mà lại không nêu rõ lý do. Hắn cau mày hừ một tiếng hỏi: “Lý do, nếu là hợp lý ta liền ký.” Nói thế thôi, hắn sớm chuẩn bị hậu chiêu để phản bác rồi. Thành thân bao lâu nay vẫn chưa được viên phòng trong khi đám người kia đã có hài tử từ bao đời.

Sầm Hảo Nguyệt nghe vậy cũng nhanh chóng kéo hắn đến bên bàn sách rồi thuyết trình vô số thứ về di truyền học. Đương nhiên vẫn là có ví dụ minh họa dễ hiểu nhất.

Chỉ là Sát Vưu Thần căn bản cũng không hiểu nàng nói gì, mà hắn cũng không có tâm trạng để hiểu. Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng đương nhiên kẻ ngu cũng sẽ không buông tay. Mà hắn lại không phải kẻ ngu lý nào để mấy đạo lý linh tinh của nàng làm rối loạn chứ.

Sau khi nghe xong hắn bế nàng về giường đồng thời mở miệng nói: “Ta không tin, chi bằng chúng ta thử đi.”

“Ha ha, phu quân đừng đùa.” Ngay khi Sầm Hảo Nguyệt muốn phản kháng chính là lúc mất đi cơ hội rồi. Chỉ thấy trướng幔 buông xuống, nến tắt đi, y phục lần lượt bay xuống đất thôi.

Trong đêm khuya thanh vắng, Trường Sinh nhai vốn là im ắng, chỉ có tiếng gió thét thê lương. Nhưng hiện tại mỗi đêm lại thêm tiếng la hét trong vô vọng của Kinh Lang vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Hoàn Khố Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.